

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

ПОДГОРИЦА, МАРТ, 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI, БРОЈ 726

КОЈИ ОЛТАР
БЛИЖЕ НЕБА СТОЈИ
ЊЕГОШ

СРПСКОМ ЦРНОМ ГОРОМ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Земун
Трг победе 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав ШешелГлавни и одговорни уредник:
Синиша АксентијевићЗаменик главног уредника:
Душан ВесићПомоћник главног уредника:
Јасминка ОлујићБрој приредила редакција
„Велике Србије“ за Црну Гору

Редакција:

Жана Живалјевић, Огњен Михајловић,
Весна Арсић, Маринко Марић, Ивана
Борац, Коста Димитријевић, Јадранка
Шешел, Драган Глушац, Ивана Ђурић,
Наташа Жикић, Дејан Аићус, Весна
Зобеница, Добрица Гајић, Весна Марић,
Дејан ЛукићСекретар редакције:
Љиљана МихајловићТехничко уређење, компјутерски прелом,
дизајн и израда бојера:
Драган Перић

Фоторепортери:

Марко Поплашен и Крсто Голубовић

Лектори:

Загорка Јоксиминовић и Зорица Илић

Председник издавачког савета:
Др Ђорђе НиколићПотпредседник издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:

др Војислав Шешел,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић,
Лука Митровић,
др Бранислав БлажићШеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Штампа:

„ЕТИКЕТА“, Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:
„Велика Србија“,

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у Ре-
гистар средстава јавног информисања Мини-
старства за информације под бројем 1104, од
5. јуна 1991. године.

ВИРУС АНТИСРПСТВА

Одмах после доласка на власт коалиција „Да живимо боље“ поставила је себи важан задатак. Расрбити све Србе из Црне Горе, затријети памћење и поријекло, отети цркву. Жеља им је оставити народ без вјере, без културе, преводити га у секте, завадити па владати бесконачно. Са привредом су брзо завршили, уништили или превели у савремене пашалуке, па ага и бегова има на претек. Радници су поново раја, зна се.

Наша демократија није позната у свијету, али је подржана. Људи на власти и они близу ње богате се а „држава“ све сиромашнија.

Све ово подржава западни свијет који је сијао бомбе по нашој отаџбини, отимајући нам колијевку нације Косово и Метохију. Као и обично и то је изведено под поралом демократије. Таква војно и економски моћна западна сила доводи нашу власт у директну зависност. Сада је главна препрека Југославија, треба је развалити, распарчати, јер она може помрсити рачуне и наредбодавцима и пионима. Окупацију српске земље актуелна власт подржава и проси по свијету. Да исплати пензије и минималне личне дохотке, што показује као свој велики успјех. За понос и достојанство нико и не хаје. Смита им када се сакупе племена, а то су увијек радила када им дође до гуше. Узалуд народ поручује да су Срби у Црној Гори свој на своме, да је ово земља Немањића и неће заборавити своје поријекло због нечије једнократне политичке употребе.

Српска радикална странка „Др Војислав Шешел“ стоји на бранику српства у Црној Гори. „Гдје су српске земље, ту су српски радикали“ је мото странке која живи на свим просторима Црне Горе. Боримо се против вируса „Србомрзије“ са којим пелцују свако вече на свим телевизијама.

Радикали су гарант да српско име, српска црква и вјера и језик остаје на овим просторима од Орјена до Комова и Дурмитора.

Велимир Тмушић

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ГОСТ ЕМИСИЈЕ РАДИО ПЉЕВЉА

ЈЕДАН НАРОД У ЈЕДНОЈ ДРЖАВИ

Председник Српске радикалне странке и потпредседник владе Србије др Војислав Шешељ је објаснио мотивацију српских радикала у борби за заједничку државу Србије и Црне Горе. Када би већина грађана Црне Горе заиста била за отцјепљење, била би беспредметна свака расправа о федерацији. Овако, у ситуацији када показатељи говоре да је велика већина за останака у заједници са Србијом, отцјепљење може да буде само насилан чин против воље народа

● Господине Шешељ, ових дана завршен је Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке. У Црној Гори то је прокоментарисано, посебно ваша констатација, ваше помињање западних граница српског национа; прокоментарисано је на различите начине, почев од потпуног одобравања до једног апсолутно супротног мишљења. Колико је заиста упутно у овом тренутку говорити о тим стварима и да ли је ваша констатација, том приликом, помињање западних граница српства, у апсолутном складу са опредељењем Српске радикалне странке или је то можда маркетиншки потез?

Др Војислав Шешељ: Ништа што ми, српски радикали, радимо не може да се сведе на било какав маркетиншки потез. Ми смо странка позната по својој доследности, партијском програму, идеолошкој оријентацији и патриотизму. Наше политичке ставове подржавају сви српски патриоти, а наше политичке ставове нападају само издајници српског народа, тако је и у Црној Гори. Управо је Црна Гора, као чувар српске националне свести кроз векове, више од 500 година чувала успомену на српско царство и Косовску битку, да би сплет историјских околности довео до ослобађања српства, ослобађања пре свега јужних српских земаља.

То искуство црногорских Срба и њиховог одржања српске националне свести треба да нас подучи како треба, у овом случају привременог губитка најзападније српске земље, да реагујемо, како треба да се понашамо. Ми непрекидно треба да постављамо питање окупације Републике Српске Крајине, а српски би издајници да се то заборави.

Они би да нормализују односе са Хрватима, они се удварају Хрватима, они се извињавају Хрватима. Они се извињавају Хрватима зато што су Хрвати окупирали српску земљу. Они се извињавају Хрватима због Дубровника који је увек био српски, никада није био хрватски, а захваљујући ју-

Др Војислав Шешељ отвара Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке

гословенству и комунизму. Хрвати су га шчепали и, сад изгледа многим, можда, чврсто шчепали, ја не верујем да су га чврсто шчепали и да ће Дубровник кад - тад опет бити српски, цела Република Српска Крајина, све западне српске земље.

Та вера нас једноставно и одржава у политичком животу. Који би био смисао нашег бављења политиком ако би ми сада помислили да су све те западне српске земље дефинитивно изгубљене или да је Косово и Метохија дефинитивно изгубљено.

● **Господине Шешељ, за слушаоце Радио Пљеваља и читаоце Пљеваљских новина, молимо вас да прокоментаришете резултате Петог отаџбинског конгреса ваше странке.**

Др Војислав Шешељ: Па то је био врло успешан редован конгрес српских радикала, радног карактера. На Конгресу смо усвојили резолуцију од 10 тачака којом смо дефинисали прецизно своје политичке приоритете у наредном периоду, изабрано је ново руководство Странке. Руководство је обновљено у односу на претходни састав, отприлике за једну трећину и структура Централне отаџбинске управе и структура Председничког колегијума. На Конгресу су били наши делегати из свих српских земаља - из Србије, из Црне Горе, из Републике Српске и Републике Српске Крајине. Конгрес је манифестовао чврсто јединство и огромну политичку снагу српских радикала.

● **Власт у Републици Србији конституишу партије од крајње левице до крајње деснице. У црногорским прорезимским медијима та коалиција се назива црвено-црном коалицијом. Ви сте у коалицији са човеком који вас је неколико пута слао у затвор. Зашто и које је врсте та коалиција, односно, да тако кажем под наводницима љубав, да ли је у питању истинска љубав или љубав из рачуна?**

Др Војислав Шешељ: А шта ви сматрате крајњом десницом, која је то странка крајње деснице?

● **Господине Шешељ, ја сам цитирао, навео сам, у ствари, оно што се говори у црногорским медијима.**

Изразито секуларистичка странка

Др Војислав Шешељ: Српска радикална странка никад није била странка крајње деснице. Ми смо увек били политичка партија умерене деснице. Шта је то што нас разликује од крајње или екстремне деснице? Прво, ми смо странка која се изразито залаже за вишепартијски систем, парламентарну демократију, грађанске слободе и права.

Екстремна десница или крајња десница је против парламентаризма, против вишепартијског система, она је за диктатуру и гази основна грађанска и људска права. Затим, ми смо увек били за искључиво мирна средства политичке борбе, а крајња десница примењује насиље у политичкој борби. Иако је реч о крајњој десници на србијанској политичкој сцени, онда се пре свега Српски покрет обнове тако експонирао, јер је више пута прибегавао насиљу покушавајући да се дочепа власти.

Затим, ми смо изразито секуларистичка странка, значи странка која се залаже за стриктно одвајање цркве од државе, а крајња десница покушава да манипулише црквом и чак се често залаже за неке облике теократског уређења. Па погледајте које то партије на српској политичкој сцени манипулишу црквом. Пре свега у Србији то су били Српски покрет обнове и Савез за промене. У Црној Гори су неком парарелигијском сектом прво манипулисали либерали, па социјалдемократи, па сад, ево видимо да и режим Мила Букановића са њима шурује.

Што се тиче Српске радикалне странке, ми поштујемо цркву. Већина српских радикала су религиозни људи, али српски

радикали припадају разним конфесијама; највећи број је православаца, далеко највећи број је православаца, али има и католика, у нашој странци су и Буђевици и Шокци, има и протестаната, у нашој странци има Словака и Мађара и тако даље. Према томе, сви ти показатељи говоре да смо ми заиста странка умерене деснице. Наши коалициони партнери су странка умерене левице. Постоји нека радикална левица, али без икаквог утицаја, то вам је ова Радикална странка левице, која злоупотребљава име Николе Пашића, који прете разноразним ванпарламентарним облицима политичке борбе с времена на време.

Што се тиче црногорске јавности, односно медија под стриктним контролом Букановићевог режима, они прухватају шаблоне које су створили Американци и америчка централна обавештајна агенција ЦИА; они су лансирали изразе о радикалима као фашистима, о црвено-црној коалицији и тако даље. То су све политичанске флоскуле чији је циљ да се замути стварна суштина пред јавношћу. И шта то значи уопште да је Милошевић мене неколико пута стрпао у затвор, а ја с њим склапам коалицију? Нисам ја с Милошевићем никакву коалицију склапао, коалицију су склапале наше странке. А не може оно што се мени у животу дешавало да буде основни оријентир нашег политичког деловања у будућности, апсолутно би то било недозвољиво.

Уосталом, имамо искуство и Николе Пашића који је час био у затвору, час у влади и некада директно из затвора ишао у владу. Да је био сујетан човек не би успео у политици и не би ништа допринео српском народу и развоју демократије у Србији. Политичари који су сујетни људи непрекидно чине грешке и упропашћавају интересе свога народа. А ја никада нисам био сујетан. Овде се поставило питање шта је најбоље за српски народ, шта је најбоље за државу и шта је најбоље за Србију, шта је најбоље за Савезну Републику Југославију, и на основу тога смо донели одлуку о склапању коалиције.

Погледајте политичку сцену у Црној Гори, и тамо су ме хапсили и протеривали и то кад су Букановић и Булатовић били заједно, једна странка, заједнички су то радили. Две године су ми забрањивали противзаконито, противуствано улазак у Црну Гору. Јел' требало после тога да мене носи сујета па да одбијем да разговарам и са једним и са другим, и да нема никаквих контаката и комуникација? Не, то што се дешавало и мени и српским радикалима у Црној Гори није био довољан разлог да нас спречи, када је то било у интересу народа и државе, да склопимо коалицију са Булатовићем. И склопили смо је и на савезном нивоу имамо петостраначку коалицију.

С једне стране, ми смо хтели дијалог и са Букановићем и његовом партијом и у том дијалогу учествовао. Ја сам ишао и на Цетиње на инаугурацију и то је био доказ једне добре воље. Ја сам наред Цетиња изјавио за све црногорске и стране медије да сам дошао као политички против-

Благослов за успешан рад Конгреса: радикали поштују Српску православну цркву, али се залажу за стриктно одвајање цркве од државе

ник. Је ли то истина? То је и Телевизија Црне Горе приказала. И имали смо дијалог и овде, у Савезној скупштини и на Светом Стефану и тако даље. Ми дијалог и даље хоћемо, недавно смо нудили дијалог о савезним изборима. Ми сматрамо да је дијалог потребан. Овог пута су они одбили дијалог и то може додатно да компликује политичку ситуацију, а наша понуда дијалога свим релевантним странкама је непрекидно отворена, с тим што постоје неки принципи од којих ми нећемо одступати. Ми сматрамо да се савезна држава мора бранити по сваку цену, свим уставним инструментима. Ви знате који су то уставни инструменти. И ту не сме бити оклевања. Ми мислимо да је до сада било много оклевања.

Мила чека судбина Норијеге

● Управо као што сте и поменули, господине Шешел, познато је да је и у Црној Гори у медијима дуго била присутна изјава, управо ова коју сте сада поновили, дакле, да се мора поштовати Устав и да се земља мора, наравно, бранити свим средствима. Како гледате на процес, један веома изражен процес у Црној Гори ка осамостаљењу, односно, ка сепесији?

Др Војислав Шешел: Савезни устав не дозвољава сепаратизам, не дозвољава сепесију било које федералне јединице, а ми имамо сепаратисте на делу у Црној Гори и то сепаратисте у структури власти, сепаратисте на власти унутар федералне јединице, и то је оно што је наш проблем много заоштрило. До крајности је проблем заоштрен и мешањем НАТО-а и Американаца у наше унутрашње послове.

Очигледно је да је Мило Ђукановић инструментализован од стране Американаца, да је Ђукановићев режим средство у рукама НАТО-а против српског народа и Савезне Републике Југославије. То је ваљда

сад свима јасно, више нико у то и не сумња. И није нама проблем Ђукановић сам по себи, него нам је проблем онај ко стоји иза Ђукановића, а то је НАТО. НАТО не жели добро Ђукановићу, ту нема никакве сумње, и кад би се Црна Гора отцепила у догледно време, Ђукановића би чекала судбина генерала Норијеге. Генерала Норијегу су Американци искористили да сруше председника Омара Торикосу у Панаму. Омару Торикосу је подметнут експлозив у авион и он је убијен. И Норијеге је неколико година слепо служио Американцима. Док им је служио, Американци су му дозвољавали да се бави шверцом дроге, да улази у разне криминалне радње, мафијашке послове и тако даље.

Кад им више није требао, они су га једноставно ухапсили и пред америчким судом осудили на дугогодишњу робију, мислим доживотну, и стрпали у амерички затвор, да би им био под контролом, јер је проблематично ако је у некој другој земљи у затвору; ако је у својој земљи у затвору, може да пропева, може да проговори. А овако је непрекидно под контролом и тако ће вегетирати као биљка до краја живота. Е то ће се исто десити и Ђукановићу, и он је умешан у многе мутне послове, умешан је у послове италијанске мафије пре свега, али и других мафијашких кругова.

О томе пише често и италијанска штампа, огромна је срамота за Црну Гору што је министар, бивши министар иностраних послова, док је још био актуелан, Перовић, пред италијанским судовима био осумњичен и оптужен за везивање за мафијашке кругове, за криминалне радње, огромна је срамота за Црну Гору што је начелник полиције из Бара, Васо Баошић, био ухапшен и држан неколико месеци у италијанском затвору, што сва италијанска штампа пише да је Црна Гора легло криминала и да је главна база италијанским мафијашких кругова.

Квазивјерска секта Мираша Деденића

● Господине Шешел, поред тога о чему сте говорили, занимљиво је у Црној Гори последњих месеци формирана Дукљанска академија наука као пандан Црногорској академији наука, затим, ево траје прича око „Црногорске православне цркве“. Како коментаришете ове двије појаве?

Др Војислав Шешел: Дукљанска академија наука је једна најобичнија будалапштина. Скупила се гомила будала, прогласила Дукљанску академију наука и мисле да су академици, а заиста су само будале и ништа више. Ниједан частан човек није у тој Дукљанској академији, ниједан паметан и ниједан озбиљан човек и зато о њима и не вреди говорити. Таквих будала има и по Београду, само им медији не дају толики значај. Таквих будала има у сваком народу. Неко од њих може за себе да каже да је Наполеон, ако већ да се прогласи академиком, што се не би прогласио и Наполеоном. Луднице су пуне умишљених Наполеона.

Што се тиче ове квазиверске секте која се назива „Црногорска православна црква“, то је већ нешто опасније и може да изазове крваве сукобе, под окриљем режима вероватно ће та квазирелигијска заједница наставити да отима храмове Српске православне цркве у Црној Гори. Они су то већ урадили у неким селима. И то је оно што је посебно опасно. А Ђукановићев режим је ту играо веома перфидну игру.

Прво се слизао био са Српском православном црквом; Ђукановић је чак богобојажљиво и смушено долазио и код патријарха Павла у Београд, а онда одржавао пријатељске односе са митрополитом црногорскоприморским Амфилохијем, па финансирао изградњу храма Христа Спаситеља у Подгорици и све је то изгледало, све је то деловало као да су односи између власти федералне јединице и цркве у Црној Гори готово идиллични, али се видело напакон да је у питању била најобичнија глума.

Требало је у једном тренутку отушити пажњу Српске православне цркве, заварати је фразама о демократији, фразама о државном јединству, фразама о борби против наводног комунистичког режима у Србији и тако даље. И кад је та фаза прошла, када се на тај начин допринело заоштравању односа између режима и Цркве у Београду, црногорски властодржци, уз своје америчке и западноевропске тугоре, закључили су да више нема никаквог разлога за глуму и кренули су фронтално против Српске православне цркве.

И они све отвореније подржавају ту квазирелигијску заједницу или политичку секту која се назива „Црногорском православном црквом“. Наравно, ми, српски радикали, смо људи који се залажу за верске слободе, а то уопште није питање вере, јер у тој такозваној „Црногорској православној цркви“ и у њеним активностима имате пре свега атеисте, али и много муслимана и католика који се окупе из свих делова Црне Горе, једном или двапут годишње на Цетињу, да би манифестова-

Ђукановић је лицемјерно глумио хришћанина, па се чак и додворавао српском патријарху

ли свој неки политички програм и политичке циљеве. Значи, од праве вере и од праве религије, од праве цркве, ту нема ничега.

Да смије, Мило би одржао референдум

● Ваљда се за то и за вјернике „Црногорске православне цркве“ не каже да су вјерици, него да су присталице или симпатизери „Црногорске православне цркве“. Хтео сам само да прокоментаришем оно што сте ви казали. Господине Шешел, и у државном врху Црне Горе, и у медијима посебно, увелико се говори о скорањем референдуму у Црној Гори. Како гледате на тај проблем са аспекта Савезне државе, савезног функционера?

Др Војислав Шешел: Одавно би Ђукановић одржао тај референдум да се не боји свога народа, да се не боји грађана Црне Горе. Њему је јасно да је већина грађана Црне Горе против сепаратизма и против одвајања. А на прошлим изборима Ђукановић је освојио поприличан број гласова зато што се изричито залагао за југословенство и за јединствену државу. Тиме је привукао и многе српске гласове, то вам гарантујем. Привукао је гласове људи који су сматрали да Ђукановић отвара пут за демократизацију у Црној Гори и економску либерализацију и да је то тачка његовог спорења са режимом у Београду.

Али сад су људи схватили да то није суштина, да нема ништа од тога, да је суштина у његовом раније прикривеном а сада реално испољеном сепаратизму. Због тога долази до великог расула у његовом бирачком телу и на крају ће му остати само подршка Албанаца, муслимана и једног броја католика из приморја. Врло ће мало бити српских гласова заокружених за Ђукановићев табор.

Дакле, да је смео, Ђукановић би давно одржао тај референдум - он очигледно не

Под Миловом заштитом
распои Миращ хара Црном Гором

Црногорски режим је финансирао изградњу цркве у Подгорици
зато што је требало отуђити најњу Српске православне цркве

сме. И с друге стране, Ђукановићу смета што су амерички планови делимично другачији. Не желе Американци одмах отцепљење Црне Горе; они желе да даљом инструментализацијом режима у Црној Гори овладају Србијом и због тога им је потребан Ђукановић да његов режим буде централа за деловање прозападних, проамеричких странака против режима у Београду, да им тамо буде својеврсна логистичка база, да се из Црне Горе финансирају, подупиру разним другим средствима.

И Американци планирају да изнуде Косову и Метохији статус федералне јединице на савезном нивоу, па да онда после следећих савезних избора, уз помоћ Косова и Метохије и Црне Горе, владају Србијом. То је амерички план. Тек ако им тај план не успе, они ће ићи на отцепљење Црне Горе, или ако тај план успе, уколико се Србија потпуно окупира, подвргне НАТО контроли, онда више нема ралога да се у том смислу инструментализује Црна Гора, онда ће се она отцепити, и то би онда Американци релативно лако извели. Е сад је руски фактор почео да компликује америчку игру на Балкану, и све је више компликује и све је више отежава. Ја мислим да ће у Америци доћи до великих преиспитивања, и у тим преиспитивањима њихови ће потези бити нешто опрезнији него до сада, па то додатно отежава Ђукановићеву позицију. Он нема подршку својих грађана, свог народа, затим, не може да добије подршку са запада за свој концепт отцепљења, него се мора уклапати у америчке планове који њему нису потпуно по вољи и који му отежавају да постигне свој крајњи циљ и чине све неизвесним на дугу стазу, а направљено је и страшну грешку увођењем двовалутног система и прекидом платног промета са Србијом.

● Жели бих, господине Шешел, да посебно прокоментаришете, као што сте и рекли, увођење двовалутног система, односно увођење њемачке марке као легалног платежног средства у Црној Гори и да

прокоментаришете ову, да ја кажем, несретну контролу и границу у Пријенољу, односно, на Јабуци или у Бродару.

Блокада због увоза без царина

Др Војислав Шешел: Па видите, није највећи проблем што је Ђукановић увео немачку марку као паралелно средство плаћања, још је већи проблем што је он формирао посебну централну банку и спречио је да Народна банка Југославије управља монетарним токовима на целој територији државе. То је значило прекид платног промета. То што би он рекао: „Признајемо и динар и марку“, не би уопште био проблем да је остала контрола Народне банке Југославије.

Самим одузимањем ингеренција Народне банке Југославије, он је прекинуо платни промет. Није Србија прекинула платни промет, јер не може Народна банка дозволити несметане новчане токове са делом територије на којем нема контролу, а токови да буду у динарима. Ми знамо, до су главни мафијашки канали заснивани на фиктивним трговачким пословима између наводних бизнисмена и Србије и Црне Горе. Роба дође у Србију из иностранства и прослеђује се за Црну Гору и у Црној Гори је крајњи купац који би требало да плати обавезе према држави. Роба и не оде у Црну Гору, тамо се направе фиктивни папери, па се онда препродаје негде у унутрашњости Србије, у Краљеву, у Нишу, у Крагујевцу и тако даље, и тако се заобилазе обавезе према држави.

Држави се наноси огромна штета, а црногорски мафијашки учествују у подели тог екстрапрофита који се оствари оваквим закулисним пословима. Такви су послови сада пропали. Друго, нема никаквих проблема да роба из Црне Горе улази у Србију и то нико не спречава, нико жив. Све што се у Црној Гори произведе улази у Србију, све. Али шта се произво-

На Цетињу су се досада окупили неколико пута муслимани, католици и атеисти под фирмом непостојеће тзв. „Црногорске цркве“ и то не због вјере, него због политике

ди у Црној Гори? Сир, пршута, зна ли неко од вас шта се још производи у Црној Гори? Има ли још нешто? Маслине и со. И ја никада нисам чуо да неко поставља сметње превозењу црногорске робе у Србију. Значи, није проблем црногорска роба, проблем је увозна роба за коју није плаћена царина.

Не може неко из Црне Горе да увезе робу у Црну Гору, не плати царину савезној држави, а онда ту робу да продаје у Србији, то не може. И због тога су те контроле у Пријеполу. Не заборавите, претпрошле године Црна Гора је увезла банаана за 70 милиона долара. Само банаана. А и прошле године скоро толико, рат је можда мало покварио те планове. За 70 милиона банаана. И црногорски бизнисмени су преплавили србијанско тржиште, а држави никакве дажбине нису платили. Е то више не може. У томе је проблем.

Друго, из Србије нема никакве принципалне контроле поводом извоза робе у Црну Гору, само роба мора да се плати. Постоји одређен број стратешких пољопривредних производа, стратешких прехранбених намирница које се контролишу, јер наша држава субвенциониса производњу тих намирница. Ми субвенционисамо производњу пшенице, кукуруза, соје, уља, сунцокрета, шећерне репе, меса, млека и тако даље, за сваки килограм који испоручи сељак, ми дајемо одређену количину новца. Ево, сад дајемо само за млеко динар и 70 пара по литру. Због тога ми то морамо да контролишемо.

Негде у септембру прошле године Влада Србије је затражила од Владе Црне Горе да нам доставе биланс потреба Црне Горе за прехранбеним намирницама. И ми никад нисмо добили тај биланс потреба. Ми смо тражили да нам кажу колико треба брашна, колико треба кукуруза, колико треба уља, колико треба шећера, колико треба меса и шта још треба, тражили смо да нам то дају, да бисмо их уврстили у свој план, у план државних резерви у Србији, да бисмо им испоручивали. Ми хоћемо да испоручимо онолико хране колико је потребно грађанима

Црне Горе, а не да им ми испоручујемо неограничене количине хране по овим депресираним ценама, а да онда они остварују екстрапрофит продајући то Хрватској, муслиманима у Босни, у Албанију и шта ја знам где све још. Па нисмо ваљда толико блесави. Сад су они паметни бизнисмени, а ми смо блесави па ћемо дозволити да нас овако пељеше и да нам коју деру. То једноставно не може. А они сад лажно представљају грађанима Црне Горе, као Србија не да храну. Није тачно! Србија све даје, само да се види како, да видимо колико треба, да се направи договор око тога.

● **И опет, господице Шешел, да се вратимо на ону вашу констатацију да ће Савезна држава предузети све уставне мјере, уколико дође до покушаја сепесије Црне Горе.**

Др Војислав Шешел: Па ја не знам да ли ће предузети, али би морала предузети и српски радикали ће учинити све што је у њиховој моћи да предузме. Ми то једноставно не смемо дозволити. Имамо војску, имамо полицију, имамо сва средства

правне државе и сва средства морамо употребити да до тога не дође. Наравно, ту ће бити кључна воља грађана Црне Горе. Ја сам убеђен да они то, пре свега, неће дозволити, пре него што интервенише савезна држава, да ће се они томе успротивити. Јер, с друге стране, наша вера да грађани Црне Горе не желе отцепљење, јесте и моторна снага свих наших активности. Када би ми мислили да су сви грађани Црне Горе за отцепљење, онда бисмо били будале да их на силу задржавамо у заједничкој држави.

Али ми смо убеђени, имамо много доказа, много показатеља са терена, да је већина против отцепљења. Да би, заправо, отцепљење био насилан чин против воље народа. То је оно што нас мотивише. Иначе, да у Црној Гори живи неки други народ, да не живе Срби, зашто бисмо ми имали те проблеме и те муке, на силу да их чувамо у заједничкој држави. Зашто бисмо ми то радили? Немамо никаквог мотива, је ли тако? Наш је једини мотив што смо један народ и што треба да живимо у једној држави.

Јачање странке у Црној Гори

● **И на крају овог нашег разговора о Црној Гори, молим вас, господице Шешел, да прокоментаришете положај Српске радикалне странке у Црној Гори.**

Др Војислав Шешел: Српска радикална странка у Црној Гори делује у веома, веома тешким околностима. Ви знате, ми смо некада били парламентарна странка и на савезном и на републичком нивоу, на основу воље грађана показаној на изборима. Ми смо у мајским изборима прошле године освојили 3 посланичка мандата у већу грађана Савезне скупштине, на децембарским изборима 1992. године смо освојили 4 посланичка мандата у Савезној скупштини. На републичким изборима прошле године смо освојили 8 републичких мандата, па смо имали поводом тога још 2 посланика у Већу република Савезне скупштине.

Др Војислав Шешел за вријеме једне од званичних посјета Бјелорусији

А онда је дошло до нашег жестоког сукоба и са црногорским тадашњим режимом, па су нам отели 3 посланичка мандата у Већу грађана Савезне скупштине, па су насилно избацили из Републичке скупштине свих 8 посланика Српске радикалне странке и довели полицијске агенте да глуме да су они српски радикали. Дакле, догоди се један невероватно бруталан обрачун са Српском радикалном странком као парламентарном странком доследног демократског карактера.

Ми смо све то издржали, наравно, не без унутрашњих губитака, не без унутрашњих станацких проблема и ми смо још увек у фази консолидације. На прошлим изборима нисмо постигли оне резултате које смо очекивали, али се десила једна стравична поларизација бирачког тела, на гласаче који су за Ђукановића и гласаче за Булатовића.

И то је можда самтело један број наших гласова и ми то видимо по упоредним показатељима на локалним и републичким изборима. На локалним изборима имали смо око 8 000 гласова, а на републичким око 4 000, дакле, два пута мање. И било је великих фалсификата, било је великих манипулација бирачким списковима. Сетите се и оних избора који су трајали по целу ноћ, сетите се превоза Ђукановићевих бирача са једног места на друго да би гласали по неколико пута и тако даље.

Све су то били фактори који су нам онемогућили релативно повољан исход избора, односно неки успех на тим изборима.

Али ми нисмо посустали, ми интензивно радимо на јачању наше странке у Црној Гори и Странка је данас много јача него што је икада раније била. Многи угледни интелектуалци се прикључују Српској радикалној странци, све више српских патриота, непрекидно стижу нове приступнице. Ја сам убеђен да ће на следећим изборима Српска радикална странка показати у максималним омерима своју политичку снагу у Црној Гори.

● **Тема овог разговора је свакако, господине Шешељ, будућност Савезне Републике Југославије. Ви сте несумњиво чо-**

век чија ријеч много значи у Црној Гори. Кажите за наш радио и наше новине, господине Шешељ, како гледате тренутни међународни положај Савезне Републике Југославије и молимо вас за мишљење о блиској будућности, шта ће се са овом нашом земљом дешавати у овој 2000. години?

Конфедерација са Русијом и Белорусијом

Др Војислав Шешељ: Међународни положај Савезне Републике Југославије и даље је веома тежак, али осетно лакши него што је био прошле године, јер ово трауматично бомбардовање које смо проживели, тромесечно бомбардовање, није у толикој мери било траума за српски народ, за грађане Савезне Републике Југославије колико за цели свет. Ту је дошло до значајног отрежења.

Ово кроз шта смо ми прошли, пробудило је и Кину и Русију, а и Индију, вероватно и Јапан, многе арапске и афричке и латиноамеричке државе, забринуло Западну Европу. Ја мислим да ништа у светској историји неће бити исто после агресије на Савезну Републику Југославију. Друго, наш стратешки потез повучен прошле године, започет претпрошле године на иницијативу Српске радикалне странке, довео је одлуке Савезне скупштине да Савезна Република Југославија уђе у својству пуноправног члана у Савез Русије и Белорусије. То је оно што нама ствара огромну наду у будућност.

Нисмо ми били за улазак у тај савез само из војно-политичких разлога, и они су веома важни, али то нама отвара неслухене економске могућности, ствара се једна конфедерација која садржи бесцаринску унију, што значи да ће се све наше робе сасвим слободно, без икаквих царина, пласирати на тржиште Русије и Белорусије, а све руске и белоруске робе на наше тржиште. Наше привреде су изузетно, изузетно комплементарне. Све, букувално, што ми произведемо, може се пласирати у Русији. А шта нама највише

треба из Русије? То су сировине и енергенти којима Русија обилује. Тако да је то невероватна развојна шанса.

Друго, кад постанемо пуноправни члан, многе ће западне фирме желети да отворе своје погоне у Србији, да преузму неке наше фабрике, јер имамо добру радну снагу, стручну радну снагу, имамо производно искуство, рачунајући да је одатле лакше пласирати робу на огромно руско тржиште. И као пуноправни члан савеза Русије и Белорусије, мислим да нећемо имати никаквих проблема да продамо фабрику аутомобила, електронску индустрију, многе друге фирме из такозваног металског комплекса, јер је заиста наша радна снага на веома високом нивоу стручности, а отвара се перспектива која се само пожелети може.

И уласком у тај савез ми нагло јачамо свој међународни и политички положај, и у перспективи се отварају могућности да повратимо оно што је српско а што је привремено изгубљено, јер у Европи ће сигурно доћи до нове поделе интересних сфера. Немачка неће још дуго трпети америчку доминацију. Немачка и Русија ће бити упућене једна на другу; да ли да уђу у сукоб или да постигну компромис. То ћемо још видети, али смо убеђени да је Немачка извукла неко велико историјско искуство, у два светска рата је кренула на Русију и то јој се грдно осветило.

Постоји Бизмарков тестамент који подучава Немце да се руководе националним интересима и теже савезу са Русијом, а не сукобу са огромном словенском силом. Евентуална подела интересних сфера између Русије и Немачке у централној Европи било би оно што српски народ тако жарко жели и ја сам убеђен да бисмо у тој подели интересних сфера ми сачували све оно што је српско.

● **Господине Шешељ, за крај овог разговора намерно сам оставио питање о Косову и Метохији. Сада је тамо стање онакво какво јесте, како гледате на будућност ове јужне српске покрајине?**

Др Војислав Шешељ: Косово и Метохија су под НАТО окупацијом и ми морамо учинити све што је у нашој моћи да та окупација што пре престане. Она неће престати само нашом вољом. Главна шанса да повратимо Косово и Метохију - опет је савез са Русијом и Белорусијом. Јер ако уђемо у ту источну конфедерацију, онда ће руске трупе сасвим слободно да се крећу на целој територији Савезне Републике Југославије, онда би руске трупе имале базе на нашој територији, наше трупе би биле, бар симболично, распоређене на руској и белоруској територији и у једном моменту та наша конфедерација би рекла - нема више никакве потребе да НАТО трупе буду на нашој територији и треба да оду до тог и тог дана и готово. Американци не би имали куд и морали би да повуку своје трупе.

● **Господине Шешељ, хвала вам на овом разговору и уколико будете гост у Пљевљима, бићете наш веома драг гост у студију.**

Др Војислав Шешељ: Са задовољством ћу да дођем.

На путу од Гусиња до Андријевице: народ поздравља свог војводу

ЦРНОГОРСКО СРПСТВО

Писац:
Мирош Вукобратић

Сви Његошеви Црногорци и Брђани су добро знали ко су и одакле су доспјели на висине да међу громовима живе, и били су на своје коријене велмошке поносни, па су с поносом истицали своје у српској епизи опјевано племениташко поријекло, које је староставно и цароставно, са свим именима и знаменима србинским и светостиме стефанским – немањићким, јер да није било Царства Србскога одакле бише прави Црногорци и херцеговачки Брђани светковали кнеза Лазара и његово Царство Небеско, зашто би надјунак Милош Обилић имао своје највјерније потомке у Црној Гори

Српство у Црној Гори - Српској Спарти је одувек с поносом истицано не само као одредница припадности сваког правог Црногорца и брђанина српској нацији (народу) него и као света идеја за коју се гинуло и кад се морало и кад се није морало на сваком мјесту и у сваком трену у борбама са здувама које су дувале од Истока и Запада са злим циљем и напрегом да затру Српство. Српство је Црну Гору изнијело на ловћенски видикован, видљив из свих низина као луч слободе и наде свим Србима који су у ропским чамама и тамама чекали небески знак - крст од огња - да се Србљи на оружје дижу и кидају синцире ропства, јер је било јасно и програмски опјевано и прије врховног и језгровитог опсалмљења Српства у пјесмотворима ловћенског псалмопојца српског цара Давида - Владике Рада. Његош је рођен исте године (1813) у којој је Карађорђева вастава Србија након витешког деветогодишњег воздига опет потефтерена и похарачена, посјечена и похарана, на крст прикована и на коље набијена, а све пред на православље острвљеном Европом ништа блаже од турске јарости и острвљености на Српство и Светосавље, по Божјем дању да опјева као српски цар Давид страда није Српства за опстанство хришћанства, што је и учинио у свим својим славним пјесмотворима, а нарочито у свом несмртном драмском спјеву „Горски вијенац“, именованом, који је сплетен од букнуних ружа косовских божура, изникнуних из јуначких срца српских витезова, а који ће посветити баш Вожду Србије - „Оцу Србије“, „бичу тирјанах“, „хероју тополскоме“, „Карађорђу бесмртном“, који „диже народ, крсти земљу, и варварске ланце сруши, из мртвијех Срба дозва, дуну живот српској души“. У слому Карађорђево Србије и рађању Његошевом у истој години не треба видјети случајну подударност него Божје дање, небеску правду, унесење јуначких Карађорђевих подвига „с бојнијех пољана у весело царство поезије“. Није случајност пука то што је у Владици Раду, српском псалмопојцу и крстоносцу, искра из Лаза-

ревог завјета букнула, у Карађорђевој поразу неутуљена, и обасјала покољење „за пјесме створена“ и осокотила Обилићем Милошем људство српскога језика на ловћенском трону слободе и вјере, са ког ће да збори са тирјанима и пуцима свијета у ропским низинама из којих се мало види све што није ватра. Његошеве ватре видјело је и њима се гријало сво Српство. Његош је дефинисао косовски завјет и Српство и као идеју слободе и „процват српске народности“. Хомер и ратовођа Српства

Његош је дефинисао
косовски завјет и српство

Петар II Петровић Његош, духовно чедо свога великог стрица Светог Петра Цетињскога, владика и господар јуначког и Обилићем запаљеног људства на горама уским и високим, са којих се могло даље само у небеса скакати, другога одступања пред тмушама и алама азијатским није би-

ло, морао је све да уздигне што је обурдано са падом Царства, све да оснује што је било расновано, а било је расновано вријеме, раснован је био и језик, и вјера поскитана, све да утемељи, дефинише, објасни и обасја, да ујесми и у одличја укује, па је одликовао српско јунаштво „на горама крвавијем“ најмилијим српским витешким ликом Милошем Обилићем, чији лик је на Обилића медаљи златној, званој Медаља за храброст, на којој је Обилићев бојни калпак (капа) са перјаницом челеном изнад царског Његошевог чела. Гравер Обилића медаље угравирао је у њу Његошев профил под Милошевим калпаком. Дух Обилићев становао је у Његошевој челу и настанио се у за покољење срченом дјелу Његошевом - најљепшем тестаменту Српства, светом националном буквару, штиту националне свијести, од ког су зазирали, зазиру и зазираће сви зли дуси и цокоре које спаламећује и у прах претвара вјечна зубља Његошева.

„Што се не ише у ланце везати,
То се збјега у ове планине...“

Овако је Његош са свог надгорњег трона видио насељавање витешких и черних гора, око којих су вјекovima вијали Турци и Латини и узбуњивали народ по уским и високим горама, које нијесу у Божјој пројекцији сјемчене за живљење, него за причање и за „борбу непрестану“ и за нешто „што бити не може“, за „борбу непрестану“, на којима ће ад де прождре и „локоси сатана“, а куда ће „на гробљима изнићи цвијеће, за далеко неко покољење“. А зашто се не љубеће ланце људство „збјега у ове планине“, и то Владика Раде громовито укуцава у све тадашње, садашње и будуће мозгове некажњене глумилом и сљепилом од Господа:

„Да гинемо и крв проливамо,
Да јуначки аманети чувамо -
Дивно име и светију слободу!“

Дакле, цијена свих црногорских гиниња и проливања крви „ло горама овим крвавијем“, по којима „челикове споне попуцаше“, јесте очување јуначког аманета - дивног имена и свете слободе, а то име

је име народа и језика, из ког су одјекнули громови и сицнуле муње Његошевих клетви на све изроде, на све „хлахе и лакоме“, чија су злодјејства пријетила да се затре „име црногорско“ и да не остане „крста од три прста“. Тај отпад од рода вишешкога, који анатемисше Владика Раде у свом пјесмотвору „Горском вијенцу“, библији вјере православне на ловћенском неботичју, чине они који нијесу издржали да крсту служе и Милошем живе, него су пали с врата небеса и заупутили се из вјере у невјеру, погазили вјеру праћеодовску, заробили себе у туђина, обрљали образ пред свијетом. Све своје свјетлеће и муњобитне мисли о Српству и Славјанству, вјери и слободи, Његош је извио из уста народа, јер је био глава народа, онај на брду који као челник више види од осталих и којим управљају небеса, па зато има и шта да каже, а на врху је само једно мјесто, вољом Творца за изабраног одређеног од оног „који земљом тресе“.

У пјесмотворима и свеукупном његовом рукопису, Његош је тако дефинитивно именовао Српство, царски доречено, тако да једино сумашедшим и буквоглавим членовима човјечанства српског језика и вјере, чије цвијеће изниче из стопа сустопника Светог Саве, није у потпуности јасно. Његошево људство црногорско је само цвијет Српства, цвијеће српско, „по ливади правој Српства и узрасло и узбрато“, које је велика косовска крв изнијела на Ловћен гору и њено муњобитно донебесје - да са њега мотри на изгубљену земљу Царевине, на развале Царства јуначкога, и да на

њему чека када ће синути муња тмушоператељна као знак да је дошао трен да за-сја Милошева правда и да се окуни слава вјековјечна, да се Срби опет врате на своја отачаска огњишта, у своја црквишта по Метохији, Косову, Македонији и светој Расији, „светој српској земљи Палестини“ око Раса и Пећаршије, у свете низије, по којима су цвиљеле у ропским јармовима милиони српских рајетина у турским јармовима и арнаутским пизмовима. Његош никада није ступио својом велмошком и владицеском стопом у Пећаршију, у Дечане, у Грачаницу, у Девич, у Љевишску у Призрену, али је испод своје панкамилавке видио својим великим очима, наличним очима рашким Светог Саве, са прага своје Биљарде и Ивановог Манастира, а нарочито из свог олтара са врха Ловћена, све по развалинама Царства јуначкога шта се чини, како звјеркују арнаутски измећари турских зулумћара, како по царском Призрену бесуће коље хиљаде и хиљаде српских сељака, како мунаре Љевишску у Призрену, у коме је било у добу цароставном српских цркава колико и дана у години, како разиђују Душанову задужбину Свете Архангеле и од њеног камења зидају Синен-пашину цамију, и неизбројива турско-арнаутска свашточињства је гледао свеви-ди поет и профет са своје владицеске столице, и то му је душу у пакао претварало: „То ми душу у тартар претвара“.

Сви Његошеви Црногорци и Брђани су добро знали ко су и одакле су доспјели на висине да међу громовима живе, и били су на своје коријене велмошке поносни,

Медаља Обилића приказује Његошев профил под Милошевим калшаком

па су с поносом истицали своје у српској епизи опјевано племениташко поријекло, које је староставно и цароставно, са свим именима и знаменима србинским и светостиме стефанским - немањићким, јер да није било Царства Србскога одакле бише прави Црногорци и херцеговачки Брђани светковали кнеза Лазара и његово Царство Небеско, зашто би надјунак Милош Обилић имао своје највјерније по-

Црногорци се враћају из боја: „Што се не шће у ланце везати, то се збјежа у ове планине“

томке у Црној Гори. Успомену на Царство Србинско могли су чувати тако одано и храбро само његови најбољи витезови, његови барјактари и његове шпитоноше, одбјегле из равнина порајетњених у горе и у чуке, у којима Турцима није било угодно аговати. Сваки Црногорац и Брђанин, опјењен вјером Обилића, сањао је да се овјековјечи као син Обилићев у Српству славном Обилића медаљом од злата. Онај становник црногорских врлети који није био Србин и српскога рода, тај је био Латин, Турчин или неки гурбетски и бјелосвјетски и шејтански пис-милет. Ни у мнитглуку се није могао чути и видјети Црногорац који би поднио да му неко каже да није Србин, а камоли да му неко каже псовку најтежу да није Србин. И све докле је дошао однекуда - из Содома - онај с петама напријед а с прстима озади и наругао се српским светињама и поломио крет, забранио Србину да се крсти, нико у Црногорском српству није сумњао у своју искон, нико у своје српско црногорство није дао да му пане трун, а камоли да се зори кличући по Црној Гори да није Србин, а да је само „српског поријекла“?!

Само судба ниска духа високога може заумити особе које у злодуху компартијском кликују из свих пањага како нијесу Срби, како су Срби окупирали Црну Гору у доба Немање, као да је тада и било Црне Горе, него је тада била Зета, српска држава, која се пружала од Охрида до Острога и Ловћена. Црна Гора се први пут спомиње крајем петнаестог (15) вијека у неком латинском спису у Котору, у ком се именује Монтенегро, у значењу простора око Ловћена обраслом црногорском четинарском. Некадашњи дио Горње Зете је данашња стара Црна Гора, коју чине четири нахије: Катунска, Љешанска, Ријечка и Црмичка, а остали дјеловишире Црне Горе су херцеговачка брда: Бјелопавлићи, Пипери, Кучи, Братоножићи, Ровца, Морача и Васојевићи, па се у доба владике господара Петровића њихова теократска држава именовала

Иако је био у сукобу са Карађорђевићима, краљ Никола није разбијао српски национ

Владикино почивалиште у срушеној капели: шта би рекао да види данашње србомрзце у Црној Гори

Црна Гора и Брда, тако све до Берлинског конгреса 1878. године, када је уз Србију Ото фон Бизмарк, ујединитељ Њемачке, признао Црну Гору за самосталну кнежевину, а то се десило 13. јула 1878. године, па би више данас Црногорци могли да славе 13. јул као дан државности црногорске, само не 13. јул из 1941. него 13. јул из 1878. године, а то на велику муку оним црногорским тринестојулцима који су 1941. године јуришали на све што је свето и велико и који су послужили да се у њима зачурају ларве оних типова који тракху да нијесу Срби, него да су свака друга сорта само не сој од соја, само не српског рода, а то су све несрећна „Мошова кошпилад“ или потомци коминтерновских качкеташа у хотелу „Луку“ московскоме зачињани у бољшевичким колонтјакама и скојејским јуришницама на браћу „по шумама и горама наше земље поносне“, заклицани у Брозовом Јајцу и на засиједану ЦАСНО у Колашину у јулу 1944. године, на коме је декретована „црногорска нација“, све по стратегији лењинистичкој цртања мапа непостојећих држава и непостојећих нација по кожи руског или српског национа и на руској и српској земљи. По тој тактици настале су неисторијске државе и неисторијске нације на државној земљи српског национа и од ткива српског народа.

Стратегија цијепања српског национа

Када су се партизани на засиједану ЦАСНО зачудили партијском декрету да су од српске нације постанули „црногорска нација“ тада је генерал-лајтнант Иван Милутиновић умиривао делегате и рекао им да се не узнемиравају ради тог компартијског рјешења, јер је то само зато да Црна Гора буде равноправна са другим компартијским републикама у ФНРЈ, па је још и додао каламбур: „Ко није добар Црногорац није ни добар Србин!“, „Међутим, страте-

гија цијепања српског национа се наставила и у годинама „социјалистичке обнове и изградње“, иако нијесу никад саградиле куће које су попалили у годинама „НОБ и револуције“ компартијске паликуће, који су у социјализму постанули велики бумбашири и недодирљиви главашци. Велики Гаргамел затирања српског национа Ј.Б. Тито је по инструкцијама из Ватикана и клеро-франковачких гнијезда програмски расрбљавао Црногорце, развијао у Црногорцима србомрзју, а од „црногорства“ начинио социјалистичко занимање, нову струку, плаћајући бенефицијама и синекурама припадништво, како партијско, тако и партијско-црногорско, правећи у социјалистичким деценијама нацијицу ладолежа и социјалистичких синекураца и синекурки, обиклих на удобан живот од нерада. Па када је све што чучи и што бечи дотрчало на социјалистичке нерадничке угодности и када је СФРЈ добила више компартијаца него што је имала радног народа, тада се распукла по коминтерновским „националним шавовима, а не по етничким границама и по историјским међањима, тек су тада завикале црногорске главоње по Београду и по Црној Гори: „Ми смо Црногорци! Ми смо Црногорци! Ми нијесмо Србијанци!“ - на што им се више нико није мунаетио (окретао), а њину бикату вичу узимао као психичка оптерећења и растерећења, јер нигдје на свијету нема тога чуда да неко виче да је оно што је, пошто је незамисливо да по Паризу нормални Французи вичу: „Ми смо Французи!“ уместо „Живјела Француска!“ Питао је неко неког Цетињанина: „Зашто они пред Биљардом вичу?“ - а он му је одговорио: „Они су Црногорци!“ - што радозналцу није било јасно, па је приушитао: „Па зашто вичу да су Црногорци ако су одиста Црногорци?“ - али није добио очекивани одговор и објашњење муке оних што вичу: „Ми смо Црногорци!“

Они што вичу: „Нијесмо ми Србијанци!“ - велике су жртве велике збрке коју

су изазвали коминтерновски качкешаши и комесари њиховим причама како „великосрпска хегемонија“ хоће да Црногорце претвори у Србијанце, па чак да им црногорске капе отму и да им силом нацубају на главе србијанске шајкаче?! Такве паралаже могли су да смисле само смежурани мозгови компартијских и лењинистичких крстоломаца и безбожника. Велика је забуна настала код младежи у Црној Гори око појмова Српство и Црногорство, пошто им нико у школама и у кућама није умио да објасни да је Српство појам нације, а да је Црногорство појам регионалне или провинцијалне припадности дијелу српског народа односно српске нације. Некада је то било јасно сваком ђаку у Црној Гори, зато што су учбеници тадашњи били прецизно овако: „Сви људи, који живе у нашој домовини јесу Срби, који су већином православне вјере а има их неколико римокатоличке и мухамеданске“. Цитат је из „Земљописа књажевине Црне Горе“, за ученике трећег разреда основне школе, који је „прегледала и одобрила Књ. црног. школска комисија“, а који је штампан у Државној штампарији на Цетињу 1895. године. У првој лекцији тог земљописа и на првој страни пише и ово: „Осим нас у Црној Гори има још Срба који живе по другим српским земљама. Неки су, као ми слободни, а неки нијесу, него су под туђином“. Тако се учило тада, а како се учи сада, на крају Ђавољег вијека 1999. године, само да је да чују наши славни преци и да се окамене слушајући како им потомци кликују: „Ми нијесмо Срби!“

Данас не умију наши учитељи да објасне нашим основцима основе националног знања, па да им кажу разлике између појмова Српство и Црногорство, да објасне фино ђацима оно што добро знају чобани по Сињавини и Крнову, Комовима и Дурмитору, који не гледају паралаже телевизиске, да ђаци једном упамте добро да Српство и Црногорство нијесу напредни искази, и да је Српство Црногорцима значило припадност држави, да је то Црногорство етнички а не етнички појам. Српство је Црногорцима значило припадност народу (нацији), а Црногорство припадност држави. У „Гласу Црногорца“ од 9. августа 1880. године има одговор на питање шта је то „црногорство“. „То вам је прекаљено у биједи и невољи, у патњама и мукотрпљењу чојство и јунаштво“.

Компартијски стаж „Дукљанских академика“

А неки данашњи успаљени незнањем и србобрзијом, компартијском хистеричом, „стопостотни“ Црногорци се упињу да измисле некакав нови етнос, „црногорску нацију“, бјеже од историјског коријена толико далеко и несувисло да измишљају чак и неке Дукљане као етнос, иако историја поуздано зна да никада није било неког засебног етнитета Дукљана, него само Дукљана као становника царинске тврђаве Дукље и оних који су живјели око Дукље, коју су разорили и затрлили Авари, а Дукљанима су се звали сви који су живјели на том уском локалитету

Горње Зете. Дакле, Дукљани су као засебан народ постојали исто као што постоје зечеви на Мјесецу! Узалуду им виртуелне творевине „Дукљанска академија“ и „Дукљани“ народ, све су то митоманске гребимозгије и чемер и јад данашњих „дукљанских интелектуалаца“, који још пишу бијологија, авијон и бијо, а неће никако да опораве и напишу биологија, авион и био. (Занимљиво је навести у провјерености пуној чињеницу: Чланови Дукљанске академије имају у збиру компартијског стажа двије хиљаде и седамдесет година!? Алал им невјера марксистичка и кардељовска! А двадесет седам „дукљанских академика“ има одбрањену докторску тезу: „Утицај Титове мисли на самоуправљање у свијету“!? Алал им наука марксистичка и самоуправна. Како учење, такав и напрѣдак Дукљана.

Побојали се стопостотни Црногорци да Црногорство није баш неки добар заклон од Српства, јер свако ко је словесно чељаде разумије Црногорство само као дио Српства, провинцију или регију српске нације, па су кидисали да данас у 1999. години укључају у мозгове необавијештенима и дјеци како су „Дукљани“ њихови преци, што је у цивилизованом свијету не само смијурја него и злочин. Узалуду им је и прича и кредит од прозелита и језуитских савјетника, коријени Српства у Црној Гори су толико дубоки да их неће почупати прљави вјетрови из Рима и Стамбола. Можемо спокојно рећи да живи Црногорско Српство или Српство Црногорско, јер је Црна Гора заумљена да буде врх Свете Горе.

Нека је спокојно српство Црне Горе, има ко да га заштити

КУДА ИДЕ ЦРНА ГОРА

Као у данима Броза режимски медији испирају мозак народу Црне Горе. Тужно их је данима гледати и слушати како говоре велико ништа, обећавајући велико свашта. Резултате политике коју је у прошлости водио јединствени ДПС, а коју сада води нови „реформисани ДПС“ са својим минорним коалиционим партнерима, народ српске Црне Горе искувише болно осјећа на својој кожи, да би насјео на још једну подвалу коју му овај пут сервирају путем ТВ Црне Горе и режимске штампе

Вријеме у Црној Гори послје ванредних парламентарних избора, одржаних 31. маја 1998. године па до данас, било је вријеме прелуно брзих промјена огромних провирања, муњевитих политичких токова.

У тим политичким брзацима, губили су се многи у водама туђих идеја, обичаја и понашања. Прецјењивало се често оно што је као ново долазило из туђине и иностранства, а потпјењивало се без провјере све што је засновано на темељима старе српске духовне културе и прошлости. Знатан број људи из врха Црне Горе бацао се и још увијек се жешће баца шљаком у изворе своје историје и мути „животну воду“ која извири из српског народног бића, српске вјере, културе и морала.

Многобројни су такви примјери у Црној Гори и тешко их је све поменути. А ми, српски радикали, помињемо само црногорско руководство и црногорске медије. Они данас одржавају царство антисрпства у Црној Гори. Ти кумровачки ученици, ватикански матуранти и НАТО дипломци. Трансформисани само сада у демократе, реформисте и грађанске националисте, који по директивама западних

ментора раде на унијаћењу Срба у Црној Гори. Да тако није не би социјалисти и њихове коалиционе судопере у Црној Гори радили против сопственог изворног српског националног идентитета. И они, по питању српства и Српске православне цркве много лутају, бацајући се бусењем у изворе духовности српског народа, гледајући у српску вјерску и историјсконационалну прошлост као на неку врсту српских „историјских некретнина“ и „музејских реквизита“. Борба државног врха Југославије и Србије да од западне але спаси, што се од Југославије спасити још може, за црногорску власт је то вид магле које србијанско и савезно руководство распршује по свијету и у свом народу да би опстало на власти. А чему то служи? Само разбијању српског националног ткива и развијању Србије и Црне Горе. Замагљивањем националне свијести свога народа, измишљајући да Србија жели „поробљивање“ Црне Горе, црногорска власт искривљује историјску чињеницу да је и Црна Гора држава српског народа. Виде и призивају духове тамо гдје их нема. Њихови медији непрестано сију сукоб

на релацији Подгорица - Београд и обратно, и то тако упорно, доследно и циљно. Да би српски народ српске Црне Горе окренуо леђа браћи у Србији.

И док западни моћници и даље раде на утјетавању народа у Србији, црногорски реформисти ликују, уживајући у патњама србијанског народа и рушењу Југославије - државе којој и они припадају. Или само обмањују домаћу јавност да јој припадају, а у ствари трче западним моћницима, улизујући им се и доказујући да они нису Југославија; они су суверена Црна Гора, дјелујући тако са истих позиција са којих су дјеловали Словенци, Хрвати, муслимани и шиптарски терористи и терористи на Косову и Метохији.

Да живимо горе

И какав је збиља данас народ у Црној Гори са овим коалиционим партнерима који су освојили власт? И да ли све ово што се ових дана дешава у Црној Гори личи на оно што су народу Црне Горе обећавали они који су добили власт, на њихов слоган „Да живимо боље“, на реформе и демократију. Или читав тај сан о бољем животу личи на бунцање. Зар је дошло вријеме да немате миран живот, да немате комшију ни пријатеља са којима бисте живјели живот достојан човјека. Као да нас у њиховој „ери“ владавине чекају нове велике размирице и опасна раскршћа.

И свјесни чињенице да су у овом постизборном времену изгубили упориште у народу, у паничном страху од освете „својих вјерних и намазаних“ бирача; политички потпуно истрошена партија - коалиција, која је на власти, разглашава преко својих режимских медијских звона да су они једини богом дани који ће народ Црне Горе сачувати од сваког зла. Пошто су себе већ прогласили „боговима“ сада сматрају да је са њима на власти почела нова ера скромности, одрицања и једнакости. Нова лаж - нових неокомунистичких камелеона.

Црна Гора је у рукама клонираних појединаца који су производ Запада који их тако здрушно помаже. Подришку за своје реформе добијају од Запада, а нису све-

CNN интeрнат у подгоричком РТВ дому, кућа лоших ђака који не могу да науче ни да лажу како треба

Пут у беспуће трасира се сваки дан под будним оком новог свјетског поретка

сни да лижући и додворавајући се сваком западном емисару срозали нацију до дна. И у том свом весрамном срозавању хтјели би да се уклопе у политички Запад, али Запад им не жели омогућити уклапање, него само утапање.

И поново као у данима Броза, врше путем својих режимских медија испирање мозга народу Црне Горе. Али свијест народа се не може испрати. Како неправедни могу позивати народ да вјерује у правду? Какву то дубоку филозофију проповједају, тако површини? Кога то желе да воде тако слијепи? Тужно их је данима слушати и гледати како говоре велико ништа и обећавају бестидно, збуњеним људима велико свашта. И како друге гурају у кривце, а себе проглашавају пороцима. И како свој програм проглашавају Светим писмом, а наказне ријечи тих казивања пророчанством. Они не знају ни шта се до сада догодило а не шта ће се сјутра збити. Очекују да код народа свака ријеч коју изговоре буде ехо њихова гласа. А страх нас је да је на крају мук, и да ничег неће бити, ни гласа ни еха.

Каква је то власт у Црној Гори, којој је једини програм и једини аргумент оптуживање политичара из Србије и беспримјерно блаћење и непризнавање савезних институција. Немајући програм рјешења економске и социјалне кризе у Црној Гори, оптужују Милошевића изазивајући сукоб са Савезном владом и владајућим режимом Србије. А Милошевића је јединствени ДПС довео на власт, а расцијепљени ДПС га подржава на власти и оптужује. Зашто? Ваљда да би имали на кога кривицу пребацивати, за све своје неуспјехе и промашаје. Стара добро позната комунистичка пракса - непријатеља треба чак и измислити да би се опстало на власти. Сва ова криза између Црне Горе и Србије створила је услове за даље и директније мијешање Запада, а сви који ми служе једнога дана ће бити одбачени од тог Запада у страну као испијет лимун кад му више не буду потребни. Зар и комунизам није изникло на западном тлу. И кога су широкогрудно из-

вели на исток. Све те реформе црногорске владајуће легименте су тонови Запада! музика уз коју најрадије играју. И питамо се, какав је ментални склоп људи на власти, који види се, сасвим озбиљно сматрају да је улазак у 21. вијек резултат њихове револуционарне борбе и одређења за издају српских националних интереса без алтернативе. Језа која нас хвата била би безразложна, када би се овакви људи налазили тамо гдје им је мјесто; умјесто на власти или тик уз њу. Било би нам нешто лакше када би уз причу о Слободану Милошевићу, њиховим реформама и Европи и Америци који их подржавају увели макар још један нови моменат у Бајку коју нам већ деценију причају. Међутим, слушајући и гледајући све те врле говорнице који подржавају црногорске реформисте, а блате и омаловажавају Србију и право Срба да се бране од хуманитарних и демократских бомби тог истог Запада, који је ревносно стао уз црногорско руководство, стиче се утисак да

су већ све лажи потрошене и да је заиста још почетак новог вијека остао као једини разлог да им вјерујемо.

Борба српског народа, за своје - без обзира да ли је то властита кућа властита земља или властити идеал - одмах су у црногорској прозападној штампи постали доказ врхунског дивљаштва, тако рећи упутица за овај садашњи или будући Хаг. То је препрека за њихове „реформе“, за почетак њихове ере. И зато српски народ Црне Горе не треба да се чуди томе што је у црногорској јавности стално дојен идејом да му је најбоље кад је кротак и послушан, те да нема тог циља за који се вриједи борити. И стога, очекују да ће српски народ у Црној Гори поступати по наређењу њихових ментора - да ће бити кротак миран и у тој својој пропасти достојанствен. Припремљена сценографија свеопште српске драме са пјевањем и пуцањем се наставља. Јер иза те сценографије стоји фамозни и свемоћни редитељ - НАТО на челу са Америком. Не, господо на власти у Црној Гори! Српски народ још није спреман на самоубиство, које му тако здушно желите. Није спреман још за лудачку кошуљу коју би му радо навукли.

Сви они који желе слом једног народа, млатарају причама о реформама, демократији, критикујући јуче у име бољег сјутра. Мрзе прошлост, јер знају шта су у њој урадили, а хвале нам будућност у којој за разлику од прошлости нико од нас још није живио. Данас нас уче да је прошлост пуна грешака којима су они кумовали, а којих у будућности, обећавају, неће бити. Само је проблем у једном - треба наћи оне који ће им поново нешто вјеровати.

Резултате политике коју је у прошлости водио јединствени ДПС, а коју сада води нови „реформисани ДПС“ са својим минорним коалиционим партнерима, народ српске Црне Горе исувише болно осјећа на својој кожи, да би насјео на још једну подвалу коју му овај пут сервирају путем ТВ Црне Горе и режимске штампе. Зна добро српски народ Црне Горе да они који су га до овога довели, не могу одав-

Није им доста телевизија и „Побједа“ за њихове глупости

де да га извуку и да су све њихове акције и обећања усмјерена само ка једном једином циљу, а тај њихов циљ је циљ очувања власти, никако опште добро народа српске Црне Горе. И шта да кажемо за све то, него - издаја. Издаја народних интереса, права на срећнији живот, издаја демократије, јер умјесто ње имамо владавину диктатуре. Судство, полиција све је у служби богатих појединаца - скоројевића на власти. Такав нам је корак са ДПС-ом у годинама њихове владавине. Судећи по том кораку и када би народ српске Црне Горе и даље наставио да корача са „црногорским реформистима“ и другим квазидемократским странкама, могло би се десити да у новом 21. вијеку више не буде јединствене државе и српског народа у српској Црној Гори. Јер сваки корак са социјалистима реформистима, увијек је корак уназад, а њиховој неодговорности, превртљивости и доследности у недоследности изгледа да нема краја.

Хоће ли народ српске Црне Горе и овога пута, у години локалних и савезних избора, даље насједати њиховим лажним обећањима и демагогији. Хоће ли у нови миленијум са онима који су могли урадити све, а нису урадили ништа; који су са својим истомисљеницима распродали све зарад личних интереса, са онима који и последње девизе извлаче из народних депова и пакују их на само себи позната мјеста.

Чисте кошуље на прљаве вратове

Зар ћемо у нови вијек корачати са људима који су као и њихови предходници из исте кумровачке школе. Прво су нам, као и њихови учитељи, украли власт, потом новац, а затим су организовали личне армије полицајаца да их чувају. И на такав начин они спроводе реформе и тако брину о срећнијем животу свога народа.

Таквим начином уређења владавине, припадници владајуће коалиције показују да су још следбеници некадашњих комуниста који су одлучно промијенили комунистичку кошуљу - у неокомунистичку и ставили се у службу новог свјетског поретка. Промијенили су кошуљу, али нијесу прекинули континуитет комунистичког режима у промијењеним историјским околностима. Обукли су нову кошуљу али се нијесу претходно окупали, нити извршили дезинфекцију па су и у вишестраначки систем пренијели бациле аутократске заразе и тоталитарних модела понашања. Чиста кошуља на прљавом тијелу врло брзо је упила нагомилани историјски смрад и њихов систем власти је врло брзо наставио да заудара поганим мирисом самовоље и тираније која је пола вијека уништавала српски народ.

Такво понашање госпде на власти у Црној Гори не само да открива јаловост реформи и владавине већ и безобзирност голе силе која од истомисљеника тражи безусловну капитулацију и вјеровање у бесмислене аргументе за боље сјутра. А сјутра, под њиховом диригентском палицом,

може донијети то, да ће у Црној Гори власт остати без народа или ће народ остати без власти. Јер у овим садашњим политичким приликама води се потмула, подземна борба за некакав другачији, још безнадежнији народ и нову још бесомучнију власт.

То њихово сјутра је почетак њихове „реформске ере“ у којој би имали богате појединце склоне ка луксузу, сјају богатства, и народ, који ће буде ли слушао режимски радио и гледао режимску, а само њу, телевизију, сазнати да није ни гладан, ни жедан, бити убијеђен да има посао и стан, да има основна средства за живот, да живи у благодану гдје је власт пуна девиза испрошених код вјелосвјетских мошница. А да ли народ има девизе? Откуд народу девизе када нико не ради. Предузећа не раде. Незапослени са бироа рада примају пакете америчког уља, риблих конзерви из Ријеке Црнојевића и мјесних нарезака из Бијелог Поља, уз прашак за прање из Крушевца. Све вјероватно у склопу 35 милиона долара америчке помоћи црногорској „младој демократији“. Да смире евентуалне социјалне немире.

Слатких ли снова, смијешних ли и ливјених шарених лажу за лаковјерне и наивне. Али народ преко режимских фабрика вијести никад неће сазнати ко су и колико су им „муке“ шверцери дувана, трговци оружјем, дилери дроге, трговци слободом и независношћу сопственог народа нанели. Не, то су само „измишљотине“ морских непријатеља. Па они су реформисти - а то је њихов пут преображања Црне Горе за чију се самосталног тако

здушно залажу.

Ми, српски радикали, послје свега постављамо питање куда иде ова власт и народ са њом у српској Црној Гори. Да ли се то осјећа долазак катаклизме, или долази епоха лудила? Колективно!

Све ово досад изречено указује на чињеницу политичке дестабилизације СРЈ и Србије и одвајања Црне Горе по сваку цијену. Сукоб на релацији Подгорица - Београд, није баш изазван оним што нам свакодневно пласирају владајући коалициони партнери српске Црне Горе. И зашто је баш сада отворен тај сукоб, када Република Србија бије своју судбоносну битку националног опстанка и државног интегритета и суверенитета? Јер питање Космета за Србију и СРЈ је бити или не бити! Када је сва енергија из савезних органа власти усмјерена ка очувању Космета као интегралног дијела Србије у склопу СРЈ. И да ли савезне институције власти могу издржати истовремено политичку битку на два фронта. Да ли је то заиста нерјешив политички сукоб, или је већ нешто друго - познати сценарио сецесије већ виђен на просторима бивше Југославије. Прво, једнострано оцепљење, па међународно признање суверенитета федералне јединице у авнојевским границама, а потом у случају интервенције савезних органа и Војске ради заштите Устава СРЈ, тражење заштите од међународних снага - с крајњим циљем уласка НАТО снага на територију Црне Горе и разбијања СРЈ.

Новак Марковић

Само доказани патриоти чисте прошлости могу спасити Црну Гору

ИНТЕРВЈУ: САВЕЗНИ МИНИСТАР МР НЕБОЈША ВЕЛИЧКОВИЋ

РАДИКАЛИ ГАРАНЦИЈА ЗАЈЕДНИЧКЕ ДРЖАВЕ

Актуелна власт из Црне Горе жели да види Србију као свој шпајз са отвореним вратима, из којег би да узимају шта хоће и колико хоће, а да се за то не плаћа права цијена

Мр Небојша Величковић, савезни министар, председник Општинског одбора у Бијелом Пољу, на Петом отаџбинском конгресу Српске радикалне странке 23. јануара ове године изабран је за члана Централне отаџбинске управе а на сједници Централне отаџбинске управе за њеног потпредседника.

Мр Величковић је и нови члан Председничког колегијума Странке.

Његова саопштења у медијима Србије и Црне Горе, и његово виђење ситуације у Црној Гори, побуђују посебну пажњу. Посебно и нарочито сада пред, очито низ крупних политичких догађаја у Савезној Републици Југославији, и посебно у Црној Гори.

Овај млади научник је у Црној Гори човек чија се ријеч слуша са све већом пажњом, не само међу чланством и симпатизерима Српске радикалне странке „Др Војислав Шешељ“ већ и шире.

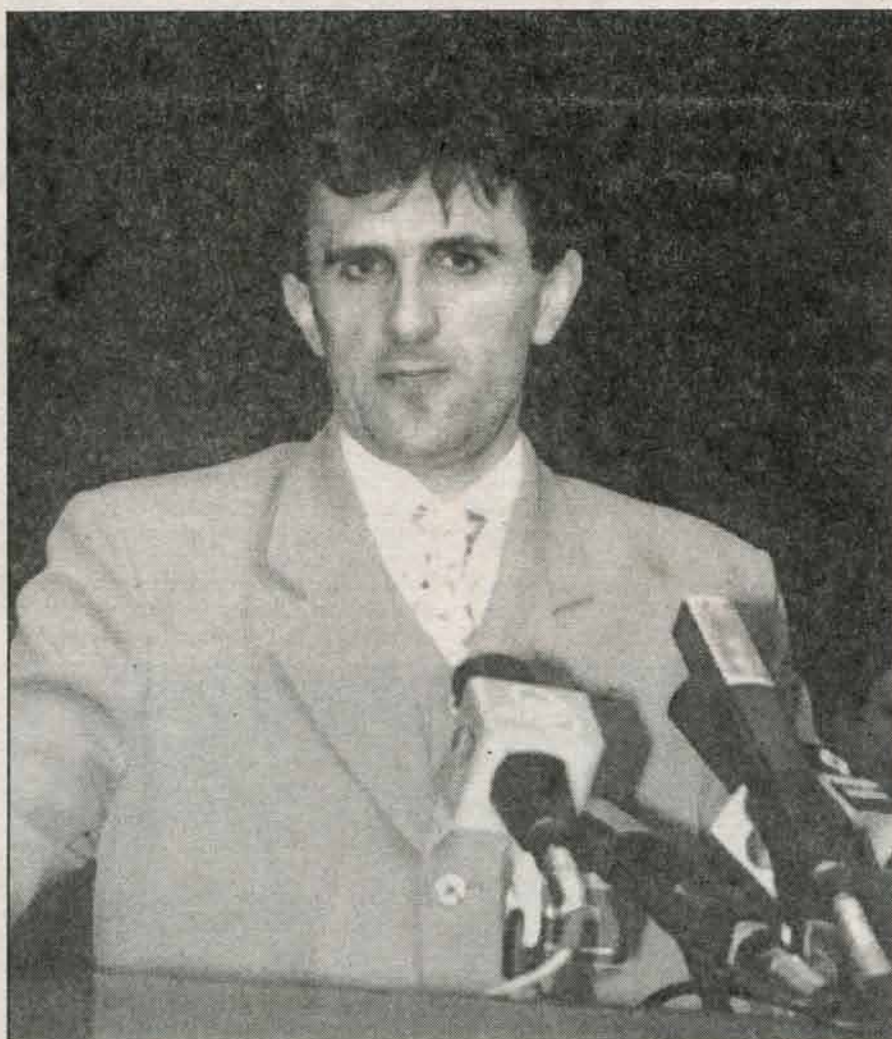
Сада се налази на челном мјесту радикала у Црној Гори гдје и предстоје крупни политички догађаји. За очекивати је да се у овој години у Црној Гори одрже локални, републички па и савезни избори. Све су то разлози за разговор са њим.

Десет година српских радикала

● Успјешно је завршен Пети отаџбински конгрес. Какви су ваши утисци?

Мр Величковић: Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке је одржан на годишњицу оснивања Странке. Десет година је дуг и кратак период за деловање једне политичке организације.

Дуг је то период ако знамо на каквим је искушењима био наш народ, на каквим је искушењима била Странка, јер смо се стицајем различитих околности нашли у ратном вртлогу, гдје су наш програм и наша опредељења била на свакодневном испиту. И за разлику од већине других политичких странака, Српска радикална странка је успјела да истраје и истрајава на свим зацртаним програмским начелима. Увијек

Мр Небојша Величковић за говорницом Петог отаџбинског конгреса

су српски радикали били уз свој народ, и на фронту када је требало бранити српске земље од Српске Крајине, Републике Српске па до Косова и Метохије, па до жигосања и одбацивања западних слугу који су покушали, изазивањем неслоге и нејединства, дочепати се власти како би одано и беспоговорно служили својим менторима.

Дакле, српски радикали нису се полакомили на своте зелених новчаница које су стизале са запада, нису устукнули ни на претње војно и економски најјачих земаља свијета предвођених САД, а понајмање су се обазирали на критике и пријетње натовских странака у Југославији. Дубоко смо убијеђени да је српски народ препознао и

осудио оваква милитантна и разбијачка дјеловања, како западних сила, тако и њихових инструментализованих појединаца и политичких странчица.

Истовремено, десет година политичког дјеловања је и кратак период да би се Странка конституисала и израсла у неку озбиљнију организацију. Ми смо, захваљујући мудрој и патриотски вођеној политици од стране председника Странке, др Војислава Шешеља и најужег руководства Странке, за тако кратак период израсли у најјачу и најорганизованiju Странку у свим српским земљама.

Успјех је тим већи ако имамо на уму да нам амбијент за политичко дјеловање и ангажовање нимало није био наклоњен, да смо били шиканирани, омаловажавани, блаћени, затварани и још много тога нам је рађено а све у циљу ометања и спутавања јачања наше странке. Међутим, упркос свим тим репресалијама којима смо били изложени како од владајућих режима у нашој земљи, преко сатанизовања од водећих светских сила, па до њихових послушника у српском народу, ми смо данас политичка странка која броји преко 250.000 добро организованих и дисциплинованих чланова, са добро развијеном организационом структуром на терену, почевши од мјесних одбора, преко општинских, окружних па до Извршног одбора и Централне отаџбинске управе.

И за тих 10 година после преживљене правне голготе, постали смо владајућа странка у Србији и на савезном нивоу, у Републици Српској др Никола Поплашен је вољом српског народа изабран за председника Републике Српске а истовремено смо друга најјача политичка странка која дјелује на том простору.

Једном речју, постали смо странка коју сви морају уважавати, без обзира вољели нас или мрјели. Ми смо незаобилазни фактор у креирању политичког и државног живота на овим просторима.

У таквој атмосфери се и одржава овај наш конгрес. Српски радикали из свих српских земаља су показали одлучност и

храброст да ће истрајати на стратешком програму Странке у ослобађању свих српских земаља, почевши од Републике Српске Крајине, Републике Српске, Косова и Метохије, као и очувању заједнице Србије и Црне Горе.

На Конгресу је усвојена Резолуција у којој су садржани циљеви и методе дјеловања у борби за очување српског народа и српске државе, његов духовни препород, као и могућности за убрзани економски развој и материјално благостање, у складу са програмским одређењима и идеолошком оријентацијом Странке.

Овим конгресом смо добили нову снагу и подстицај за још бољи и квалитетнији рад.

● **Ви сте на Конгресу изабрани за потпредједника Централне отаџбинске управе. Шта су ваши приоритети за рад Странке у Црној Гори**

Мр Величковић: На Конгресу је дошло и до извесних кадровских промјена, а све у циљу још бољег рада и организације Странке на терену. То се првенствено односи на рад Странке у Црној Гори. Након почетног успјеха Странке у Црној Гори, када смо учествовали у раду републичког парламента, дошли смо у ситуацију да сада нијесмо парламентарна странка на републичком нивоу, док имамо одборнике у неколико скупштина општина. Разлози за такво стање су многобројни, али сигурно су одлучујући били: невиђене и бруталне репресалије подгоричког режима на Српску радикалну странку и инфилтрирање људи који су радили све како би разбили и маргинализовали Странку. Српски радикали у Црној Гори увек су били на удару подгоричких властодржаца. Отимали су нам посланичке мандате, протјеривали предједника и најуже руководство Странке мимо Устава и закона ове земље, хапсили и затварали народне посланике, све су чинили и чине да не дозволе улазак радикала у републички парламент. Треба рећи да је свим оправдан тај страх, јер су радикали једини истински представници српског народа у Црној Гори, које режим никада није мо-

гао сломити, купити ни застрашити, и зато их треба онемогућити да уђу у парламент.

Подјелом ДПС-а Црне Горе на видјело је изашао сав прљави веш те политичке дружине, тако да су се међусобно оптуживали како су 1996. год. покрали посланичке мандате српским радикалима.

Након тог периода, наступио је период консолидације и јачања Странке.

Сав мој страначки рад има само један циљ: максимално организovati и ојачати Странку на терену, почевши од мјесних одбора па до окружних одбора, омасовити Странку и као круна тога, српски радикали ће опет ући у републички парламент и представљаће значајан политички фактор.

Кадровска структура гарант успјеха

● **Да ли је Српска радикална странка сада организационо спремна за евентуалне изборе оу Црној Гори и какве су кадровске прилике у Страници?**

Мр Величковић: Мислим да је популарност Странке у наглом успону у Црној Гори, што је резултирало свакодневним приступањем нових чланова који желе да дају максималан допринос да Странка успе. Треба рећи да је политичка и економска ситуација у Црној Гори изузетно тешка и сложена, првенствено захваљујући сепаратистичком и однорођеном подгоричком режиму, који чини све како би се додворио западним менторима, који опет желе и настоје да што више ослабе Србију и Југославију и инсталирају марионетске режиме. Српски радикали се залажу за очување ове наше заједничке отаџбине и истрајаће у томе да се свим Уставним и законским средствима српјечи евентуално насилно отцепљење. И захваљујући оваквој доследној политици, српски радикали су из дана у дан бројнији, јачи и све организованији. Могу са сигурношћу да тврдим да ће са оваквом организацијом на терену српски радикали ући у републички парламент. Ми имамо формиране све општинске одборе у складу са Статутом Странке, а идемо са одржавањем редовних годишњих општинских скупштина гдје ћемо упумпати нову снагу у одборе, оснажићемо их и квалитативно и квантитативно.

Са задовољством могу да констатујем да сада у Црној Гори имамо добру кадровску структуру која нам је гарант постизања задовољавајућих резултата. Није, дакле, лако бити српски радикал у Црној Гори. Увијек смо били и остали смо „трн у оку“ подгоричким властодршцима били ми или не у парламенту. Наше ријечи, наша залагања и ставови су увијек наилазили на плодно тле код српског народа, и зато нас је требало гушити и спутавати.

Вријеме ће показати да сам био у праву, јер тврдим да са оваквом структуром коју имамо више неће успјети да нас разједине и баце на маргине политичког живота.

● **Каква је политичка карта Црне Горе у овом тренутку?**

На конгресу је усвојена Резолуција у којој су садржани циљеви и методе дјеловања Странке у борби за очување српског народа и државе

Др Војислав Шешељ у Општинском одбору Српске радикалне странке Бијело Поље

Мр Величковић У Црној Гори имамо генерално гледано, два блока које чине, на једној страни политичке странке које се залажу за Југославију са алтернативом, Југославију без алтернативе и за самосталну Црну Гору, а на другој страни се налази Српска радикална странка која се залаже за јединствену српску државу на свим српским просторима, која ће имати једног председника, једну скупштину и једну владу. И само на тај начин устројена држава биће гарант вјековног мира и слоге на овим просторима. Тиме ћемо избјећи неслагања и размимоилажења између политичких странака или коалиција које су носиоци власти у појединим републикама.

Ко или шта нама може бити гарант да странке које се данас декларативно залажу за Југославију, сутра не промјене став, јер треба подсетити да је и Мило Ђукановић и његов ДПС „побједио“ на платформи залагања за Југославију, да би након избора преврнуо ђурак наопако. Да би избјегли овакве ситуације, најбоље и једино рационално рјешење предлажу и могу да спроведу српски радикали.

Очигледно је да је подгорички режим постао сервис за најпрљавије послове и радње помоћу којих и опстаје. Са оваквом влашћу у Црној Гори имамо национално и духовно посрнуће, спроводи се правно насиље које је продукт неогворне и аморалне политике тога режима.

Никада Црна Гора у току своје дуге и херојске историје није имала лошију и неодговорнију владу.

Залагање за бољи живот остало је мртво слово на папиру ако занемаримо актуелне властодршце и људе блиске власти који се енормно богате са грбаче обичног грађанина.

Желим да истакнем да због оваквих резултата владајућа ДПС губи све више упориште у свом бирачком тијелу, а да су њени коалициони партнери практично појединци који имају регистроване странке без чланова и бирача.

То има за циљ анимирање светске јавности о постојању некакве вишестраначке коалиционе владе са демократском оријентацијом. Међутим, српски радикали су одмах демаскирали такву владу, и вјерују у њен брзи крај.

Олбрајтова на кормилу гусраског глисера

● **Шта мислите о влади Мила Ђукановића?**

Мр Величковић: Кршење Савезног и републичких устава, савезних и републичких закона, легализовање шверца и криминала, осиромашење већине грађана Црне Горе а енормно богаћење појединца блиских власти, увоз отпадака са свјетске трпезе који погубно дјелују на здравље становништва, а посебно ширење антисрпског расположења, лична су карта вођења криминалне и отворено сепаратистичке

политике двојца Мила Ђукановића и Филипа Вујановића са кормиларом Мадлен Олбрајт.

Стална малтретирања грађана од стране Ђукановићевих полицијских и парополитијских снага, медијски терор и индоктринација српског становништва у Црној Гори, матрица су по којој владају подгорички властодршци.

Режим Мила Ђукановића озбиљно је уздрман последњим догађајима везаним за криминалне послове неких високих државних функционера, флертовањем са српским непријатељима, као и подстрекивањем и координирањем свих активности уперених против СПЦ као чувара духовног и националног блага Црне Горе.

Српски радикали већ дуже времена указују да је Милово режим у агонији, и да у проналажењу изласка из таквог стања срља из грешке у грешку, повлачењем исхитрених и нервозних потеза.

Сматрам да је путошество Мила Ђукановића и њему блиских полтрона, поразно за сав српски народ широм планете, на коме моли и проси да му се додијели нека милостиња како би себе задржао на власти.

Интерес грађана Црне Горе је очување заједничке државе са Србијом, која је успјевала да опстане и у најтежим тренуцима бурне историје.

Варају се сви они који мисле да ће лажима и обманам, фалсификатима и уз помоћ белосветских протува остварити паклени план отцепљења Црне Горе.

Српски радикали, који стоје на челу патриотског фронта у одбрани заједничке државе, најодлучније ће се супротставити таквој сепаратистичкој политици.

Треба нагласити да је противустановним и противзаконским увођењем немачке марке као легалног средства плаћања, подгорички режим покренуо инфлаторни замајац који има за последицу продубљивање социјалне биједи и све веће незадовољство грађана. Ово је још један облик агресије на нашу земљу и то треба да је свима јасно.

Српски народ је показао јединство у

Шетња улицама Бијелог Поља

најтежим тренуцима НАТО бомбардовања, а српски радикали ће увијек бити спремни да бране и одбране јединство државе.

Непријатељ тежи да у првој фази операције Црну Гору, да би у другој, Рашка област добила специјални статус, а Шиптари већ раде на платформи за неку врсту аутономије.

Политика ДПС-а од њеног оснивања представља један од највећих генератора кризе на подручју Југославије.

Ми смо увијек говорили, јер смо знали, да они нису искрено за Југославију.

Рекао бих још и ово, разговарати са „коалиционим пришипетљима“ ДПС-а, а то су НС и СДП, не заслужује никакву пажњу јер они служе режиму као декор за сликање и ништа друго.

Српска радикална странка се од свог оснивања залагала за остварење јединствене српске државе, што ни у ком случају не значи негирање Црне Горе као симбола српске државности и духовности на овим просторима. Црну Гору највише негирају управо они који се залажу за њену самосталност, посебно медији под контролом режима, које је крсте у некакву Монтенегрину.

У овим тешким тренуцима за српски народ треба да будемо своји и препознајиви, да се држимо истине и правде, чисти и морала, и свега што је у складу са историјом и традицијом нашег народа.

● **Предстоје локални избори у Херцег Новом и Подгорици. Реците разлог превремених избора и ваша очекивања.**

Мр Величковић: Након избора у мају 1998. године у Подгорици, „бољеживећа“ коалиција је формирала Општинску власт захваљујући сарадњи са Либералним савезом. Таква коалиција до прије пар мјесеци је функционисала на задовољство општинских челника а на велико незадовољство највећег броја грађана ове двије општине. После пуцања ове коалиције, грађани су били у прилици да виде и чују за колико је новца ДПС купила љубав Либералног савеза. То је невероватних 150 000 ДМ које су потписали Миодраг Вуковић испред ДПС и Миодраг Живковић испред Либералног савеза. Српски радикали су и овог пута били у праву указујући на криминалну како Републичку владу, тако и општинске власти које издвајају толике суме новца за очување голе власти док највећи број грађана нема елементарне услове за преживљавање. И сада, очекујемо расписивање локалних избора у овим двијема општинама. Српски радикали спремно очекују ове изборе и на њих излазе самостално.

Познат је наш став да свака странка треба појединачно да провери кредибилитет и своју снагу у народу, и да тек након избора ступи у евентуалне коалиције. Странке које немају упориште у бирачком тијелу морају бити на маргинама државног и политичког дјеловања. Није нормална ситуација, да као сада Народна странка и СДП немају апсолутно ни чланства ни бирача а одлучују о судбини једног народа и једне републике. Из ових разлога ми се залажемо за самосталан излазак на изборе. Због погоршане и усложне политичко-

економске ситуације у Црној Гори ми очекујемо и расписивање ванредних парламентарних избора, јер су ДПС и њени трабанти освојили власт захваљујући залагању за Југославију. Међутим, након избора убрзо су кренули путем сепаратизма и поданичког односа према међународној заједници. Ми у Српској радикалној странци вјерујемо да ћемо имати већи број одборника у скупштинама општина Подгорица и Херцег Нови, и тако бити у прилици да евентуално вршимо општинску власт, гдје би користили позитивна искуства успешног вршења власти у општини Земун. Још да кажем и ово, да су ово врло важни локални избори јер ће у правом смислу ријечи представљати тест политичког опредељења грађана у читавој Републици. На овим изборима очекујемо апсолутни успех снага које су одређене за вјековну заједницу Србије и Црне Горе.

● **Ваш коментар о контроли преласка прехранбених производа на пункту код Пријеполја?**

Мр Величковић: У Црној Гори је противзаконито и противуствано преузет рад Савезне царинске службе, тако да је омогућен шверц свега и свачега. Долази до шверца стратешки важних пољопривредних производа као што су брашно, кукуруз, уље, шећер, месо и др., тако да ови производи увезени из Србије најчешће завршавају у Албанији, муслиманском дијелу Босне и Херцеговине и даље.

Познато је да Република Србија улаже огромна средства за производњу хране, да се она по тој цени продаје и користи у Југославији, али се не може дозволити да актуелна власт Црне Горе такве производе улаже у бенефицираним це-

нама а онда их извози и остварује екстрапрофит. Ако се не би контролисао промет ових стратешких производа једног дана би дошло, без обзира што смо пољопривредна земља, до несташица, јер би једноставно речено, исцурели преко границе. И само се, дакле, ови производи контролишу, и ништа више. Ова контрола се не би примењивала да није нарушен систем јединствене царинске службе, царинске контроле на границама Југославије. Ниједна одговорна власт овај шверц, тј. криминал не би дозволила. Црна Гора је у последње вријеме увезла знатно више пољопривредних производа него што су њене потребе, тако да се овим незаконитим радњама морало стати на пут. Треба рећи да су и ови производи и до неколико пута скупљи у Црној Гори, иако су увезени из Србије по изузетно малим цијенама, тако да се привољени увозници енормно богате, а положај народа из дана у дан постаје све тежи и неподношљивији.

Актуелна власт из Црне Горе жели да врати Србију као свој шпајз са отвореним вратима, из којег би да узимају шта хоће и колико хоће, а да се за то не плаћа права цијена. И сада, када Влада Републике Србије покушава заштити своје пољопривредне произвођаче који треба да добију правичну накнаду за свој рад, режим из Подгорице покушава то да презентира јавности као „тобоже“ угрожавање своје равнотежности и прибојања лажима и обманам.

Но, како каже наш народ, „у лажи су кратке ноге“, па нико више нормалан у овој земљи не одобрава шверц из Црне Горе. Створена је ситуација гдје је у Црној Гори све на продају и све се може купити.

Душко Секулић

Послије пуцања љубави у подгоричкој општини између бољеживећих и либерала чуло се колико је ДПС платио Перовићевим следбеницима

НОВИ МИЛЕНИЈУМ ИЛИ ПРЕСВЛАЧЕЊЕ КОМУНИСТА

НА БЕСПУЋИМА НОВОГ ВИЈЕКА

У нови вијек Црна Гора улази без оријентације, обезглављена, денационализована, развјерена и духовно обогаћена полувјековном владавином комуниста, која је своју реинкарнацију доживјела деценијском влашћу ДПС-а

У нови вијек ушло се са бошњачко-хрватским пјевачима, од којих су неки освјечени антисрби, попут Дорис Драговић и Хариса Џиновића, а које је актуелни црногорски режим платио десетинама хиљада марака хонорара да би забављали његову новокомпоновану елиту. Нови вијек дочекан је на трговима у Котору, Будви, Херцег Новом и Никшићу уз римо-

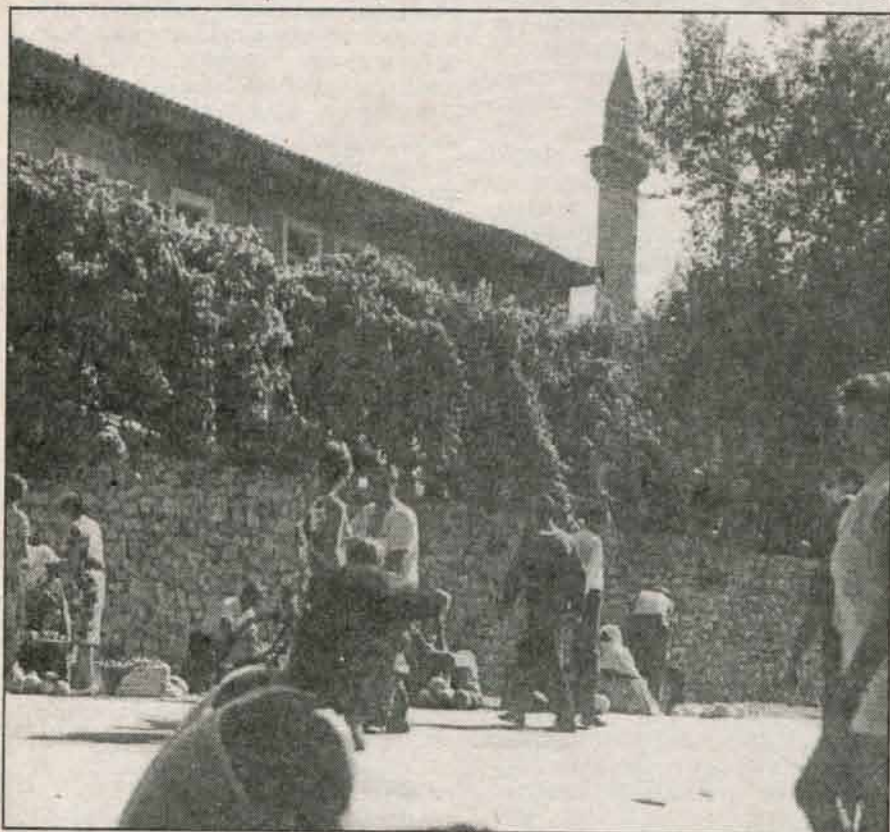
католичке јелке. Зло сјеме сепаратизма, које су комунисти посијали прије више од пола вијека, сада је узрасло и родило отровне плодове, који пријете да отрују Црну Гору, да више не буде каква је била вјековима уназад.

Бивши компартијци и компартијски кадрови, који су пред почетак последње деценије овог вијека били она млада кому-

нистичка „сића”, израсли су у индивидуе које су умислиле да су велики политичари и државници. Они су стрмоглаво похрлили да нам дају демократију. Управо они, који су забетонирали своју свијест и ментални склоп, кад су ставили око врата пионирске мараме, попут Мишка Вуковића, Драгана Ђуровића, Драгана Кујовића, Жељка Руговића, Жарка Ракчевића и њих ма сличних. У исто вријеме док нам држе реферате о демократији, свог великог месију - Мила Ђукановића изграђују у култ личности, и дају му титулу „балканског Хавела”. Каква иронија, цинизам и трагикомедија! Тако у демократију хоће да нас уведе Мишко Вуковић који је Брозу носио штафету, или Жарко Ракчевић, бивши председник СКОЈ-а. Необориво, они су били и остали комунисти, са комунистичким понашањем, свијешћу и владавином, али само са новим рухом, и начином живота - капиталистичким.

Сепаратизам бољеживеће власти је на сваком кораку уочљив, једна по једна, компетенција савезне државе у Црној Гори се анулира. Остала је само војска, на коју још не смију ударити. Стога није нимало чудно опадање Либералног савеза. Једноставно, просјечни сепаратистички бирач у Црној Гори, види у Ђукановићевом режиму сигурност за отијешљење, јер он има све полуге власти, новац и медије, у односу на либерале, који су готово деценију само папагајски понављали пароле у северној Црној Гори и махали дворским заставама краља Николе.

Бољеживећа коалиција је постигла лажиране побједи на изборима од маја 1998. године, а нарочито у другој половини 1999. године, бахато наступила са пријетњама о референдуму, паралелно са сталним повећавањем ескадрона полиције. Међутим, како је у међувремену стекла увид разним анкетама, и извјештајима жбирова и полтро-

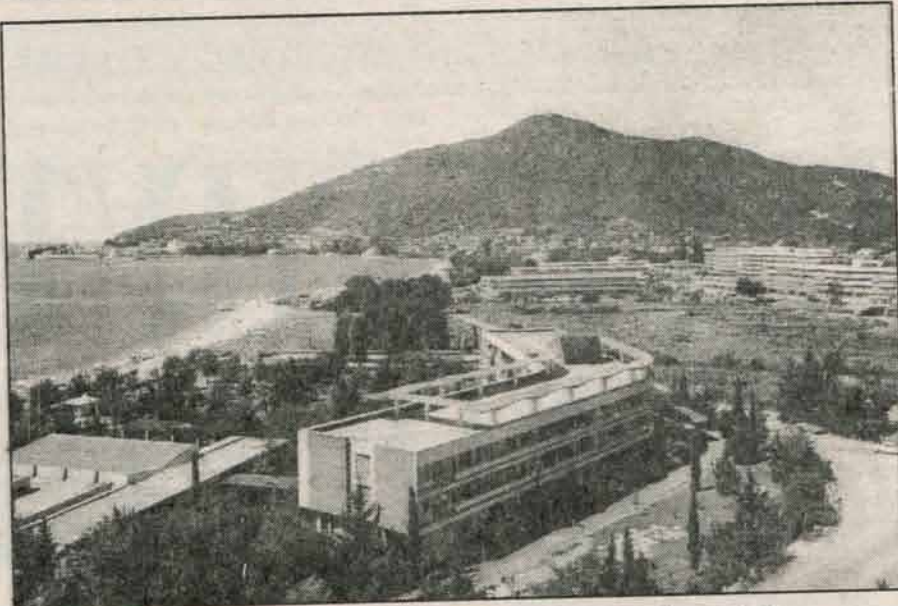
Разгледница из Улицја: овај приморски град би се припојио Албанији, уколико се Црна Гора издвоји из Југославије

на режима о расположењу народа, своје амбиције за отијепљење, на прелазу из старе у нову годину, свела је на магловите перспективе референдума, оличене у изговору „да са њим не треба журити“. Прво је референдум планиран за фебруар, па онда за прољеће, и на крају за „лимбург мјесец“. Не смјевши да угази у отворену сецесију, режим сада иде по оној народној: „Тиха вода бријег рони“.

У том свом послу, режим је смислио ново кукавичје јаје, како да разбије државну заједницу Црне Горе и Србије, тиме што неће дозволити овогодишње савезне изборе. Тиме режим жели да опосли два посла: или да натјера Србију и све бројне снаге у Црној Гори које су за савезну државу да играју како он свира (односно да прихвате њихово фамозно редефинисање), или да дође до тихог одумирања савезне државе, тј. да савезних избора не буде, самим тим неће бити ни формирања савезних органа власти, и на крају ни савезне државе. Спречавајући провођење савезних избора, режим спречава право својих грађана да бирају и буду бирани, дакле основно демократско право. Ако странке бољевике коалиције и либерали неће да учествују на савезним изборима, нико их не туче по ушима да то ураде. Једноставно, нека их бојкотирају, али нека омогуће да то ураде они који то хоће.

Све и да Црна Гора постане независна држава, њене перспективе су јадне и жалосне. Без обзира што такав сценарио не играју представници бољевике коалиције, од Црне Горе убрзо не би остало много, односно остало би оно што је било констатовано као њена државна територија на Берлинском конгресу 1878. године. Улцињ, Тузи, Плав и Гусиње са широм околином убрзо би ушли у састав Албаније, а Бока у састав Хрватске. Остаје само једна дилема која је опет на крају крајева, питање краћег или дужег времена - ако којим случајем Косово буде проглашено сувереним, хоће ли шиптарски сецесионисти прво ударити на Македонију или Црну Гору? Мада је вјероватноћа да ће полицијски ескадрони, које црногорски режим спрема против свог народа, моћи да се одупру било Албанцима, било Хрватима. Како је Македонија већа држава, са већим потенцијалом одбране, вјероватније је да ће Црна Гора, као лакши плијен, бити прва на реду.

Интересантно је да нико од западних државника, или оне њихове сиће која долази у Црну Гору, а коју тако удворнички дочекују, или им иду на ноге представници црногорског режима, није гарантовао Црној Гори ако постане суверена, данашњу територијалну цјеловитост. Црногорски режим иде од Запада и САД прокламоване максиме, да су авнојевске границе, тј. границе република неприкосновене, и на томе гради своје наде у случају суверености. Међутим, није тако. Да Запад то поштује, не би окупирао дио Југославије, тј. дио Србије - Косово. Челници бољевике коалиције су у неколико наврата врло децидно поновили, да у случају успоставе суверене Црне Горе, нема говора о прекрајању њених граница. Али, као да ће их неко за то онда ишта питати! Црногорски ре-

Само у Југославији Црна Гора може сачувати своје приморје од растућих хрватских амбиција

жим је Западу и САД сада потребан да се се спомила и раскомадала Србија. Када се то постигне, он ће се исто тако понашати према Црној Гори, као што се сада понаша према Србији.

Да се власи не досјете

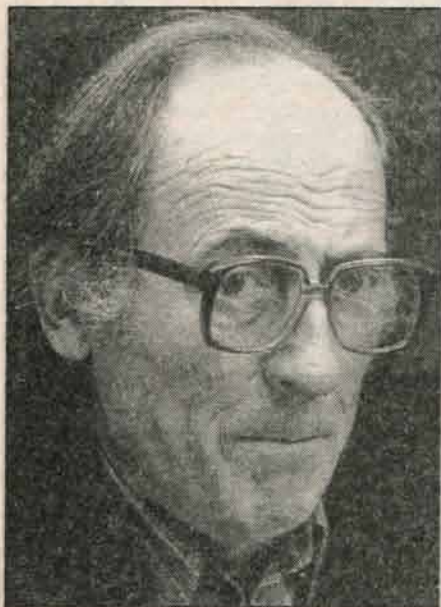
Актуелни црногорски режим полако и сигурно анулира Српску православну цркву, односно њену митрополију црногорско-приморску из Црне Горе. Напад на свештеника Драгана Станишића у априлу 1998. године у Ђеклићима код Цетиња, серија напада на ученике Богословије у Цетињу, новембарски напад на свештеника Драгана Станишића и Радомира Никчевића пред очима полиције у Цетињу, серија упада у храмове Митрополије црногорско-приморске Српске православне цркве, од стране распопа Мираша Дедеића и његове аутокефалне секте, ради тобожњег богослужења, до најновијих изјава министра просвјете и науке у Влади Републике Црне Горе, иначе професора марксизма и вјештог апаратчика (и ђурановићевско-жарковићевског и овог ДПС режима) Драгана Кујовића, о статусу Митрополије, те парадирање бившег ректора Универзитета Црне Горе, др Војислава Николића, са распопом Дедеићем, на тобожњем парастосу убијеним зеленашким комитима (који су по слому Божићне буне прерасли у обичну разбојничку дружину) у близини Никшића, говоре о судбини Српске православне цркве у Црној Гори послје сецесије. Кујовићево и Николићево стајање уз аутокефалну секту, уводни је корак у ову раду и својеврсно опипавање пулса народа.

Црногорски режим према Митрополији црногорско-приморској Српске православне цркве води политику клацкалице. Док, с једне стране, чини овакве работе, с друге стране Ђукановић, Маровић и Вујановић се сликају са митрополитом

Амфилохијем и патријархом Павлом, и увјеравају и њих и народ Црне Горе да је Митрополија једина призната од државе, с обзиром на њено канонско оправдано утемељење. Али, све то је по оној народној „Да се власи не досјете“.

Актуелни црногорски режим, и поред употребе тајне и јавне полиције, разних државних и „независних“ медија, тајних новчаних фондова, застрашвања и врбовања, и на крају лажирања изборних резултата, изборе од маја 1998. године, добио је са 51% гласова. Значи, оних климатских 1% или 2% одлучили су о његовој апсолутној власти. Све то говори да његова власт виси о коњу, поготово послје је срамног капитулантско-издајничког држања за вријеме агресије НАТО-а. Узбуљивање изборног закона, које се очекује у фебруару, може лако да сведе могућност лажирања на првим следећим изборима на минимум, што значи да власт режима виси о коњу и да ће је режим бранити суровом репресијом полиције, а ако она не буде довољна, и трупама НАТО-а којима пријети свом народу.

Нарочито интересантно дјелују два крила, односно двије политичке групације бољевике коалиције, а то су тзв. Народна странка и Социјалдемократска партија. Послје диобе из 1997. године, по свим реалним процјенама, да је Килибардина фракција, којој је режим даровао за послушност регистрацију, самостално изашла на изборе не би добила више од 3-3500 гласова, тј. отприлике за један посланички мандат, да је то исто учинила Социјалдемократска партија, не би освојила више од 7000-7500 гласова, што значи отприлике за два мандата. Ако се узме у обзир, да се у Скупштину улазило са 3 одсто гласова, јасно је да ни једна ни друга партија не би угледале Скупштину, сем ако би пјешке пролазиле поред ње. Ђукановић се показао крајње дарезљив, и то му се мора признати. Они су, с друге стране, пристали на све, и тако под кишобраном Ђукановићевог ДПС-а и његових гласова дошли до министарских, посланичких и од-

Задатак Килибардине интересне групе је најбучнија критика Србије

борничких мјеста. Букановићев режим је у овом случају направио добру равнотежу. С једне стране, Килибардина интересна група треба да представља тобоже Србе из Црне Горе (иако представљају само сами себе и своје интересе), а Ракчевићева тобожње сепаратне Црногорце и аутокефалце. Букановић тако има изговор пред свијетом да његова власт није једнопартијска, дакле, није недемократска и ауторитарна, и да су у њој заступљене обе групе, иако се министри из ове двије групе питају таман толико колико се пита пијан са гаћама. Добили су мрвице са Букановићевог стола, чему се никад није су надали, и за њих доста. Пуна шака браде. Вјероватно када сами себе погледају у огледало, питају се: „Боже, јесам ли то ја? Је ли могуће да ме је ово запаало?!“

Али, што би наш народ рекао: „Нема цабе ни код бабе“. Све то се мора одрадити. То нарочито важи за Килибардину интересну групу. Они су сада под паролом „борбе против недемократског режима у Србији“ постали најгрлатији критичари Србије. Треба можда схватити ове индивидуе. Док је Народна странка била опозициона и јака, они су годинама били посланици, и лидери и лидерчићи мањих или већих чиновна, па им је такав живот ослачао. То је, међутим, све дошло на коцку последице диобе од 1997. године, како себе више са психичког становништва није су могли замислити као обичне грађане, јер су у грађанству до уласка у политику, а и у својим струкама (сем Килибарде) били тотални анонимуси, и опет би то били по изласку из политике, то су пристали на све Букановићеве услове, и пристаће такође и убудуће на све, јер су без њега нико и ништа.

Тако су постали не само марионете, већ и маскоте режима. Килибардина интересна група и Социјалдемократска партија постали су неформални дио ДПС-а, односно фракције ДПС-а под другим именом. Они врло често са великом важношћу говоре да би и да су самостално иза-

шли на изборе, ушли у Скупштину, али да су то тобоже учинили да се не би „црјепао реформски и демократски покрет у Црној Гори“, и тако дошло до ризика да побиједе „великосрпске снаге“.

Вјероватно и сами знају колико смијешно и неуубједљиво дјелују код народа. Али, може им га бити да говоре. Ако им је толико стало да провере свој рејтинг, ове политичке делије могу га испробати самосталним изласком на општинске изборе који предстоје у Подгорици и Херцег Новом, сву неутемељеност папазјаније режима и тобожњем редефинисању, најбоље доказује и учешће ове двије политичке групе које немају никакво изборно утемељење.

Шиптари у Скупштини Црне Горе

Још једно велико кукавичије јаје режим је поднетно још у вријеме јединственог ДПС-а 1996. године. Наиме, Албанцима у Црној Гори дао је прећутни специјални статус тиме што им је загарантовао посланичке мандате у посебној изборној јединици. Тако се десило да су двије албанске странке, које су на изборе изашле одвојено, добиле четири посланичка мандата, а укупно су имале око 11.000 гласова. Српска радикална странка имала је, бар по званичним резултатима, око 13.000 гласова, и није добила ниједан мандат. Слично је било и са коалицијом српских странака које су добиле око 6.500 гласова. Слично и још горе, поновило се на изборима од 1998. године. Албанцима је по изборном закону, специјално направљеном за ове изборе, загарантовано пет посланичких мандата, у посебној изборној јединици, док је „дреостала“ Црна Гора била једна изборна јединица. У Скупштину улазе два посланика њихове двије националне странке (по један из сваке), а преостала три мандата освојила је ДПС. Ова два посланика њихових националних странака, појединачно

за себе, освојили су око 3.500 гласова. Српска радикална странка осваја 4.500 гласова, а Српска народна странка 6.500 и ниједан мандат.

Но, албански посланици иду по оној народној „Даш му прст, хоће руку, даш му руку, хоће главу“. Пошто је на прошлим изборима ДПС освојила три мандата од пет, они сада траже да свих пет мандата децидно припадну њиховим албанским странкама, све под изговором да тобоже албанске националне странке једино могу изборно представљати интересе Албанаца у Црној Гори, а не грађанске (попут ДПС-а, ЛСЦГ и СДП-а). Они хоће да пошто-пошто обезбиједе посланичке мандате, па макар добили и сто гласова, односно и ако њихови сународници хоће да гласају за неке грађанске странке. Остаје да се види шта ће актуелни црногорски режим предузети поводом ових њихових захтјева, и на који ће их начин уградити у изборне законе, чије се доношење предвиђа у фебруру, за вјеровати је да ће им услишити ту жељу, јер није заборавио услуге албанског бирачког тијела, које је на предсједничким изборима довело на власт (и поред свим лажирања) великог месију - Мила Букановића.

Тако се у перспективи може очекивати апсурдан сценарио, да о судбини црногорског предсједника, и државно-правном статусу Срне Горе (на референдуму) одлучује шиптарско-муслиманско бирачко тијело, тј. становништво Црне Горе које није државотворно. Дакле, становништво чији су се дједови и праједови борили против Црногораца, сјекли им главе и на колац их набијали, и директно спречавали Црногорце да створе своју државу. Данас су они најгрлатији у одбрани права Црне Горе. То је довољан знак за узбуну! Идући по оној народној „Прво му даш прст, онда хоће руку, и на крају главу“, Албанци иду прво од тих пет посланика, затим слиједи специјалан статус (са општином Тузи), и на крају ампутација дијела Црне Горе, или што би се народски вулгарно рекло - црногорском режи-

Данас је Скупштина Црне Горе позорница у којој је Мило главни режисер најсмјешније комедије која је икад виђена на овим просотрима

му од шаке до лакта. Они већ са ових пет посланичких мандата имају специјалан статус, без икаквих отворених законских или уставних норми.

Читава ова работа режима, још од 1996. године је неуставна. Према црногорском уставу (такав какав је), Црна Гора је грађанска држава, дакле, без повлашћених нација или нација са специјалним статусом. Тиме црногорски режим анулира и потири оно што је сам донио. Шта је са Србима у Црној Гори, односно са оним дијелом њеног становништва које се изјашњава да је српске националности (иако је потпуно све српско у Црној Гори)? Од 1997. године оно нема својих представника, већ се у садашњим артикулише преко неких грађанских и неокомунистичких партија, иако режим хоће да га прикаже кроз Клибардину интересну групу, чији посланици понекад стидљиво прозборе „да се пишу као Срби“, али не кажу да су Срби. Србима Црне Горе остаје тако апсурдна могућност да траже промјену Устава, или да покрену поступак код Скупштине сакупљањем потписа грађана. Законским изборним рјешењима још до 1996 па до оних од 1998. године, а изгледа и по овим новим фебруарским, албански пословници су нека врста виритних посланика (или посланика по именовану), који нијесу изабрани демократском процедуром. Да су обе албанске странке на изборима јуна 1998. године сабрале гласове, не би прешле цензус од 3%, тј. не би гледале Скупштине. Тако су Срби у Црној Гори, или Црногорци (како год ко хоће да се изјасни) постали у Црној Гори грађани другог реда!

Само са Русима

Глобалну свјетску политику, и рјешавање српског питања и граница српског народа, а у оквиру ње и Црне Горе, могуће је дефинисати само уз Русију. САД се у данашњици понашају управо онако како се понашала нацистичка Њемачка пред Други свјетски рат: ситне агресије, уцјене, посредништво и сл. на крају је ондашњи демократски свијет ставио тачку на то Другим свјетским ратом. Управо тако или слично се може десити у краткорочној или средњорочној будућности. Распад СССР-а и варшавског пакта, САД и Запад искористили су да опосле оно што нијесу могли опослити деценијама уназад, тј. да примакну своје границе Русији. Све индиције показују да се моћни руски див буди. Први знаци за то су мрљење чеченског сепаратизма, што је својеврстан облик поспремања своје куће, након чега треба изаћи у околину. Други корак је уједињење са Белорусијом, чиме се стварају услови за поновну територијалну унификацију простора некадашње царске Русије, и каснијег СССР-а. Трећи корак је све веће приближавање Русије и Кине, са јавном назнаком да то може бити кичма новог војно-политичког блока, којег ће са радошћу поздравити све државе које су осјетиле „топлину“ америчке и западњачке демократије, а међу њима и Југославија.

Бољевике коалиција у Црној Гори и западњачки експоненти у Србији критикују везе Југославије са Ираком и Либијом. Необорива је чињеница да су нас наши традиционални савезници, попут Француске (у коју се српски народ клео и подигао јој споменик захвалности), и Британије и САД, са којима је био савезник у два свјетска рата, напустили. Стали су управо на страну наших противника, који су за рачун Њемачке били у два свјетска рата против њих. Није то зато што ми „не ваљамо“, или што нам режим не ваља, како то објашњавају неки српски декадентни „мозгови“. Српски народ је исти онај српски народ, и 1914. и 1941. и 1999. године. Западни савезници у два свјетска рата били су нам савезници зато што им је тада такав интерес то био, а сада није, и ту је сва суштина ствари. Не треба много политичке писмености и филозофије да се то схвати. Једина која је вјечито уз нас била је Русија, кад је то могла и колико је то могла.

Непобитна је чињеница да је српски народ све ратове у претходној деценији добио. Држао је више од четвртине Хрватске, око 71% територије Босне и Херцеговине. Да није било САД-а и НАТО-а, шиптарски сепаратизам био би прошле године смрљен, као што Руси сада мрве чеченски. Али, на крају се увијек појављивао злокобни Запад, САД и НАТО, и нашим противницима даривао побједу, даривао државу, и војно интервенисао у њихову корист (у Босни, и Југославији прошле године). Под окриљем Русије, и уласком у евентуални савез са њом, и под окриљем евентуалног новог блока, чију ће осовину чинити Русија и Кина, српски народ добиће шансу да поспреми своје

двориште, и врати своје границе на стара мјеста. Уосталом, српски народ само хоће да се нико не мијеша у томе сукобу. Оставка бескрвног, тромог и неенергичног Јељцина, чија спољна политика није имала никакву оријентацију, и сводила се углавном на повлађивање Западу и САД, гаранција је за брзу могућност изласка енергичне спољне политике Русије на свјетску сцену. Све своју биједу Јељцин је показао тиме што је Путину предао власт, у замјену за то да не може доживотно бити тужен, јер је познато да је био врло корумпиран.

И питање будуће политике САД и НАТО-а према српском народу је дискутабилно. Сви лидери држава Западне Европе, односно њихове странке, који су били актери агресије на Југославију, изгубили су изборе у својим државама. Ближе се предсједнички избори у САД, што говори о јасним индицијама промјене спољне политике САД после одласка тандема Клинтон - Олбрајт, и антисрпско-јеврејског лоббија који је сада на челу САД.

У оквиру свега тога треба сагледати и положај Црне Горе и актуелног црногорског режима. Јака Русија, и евентуални пакт њен са Кином и другим државама, свим је сигурно да не подразумевају на власти садашњу црногорску гарнитуру, која има потпуне карактеристике квислиншког односа према Западу, САД и НАТО-у. То су доказали и својим капитулантским и издајничким држањем у току агресије, а идеју уласка Југославије у Савез са Русијом и Белорусијом дочекали су са подсмехом, и одмах потрчали на Запад да потврде да они нијесу за то.

Др Александар Стаматовић

Др Војислав Шешељ у разговору са др Самом Садоуном, амбасадором Ирака у Југославији приликом његове посјете Српској радикалној странци

ЗАШТО ЗАПАД ЗАТВАРА ОЧИ ПРЕД ЦРНОГОРСКИМ КРИМИНАЛОМ

МАФИЈАШКИ ПУТ НА ДЕМОКРАТСКИ ЗАПАД

У данима послје нове 2000. на крају 20. вијека, народ Црне Горе има ту „привилегију“ да болује од епидемије „црногорског лудила“ изазваног од до сада непознатог ДПС вируса. Ето, по први пут српски народ Црне Горе није у клубу одабраних Срба, већ „европејаца-демократа“ и може слободно да се напише да су Срби српске Црне Горе преко тог коалиционог сепаратистичког вируса „улетјели“ у грађанску, односно мултинационалну опцију

Захваљујући нашем вођи, српски народ Црне Горе сада је у недоумици - да ли је боље бити национално здрав или заражен америчким и европским мондијализмом. И да се не би много двоумили, труде се актери актуелне црногорске власти - чију нам терапију свакодневно преносе и о њој брину режимски медији а посебно ТВ Црне Горе. Та претјерана брига о здрављу сопственог и народа Србије, народ српске Спарте доводи до делиријума. Позитивног наравно. Просто нас одушевљавају. А поготово изјаве челника, а посебно председника, који је у претходној години више пута демантујући натписе италијанске штампе и изјаве представника италијанске полиције о умјешаности високих представника црногорске власти у криминалне радње, изјавио да у Црној Гори нема организованог криминала и ако га има, он је маргиналан и да су то све подметања противника демократске Црне Горе. Ако тако каже председник Црне Горе, онда криминала нема. Царска се не пориче. Али, ако он није сам смислио ову изјаву, него му је подметнуо његов министар унутрашњих послова, боље да господин председник узме неког од шефова из напуљске полиције или шефа полиције из Бриндиџија за министра тог ресора. Изгледа да они располажу са много више података од садашњег првог лица Црне Горе. И то би још више било демократски. Јер, поред савјетника за финансије који је „нама и драги Американац“, Црна Гора би била још реформскија. Није само јасно како италијанска полиција више зна о криминалу и постојању „база“ мафијашких организација него црногорска полиција; па црногорска полиција има преча посла - да брани младу црногорску демократију од браће из Србије. А што се тиче мафијашких организација - вјероватно су својим доласком у Црну Гору промијенили дјелатност, и организују културноумјетничке приредбе, све у корист реформи у интересу прозападно оријентисане Црне Горе.

Вјероватно ће нам то све једног дана објаснити господин председник. Оно што

он и чланови Владе Црне Горе данас не желе да признају, јесте неизбрисива чињеница да су они актери филма који већ претуго игра на југу наше земље - „Криминал који је демократизовао Црну Гору“ и који би преко Савеза за промјене да демократизују и Србију. Или су можда сви ти босови који „Црногорце“ уводе у Европу само статисти. За нас, српске радикале, важно је ко их је ангажовао. Ко ме у Црној Гори треба новац зарађен шверцом, дрогом, оружјем и људима? Ако у Црној Гори нема организованог криминала, чега онда има? И због чега и каквог интереса демократски запад због тога ћути. За нас, радикале, одговор је јасан - иза свега стоје САД ради својих политичких интереса, јер у црногорском руководству виде ослонац за промјену власти у Србији и Југославији.

Ако нису могли да ућуткају шефове италијанске полиције, који су својим изјавама задали велики шамар црногорским

демократама, ипак су то успјели и код званичника италијанске владе да уприличе посјету министра унутрашњих послова Црне Горе, како би исти ради америчких и западних интереса демантовали оно што њихова полиција објелодањује. Али добро наш народ каже - гдје има дима има и ватре. Оставка министра спољних послова Славка Перовића и реконструкција Владе Црне Горе изазвана тим потребима, најбоља су потврда за то.

По изјавама господина председника видимо да је не само генијалан политичар, он је и пророк! Господине председниче, јесте ли можда у некој паузи ваше борбе против криминала, заједно са министром унутрашњих послова, читали Нострадамуса? Или само да вас подсјетимо на блиску прошлост - и у њој на судбину панамског генерала Норијега. Точак историје се увијек окреће - и понекад се као бумеранг нежељено враћа.

Новак Марковић

Тријумвират који се истакао у додворавању западним силама

ДА ЖИВИМО ГОРЕ

Биједно дјелује испружена рука просјака Ђукановића и његовог помоћника Вујановића, пружена према онима који су нам до јуче рушили земљу и убијали дјecu

До суза је грађане насмијала вијест у Вијестима да је „власт у Србији нервозна због бољег животога грађана у Црној Гори“, објављена пре неки дан.

Да би нас неко убиједио да живимо боље, мора то показати језиком чињеница. А оне су и овом приликом доиста неумољиве.

Укратко, у Црној Гори се никада није горе живело. Биједа и јад на сваком кораку. Хиљаде људи је гурнуто у амбис социјалне биједи и незнања. Угашени привредни гиганти, као на примјер „Радоје Дакић“ из Подгорице, Вунарски комбинат у Бијелом Пољу, „Целулоза“ у Беранама, „Марко Радовић“ у Подгорици, „Титекс“ у Подгорици, не ради ни Жељезара у Никшићу, ИМАКО у Бијелом Пољу, на сваком ко-

раку туга и јад. Безнађе и глад на сваком кораку. Суморна слика „европејске, мондијалистичке, усправне и демократске Црне Горе“.

Људи гладују са просјечном платом (а имати посао је само привилегија) од 80 ДМ или 1600 динара морају просто да преживе удар „бољег живота“. Цијене вртоглаво расту али зато свакодневно падају кредити актуелном режиму код бирача. Расту и тензије. Срби у Црној Гори су дефинитивно грађани другог реда. Сви остали су привилеговани и повезани са влашћу. Србе прогоне, Србе трују, Србе јуре са посла. Све по наредби и инструкцијама газди са запада, Американца наравно!

Биједно дјелује испружена рука просјака Ђукановића и његовог помоћника Ву-

јановића, пружена према онима који су нам до јуче рушили земљу и убијали дјecu.

Пропагандна машинерија Американца се већ јавно оглашава преко државних медија у Црној Гори. На државној телевизији нема шансе видјети и чути било шта српско већ само у случају ако је то усперено против Срба и на њихову штету...

Али да се вратимо на „бољи стандард“ Црне Горе у односу на Србију, што је основна пропагандна порука овдашњег режима. Ако се погледају параметри висине плата у Србији и Црној Гори и цијене основних животних намирница, онда чињенице јасно и гласно показују неку другачију слику од оне коју хоће да промовише и прикаже црногорска власт.

Наиме, хљеб у Србији кошта 2.5 до 3 динара а у Црној Гори 7.5 динара, уз могућност да буде отрован јер се хљеб прави од америчког брашна произведеног још 1939. год. Ово брашно је иначе „обогачено“ читавом гомилом пестицида и других отрова. Забележено је неколико случајева да су и црногорски мишеви поцркали од тог даровног брашна. Тако је и са млијеком, а тако је и са другим неопходним прехранбеним производима.

Власт у Црној Гори упорно покушава да замаже очи јавности свакодневним лажима о катастрофалној економској ситуацији у Србији. Цијене у продавницама у Црној Гори су већ европске али су плате афричке. Катастрофична је чињеница да се двовалутни систем и трговинска оријентација на хрватско и словеначко тржиште свакодневно обија о главу обичног грађанина.

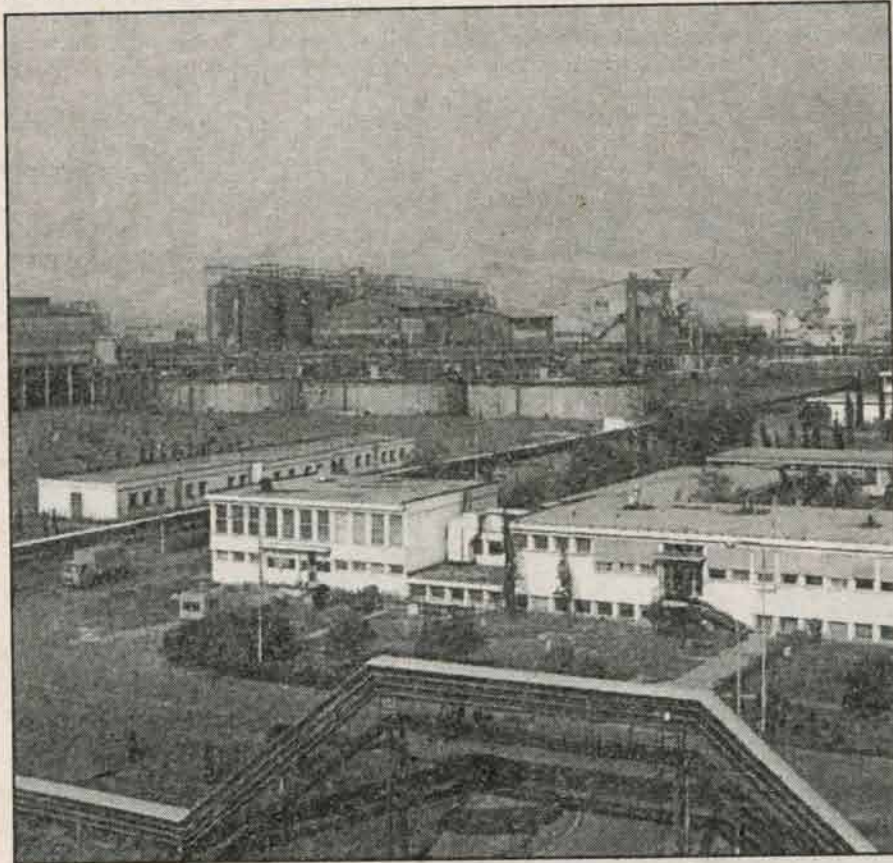
Но, вратимо се цијенама.

У просјеку су цијене намирница неопходних за продужење живота у Србији три пута мање у односу на исте у Црној Гори. А примања су отприлике иста.

Кога лажу властодршци у Подгорици?! Исте оне које су преварили у предизборној кампањи да им дају гласове! Али и не само њих већ и све остале. Дошло је вријеме да они који манипулишу са народом и они који се баве криминалом и корупцијом оду у историју а тамо им је обезбијеђено најнечасније мјесто.

И зато сузе са почетка овог текста треба оставити властодршцима у Црној Гори и њиховој каријери.

Душко Секулић

Црногорским привредним гигантима нема помоћи док се економијом баве глiser-тусари

ВАШИНГТОН НА ПРОКЛЕТИЈАМА

Ако би Шњиптари добили данас статус федералне јединице у границама брозовског Косова и Метохије, Србија ће нестати као држава, а то се за СР Југославију подразумева

Који су то интереси Америка угроже- ни на Проклетијама? На то питање није одговорио нико од евро-америчких дипло- мата који угрожавају интересе Срба у њиховој отаџбини, којој су свети основ Мето- хија и Косово. И најнеобавијештени евро- амерички дипломати треба да знају да се данас на тлу Метохије и Косова боре исто- ријско и етничко начело. Косово и Мето- хија су све до 1945. године већински насе- љавали Срби, а комунистички режим је про- грамски расељавао Србе с косметског про- стора и насељавао Шњиптаре. Забраном повратка српским избјеглицима из 1941. го- дине на своја имања у Метохији и на Ко- сову, коју је потписао распло Владо Зече- вић 1946. године, остављена су српска има- ња арнаутским балистима, који су ноже- вима изгнали хиљаде српских домаћина са њихових имања у Метохији, Македонији и на Косову. Умјесто да су Шњиптари каж- њени за злочинства над српским наро- дом, они су од комунистичког режима до- били аутономију на српској земљи, чиме су награђени за геноцид над Србима. Ста- тус аутономне јединице је Уставом 1974. из- мијењен тако што је регион Косово и Ме- тохија издвојен из Србије, боље речено тим уставом монструмом Србија је покло- пљена, окована шњиптарским туторством. Уз припомоћ расрбљеног политичког вр- ха Србије, Шњиптари су за пола вијека бро- зотираниде арнаутским крвавим терором српско становништво без заштите исела- вали из Метохије и са Косова. Још нијесу написане крваве хронике тих насиља под арнаутско-компартијским терором. Арна- ути су арнаутлуковали, српски народ се не- престано иселавао, а компартијци српски су жмурили и ћутали, каријере градили и уселаваали се у туђе куће на Дедињу, оте- те 1945. године, када је уз помоћ англо-амер- ичке дипломатије и совјетске војске по- ражен српски народ од комуниста српских и хрватских франковско-ушашких агена- та, које је предводио Јосип Броз Тито.

Покушај враћања региона Косова и Метохије у оквиру територијалне аутоно- мије и неких свјетских стандарда, учињен

1990. године, наишао је на отпор евро- америчке дипломатије, која под изгово- ром „очувања људских права“ и „спреча- вања хуманитарне катастрофе“ пријети Србима бомбама НАТО-алијансе, не маре- ћи за српско историјско право, него подр- жавајући шњиптарску демографску бом- бу којом је бомбардовао Србију комуни- стички режим, али која ће поклопити и Европу до 2020. године, уколико шњип- тарски демографски инкубатор настави са садашњим излијегањем шњиптарског прије рода.

Шњиптари траже уз помоћ евро-амер- ичке дипломатије, двоструких стандар- да и отворене подршке шњиптарским ма- ксималистима, нову независну државу Косово на српском плацу, уцењујући и Србију и евро-америчку дипломатију свакидашњим терором и убијајући поли- цајце, војнике и српске сељаци, стварају- ћи шњиптарску војску (ОВК), коју обуча- вају и наоружавају амерички и европски стратеги поклапања НАТО снагама не- зависне државе СР Југославије, што је преседан у свјетској дипломатији.

Ако би Шњиптари добили данас статус федералне јединице у границама брозов- ског Косова и Метохије, Србија ће нести- нути као држава, а то се за СРЈ-у подразуме- ва, а исто тако би се десило зло уколи- ко би дали Косову и Метохији аутономни статус из 1974. године. Шњиптари у Срби- ји не смију постанути тутори српском на- роду. Нека им такав статус евро-амерички дипломати дарују у Швајцарској, пошто их има у европским градовима много више не- го у Метохији и на Косову.

Шњиптарима треба казати да већ им- ају сва права као и остали грађани Срби- је и Црне Горе, а да не могу тражити те- риторијалне засебности мимо остале наци- оналне мањине, јер зашто бише баш Ар- наути данас у Србији имали специјалне статусе и надмоћи мимо свјетских стан- дарда, пошто имају своју матичну држа- ву Албанију.

По међународном праву границе су непромјенљиве. То се односи и на Срби-

ју. Све у складу с међународним правом. Пакт о грађанским и политичким прави- ма, чл. 26, предвиђа: „У државама гдје по- стоје етничке, вјерске и језичке мањине, лица која припадају тим мањинама не мо- гу бити лишена права да имају у заједни- ци с другим члановима своје групе, свој сопствени културни живот, да исповије- дају своју сопствену вјероисповијест и обављају вјерске дужности, или да упо- требљавају свој сопствени језик“. И то је све на универзалном плану. Мањине не могу стварати сопствене државе, ни ми- јењати границе. Ако би се то десило до- шло би до кршења међународног права. А наши Арнаути и арнауташи (поарна- ућени српски рајетини) баш траже крше- ње међународног права и крче себи теро- ром пут к праву кршења међународног права, тражећи другу Албанију на тере- ну Србије, иако је 1913. године, вољом ве- лесила, створена Албанија на претежно српском државном простору.

Евро-америчка дипломатија данас очигледно подржава арнаутлук (терор) у Србији, наоружава арнаутске банде, угрожава границе непрестаним атацима на карауле Војске Југославије дуж границе између СРЈ и Албаније, политиком двоструких стандарда, намигивањем те- рористима да атакују на Србију и пријет- њама Србији НАТО-бомбама, газећи отворено историјско право српског наро- да и подржавајући шњиптарску демограф- ску инвазију на српски животни простор. Чуvari људских права подржавају наси- ља, терор, стварање етнички чистог ал- банског Косова и Метохије, као што су помогли стварање етнички чисте, од Ср- ба и других мањина, очишћене Туђманове Крватске, а стално Шњиптаре плаше пријетњом: „Нећемо бомбардовати Ср- бе!“, а Србима пријете: „Бомбардоваће- мо стратешке циљеве у Србији и Црној Гори!“ У оваквој двострукости евро-амер- ичких чувара људских права Србима остаје једино да се моле Богу да их сачу- ва од „чувара људских права“.

Момчиљ Војводић

ПОСЛИЈЕ БОМБИ УБИСТВА И ТРОВАЊА

Нама и нашој дјечи Запад потура радиоактивне и канцерогене материје упаковане у слаткише или другу, примамљиву храну

Америчка агресија на СР Југославију није престала. Промијенила је само облик тако да сада над нашим главама не лете бомбардери и не падају бомбе већ се агресија спроводи много перфидније и подмуклије.

Српски народ нема алтернативе осим да преживи, а да би преживио мора да се бори за опстанак на овим просторима. Оружјем и памећу - друге му нема.

Црногорска власт је апсолутно издајничка и удворичка. Експозитура америчких интереса на овом простору.

Америчка обавештајна служба већ дуже вријеме спроводи тероризам на територији СР Југославије убијајући министре и патриоте, стварајући страх.

Међутим, најподмуклије раде на тровању нас самих али и наше дјеце.

Сваки страни држављанин, посебно онај са запада има упутства шта користити за јело ако се којим случајем нађе у СР Југославији.

Постоје инсталиране фабрике неких прехранбених производа у нашем окружењу под директном командом и надзором америчке обавештајне службе. Производи се чак и роба са етикетом домаћих произвођача.

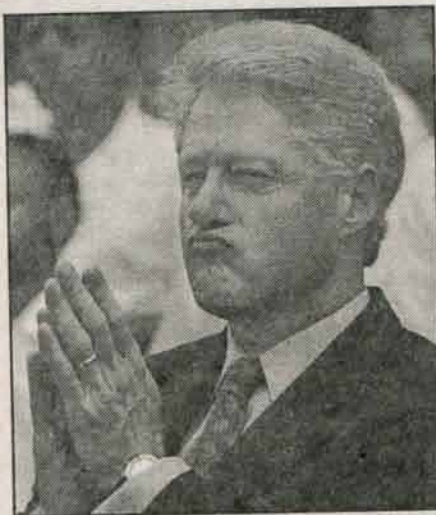
А што се све нуди нама и генерацијама које долазе?!

Радиоактивне и канцерогене материје упаковане у слаткише или другу храну. Познато је да једна компанија може да производи три категорије истог производа.

Прву - за домаће потребе (у тој индустријски развијеној земљи), другу - за извоз у друге развијене земље и трећу - за извоз за земље у развоју.

Без сваке сумње овој последњој категорији припада 80% производа за исхрану. А када су у питању медикаменти које извозе Северна Америка и земље западне Европе у земље источне Европе, земље у развоју као и многе земље Азије, Африке и Латинске Америке тај проценат је - 90%.

Недавно су часописи „Вилс нувел“ (Француска) и „Демахитли“ (Енглеска) у потпуном сагласју са ставом ОУН за храну и контролу животних намирница обелоданили да неке западне фирме проширују производњу и извоз у „неке земље“ - кан-

Главни кувар ђаволе кухиње

церогених производа. Производња таквих производа убрзаним темпом развија се у предузећима тих фирми на Бахамима, Кипру, Филипинима, Малти, Порторику, Сенегалу, Израелу, Аустралији и Манили, али и такође у Холандији, Немачкој, Швајцарској, Турској, УАР. Тако су ЦОЛЕ и маргарини произведени у Холандији и Немачкој а дистрибуирани у земље у развоју и источну Европу конзервисани емулгатором који изазива рак, а означени на паковању симболом Е-330. Ти производи су иначе забрањени за дистрибуцију и реализацију продаје у земљама чланицама организације за економску сарадњу и развој. Забрањени су за употребу у елитним регионима следећи конзерванси:

1. Изазивачи злоћудних тумора: Е 105, Е 121, Е 123, Е 125, Е 126, Е 130, Е 142, Е 152, Е 210, Е 213 - 217, Е 240, Е 330, Е 477.

2. Изазивачи обољења желудачно-цревног тракта: Е 221 - 226, Е 320 - 322, Е 338 - 341, Е 407, Е 450, Е 461 - 466.

3. Алергени: Е 230 - 232, Е 239, Е 311 - 313.

4. Изазивачи болести јетре и бубрега: Е 171 - 173, Е 320, Е 322.

Обележавање више емулгатора, по правилу, видљиво је на паковању, очевидно за обавештавање странаца који се на пример, налазе у нашој земљи:

Е 103 - забрањен,
Е 211 - изазивач рака,
Е 312 - изазивач осип,
Е 450 - поремећај желуца,
Е 104 - сумњив,
Е 212 - изазивач рака,
Е 320 - холестерол,
Е 461 - поремећај желуца,
Е 105 - забрањен,
Е 213 - изазивач рака,
Е 322 - поремећај желуца,
Е 462 - поремећај желуца,
Е 110 - опасан,
Е 215 - изазивач рака,
Е 322 - поремећај желуца,
Е 463 - поремећај желуца,
Е 111 - забрањен,
Е 216 - изазивач рака,
Е 322 - поремећај желуца,
Е 456 - поремећај желуца,
Е 120 - опасан,
Е 217 - изазивач рака,
Е 339 - поремећај желуца,
Е 465 - поремећај желуца,
Е 121 - забрањен,
Е 221 - поремећај црева,
Е 340 - поремећај желуца,
Е 122 - сумњив,
Е 222 - поремећај црева,
Е 322 - поремећај желуца,
Е 123 - веома опасан!
Е 223 - поремећај црева,
Е 340 - поремећај желуца,
Е 124 - опасан,
Е 224 - поремећај црева,
Е 341 - поремећај желуца,
Е 125 - забрањен,
Е 226 - штетан за кожу,
Е 126 - забрањен,
Е 231 - штетан за кожу,
Е 127 - опасан,
Е 232 - штетан за кожу,
Е 130 - забрањен,
Е 241 - сумњив,
Е 131 - изазивач рака,
Е 250 - поремећај притиска,
Е 141 - сумњив,
Е 251 - поремећај притиска,
Е 142 - изазивач рака,
Е 171 - сумњив,
Е 173 - сумњив,
Е 180 - сумњив.

Душко Секулић

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА У ЦРНОЈ ГОРИ И ПРИМОРЈУ
МЕТА ПАПСКИХ МИСИОНАРА

ВЈЕРО ПРАВА КУКАВНА СИРОТО

Долазили су папски мисионари и на Цетиње и у манастир Морачу из неколико наврата, све с циљем да преобрате Црногорце и Брђане у римску цркву, али су увијек с Цетиња грдни одлазили да свједоче како је Цетињски манастир тврди бедем православља, остављен пред све валове римокатолицизма. Неки само што нијесу у Црној Гори завршили под гомилама. Тада су горштакци били непоколебљиве вјере и здравих срца, зато су и папинци лоше пролазили када су их походили. Било је тада на слободним горама ловћенским много више вјере него хљеба, па су зато папски поклицари из високих и уских гора једва обојке читаве износили

Откако је Свети Сава, вративши се из свете земље и Никеје, у коју су били избјегли од латинских крсташа византијски и цар и патријарх, са благословом и томосом први пут самосталне и на молбу Савину признате аутокефалне (самосталне) Српске православне цркве - у рангу архиепископије - са патријаршијским и царским златним печатима, основао на данашњој тиватској Превлаци прву епископију Српске архиепископије, поставивши првог српског епископа 1219. године, Српску православну цркву непрестано ударају вали католицизма, све са циљем да је збришу и покатоличе, не само на доморју него и на црногорском и херцеговачком горју. Историја борбе за опстанак Српске православне цркве на приморским живиштима је ненаписана још и Бог зна хоће ли је икад ико и написати, а та историја је истовремено историја борбе за опстанак српског народа на балканским обалним странама Јадранског мора.

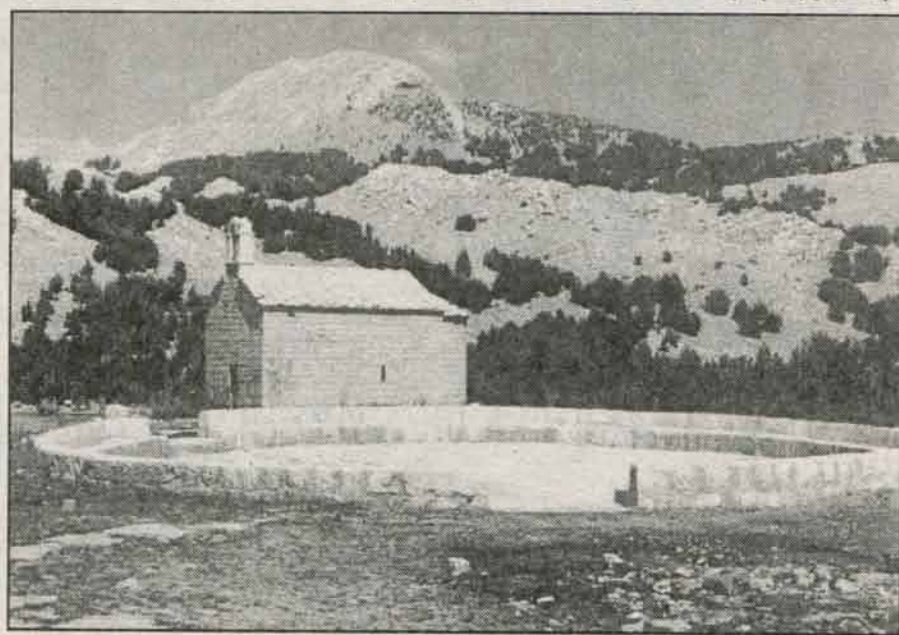
Довољно је пажљивијем разматрачу да загледне данашње богомоље дуж Јадранског доморја балканског, па ће запазити да су многим католичким богомољама, како у Боки тако и на Пељешцу, олтари Истоку окренути били, види се то; што само значи да су некада те богомоље припадале српском народу, који је програмски и упорно кроз вјекове католичен и цркве му покатоличаване. Зна се - записала је то дубровачка властела - колико су се потрудили дубровачки управљачи да ублаже срдњу српскога цара Душана Силног, који је кренуо у Дубровник љутит због католичке узурпације српских православних цркава на Пељешцу и око Дубровника, дајући му обавезу да сличних појава више неће бити и без ропања прихвативши да манастиру Хиландару дају одређену количину најчистијега воска, маслиновог уља и годишње завидну своту тадашњих златника. Оном хиландарском монаху, који донесе

у Дубровник половину дуката ради упоређења с оном половином чуваном у Дубровнику, дубровачки управљачи су били обавезни да предају годишње давање. Све је то царским уредбама било утаначено и нико доста времена и по смрти цара Душана Силног у Дубровнику није порицао ту обавезу, па су дуго времена хиландарски монаси добијали од Дубровника „годишње дарове“.

Папски повјереници су увијек користили сваку тешку прилику у којој бише се задесили српски богослужитељи и преобраћали у католичанство вјернике српске православне цркве, а српско свештенство морили, најчешће тровањем, и прогонили из доморских страна у балканске висове и црногорја. Остали су у памћењу народа и свједочењу историчарског мастила бројни

примјери паклених насиља над православним народом и богомољама Српске православне цркве.

Довољно је сјетити се страшног удара папинаца на сједиште православно на Превлаци у седамнаестом вијеку, када су папинци потровали око седамдесет свештеника и калуђера, а онда су им самртничке муке прекинули Латини топовима, којима су са галија порушили и манастир Аранђеловски и манастирске конаке, те су тим чином папинци јасно дали на знање српском свештенству и српском народу шта му желе и како му хришћанску самилост у својим походима на православље дијеле. И данас су видљиве кости мученика на Превлаци, којима сваке године даје помен митрополит црногорско-приморски. Често су удари на Српску православну цркву у домор-

Слободне горе ловћенске увијек су биле тврди бедем православља

ским странама, чињени од папских шизматика, по перверзној суровости надмашивали чак и турске зулуме над српским народом и његовом црквом. Историја католичке Срба у Боки и у Котору - „граду краља Дечанскога“, ненаписана још, препуна је страдања и мучеништва српских свештеника у вјековима под Венецијом и под Бечом, јер су душебрижници папски у својим подухватима унијаћења и католичке Срба на доморским странама имали обилату подршку и дуждева и ћесара.

И на самом крају самосталности српске државе Зете, за у ловћенско донебесеје одиглог кнеза Ивана Црнојевића испред дивљих агарјанских хорди, опасност од унијаћења и католичке, лативења српског народа, била је поганија и упорнија и од турских затирања српских цркава и турчења српског живља. О томе најбоље свједочи славни штампар Макарије, који пише како нема кад ни да кратким сном предахне од ужурбаног рада и грађења слова и калупа за свете књиге ћириличне, насушне тадашњем отпору више папским мисионарима, који краду стадо српске цркве и у папизам га преводје, а који су опакији по српски род и од дивљих агарјанских буљука ко-

ји дивљају по држави Зети. Дакле, ни великом штампару Макарију Ободском нијесу дали сна папски острвљеници на српски народ и српске цркве. То је била тешка борба за духовни опстанак Српске православне цркве на ловћенском горју и доморју.

Српска православна црква у српској држави Зети, у којој је, како смо написали, Свети Сава основао прву епископију Српске архиепископије 1219. године, уздигнута је на степен митрополитског трона 1346. године, за крунисање цара Душана уздицања Српске архиепископије на патријаршијски трон, када је именован и први зетски митрополит, уздигнућем епископије зетске на степен Митрополије, у којој је владало редовно црквено стање све до у турску тмушу паденија 1499. године. Први зетски епископ био је Иларион, а први српски патријарх Јоаникије крунисао је цара Душана у Скопљу 1346. године. Падом под Турке Српска православна црква пала је у нередовно и пустошно стање, па је обновљена први пут 1557. године, у доба Сулејмана Величанственог, а патријарх је био рођак великог везира Мехмед-Паше Соколовића Макарије. На Превлаци се зетско епископско сједиште задржало око двјеста и више година, све докле је у пет-

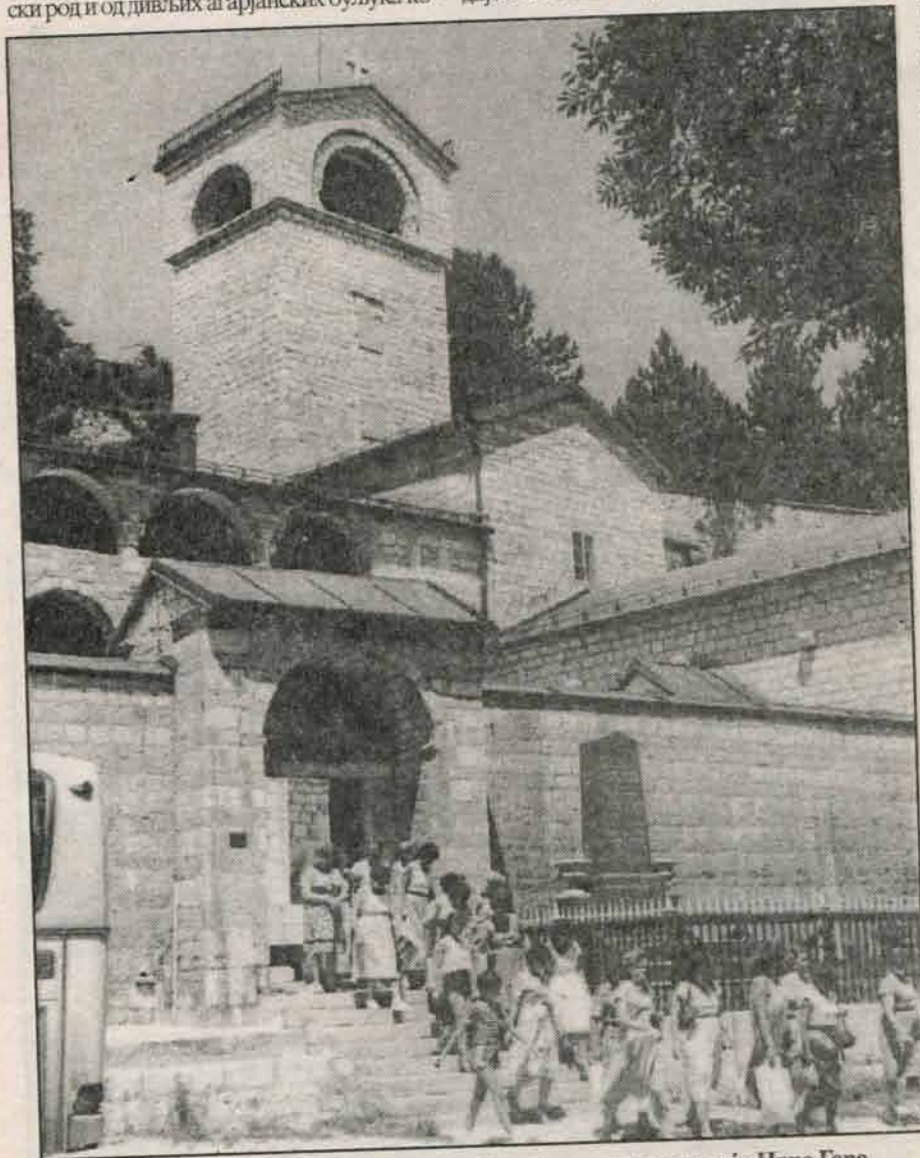
настом вјеку силом прилика преко манастира Светог Марка у Будви, Пречисте Крајинске, Манастира Брањине у Скадарском језеру, манастира Светог Николе на Ободу, избјегло на Цетиње, неколике године прије пада Горње Зетсе у турско ропство 1499. године. Одласком зетског митрополита са Превлаке, Млечићи су потровали седамдесет два калуђера и порушили манастир Светог Архангела Михаила топовима с галија, уништивши упориште православно на јужном Јадрану.

Од пресељења Митрополије зетске на Цетиње 1495. године, у борбама кнеза Ивана Црнојевића за опстанак државе Зете, па све до данас Цетиње је сједиште Митрополије црногорско-приморске, у садашњем њеном имену, и било је вјековима, ево преко пет вјекова, на ловћенском донебесеју свјетлонику вјера и слободе, духовни вис и луча на гори, у коју су се загледале српске очи жељне слободе и вјере, а која ће окупљати из низина ропских на слободне висине све, што се не пиће у ланце везати, све орно да се бори за име и Крст Часни, за „слободу златну“, а то је оно мало људство што је крсту служило а Милошем живјело, с надањем живјело и умирало, руковођено завјетним поклићем: „Нека буде борба непрестана!“ и охрабрењем: „Нека буде што бити не може!“ Сва та вјековна борба и молитва дешавала се на донебесеју опљаненом људском крвљу и обасјаном лучама неугасивим из олтару вјере православне, а луче су се назирале и из олтару давно обурдених од агарјанских и латинашких гонитеља светосавља.

Долазили су папски мисионари и на Цетиње и у манастир Морачу из неколико наврата, све с циљем да преобрате Црногорце и Брђане у римску цркву, али су увијек с Цетиња грдни одлазили да свједоче како је Цетињски манастир тврди бедем православља, остављен пред све валове римокатолицизма. Неки само што нијесу у Црној Гори завршили под гомилама. Тада су горшгаци били непоколебљиве вјере и здравих срца, зато су и папинци лоше пролазили када су их походили. Било је тада на слободним горама ловћенским много више вјере него хљеба, па су зато папски поклисари из високих и уских гора једва обојке читаве износили. А тешко оној земљи и народу, гдје је више хљеба него вјере! „С мало хљеба а са доста вјере чоек може чоек постанути“, вели Матија.

Од времена пада Зете под турску власт, па све до владика Петровића, зетски, односно црногорски митрополити укључивали су се у борбе сусједних хришћана противу Турака. Тако је у Другом рату од 1593. до 1606. године, владика Рувим организовао Црногорце и Брђане да се боре противу Турака. У ратовима Млетачке и Аустрије противу Турске црногорски и брђански јунаци, попут Баја Пивљанина, ратовали су у млетачким и бечким војскама противу непријатеља хришћанства, надајући се да ће из Венеције и Беча добити помоћ за своје ослобођење. Све су то били пусти нади српских витезова у горама овим крајевијем, у којима су пуцале челикове споне и колани „свечевој кобили“.

Прије владике Данила Шћепачева Петровића Његуша, с којим започиње влада-

Цетињски манастир је центар свих збивања важних у историји Црне Горе. Тако је и данас, када је Српска православна црква на удару секташа и расколника

Грб Црнојевића, ниједи свиједок српске прошлости Црне Горе

вина Петровића владика и митрополита, владика и господара, помиње историја митрополите зетске - Давид I, Арсеније, Давид II, Висарион, Вавила, Роман... Помиње се 1532. године архиепископ цетињски Василије поводом преписа Тетраеванђеља, који је учествовао на Охридском сабору у суђењу смедеревском митрополиту Павлу, а зна се за његовог наследника Макарија (1550-1558), иза њега митрополита Пахомија (1558-1573), а иза њега се помињу митрополити Герасим у Шудикови на Лиму и митрополит Дионисије, ког помиње игуман Максим у рукописном јеванђељу Цетињског манастира, око 1577. године. Помињу се митрополити Ромил II, па Ванијамин, онда Рувим I (1593-1639), а о митрополиту предпетровићског доба највише има података о Мардарију I, из љешанских Корната, који се као митрополит помиње 1637. године. За његовог митрополитовања покушали су папинци да поунијате Црну Гору и Брђане. Мардарије је умро 1647. године, за Патријарха Пајсија. Наследник Мардаријев био је Висарион, који је у почетку био исто за унију, па је довео мисионаре римске Конгрегације до патријарха Пајсија у Пећи 1642. године, али патријарх је одбио понуду унијаћења. Висарион је морао да бјежи из Црне Горе због своје наклоности Млечанима. Иза Висариона митрополит је Мардарије II од 1651. до 1661. године. Иза њега стољује митрополит Рувим II Бољевић од 1662. до 1685. године, а њега наслеђује Сава Очињић који стољује од 1694. до 1697. године, ког је хиротонисао београдски митрополит Хаџи Симеон, захумског Саватија и херцеговачког Герасима 1694. године.

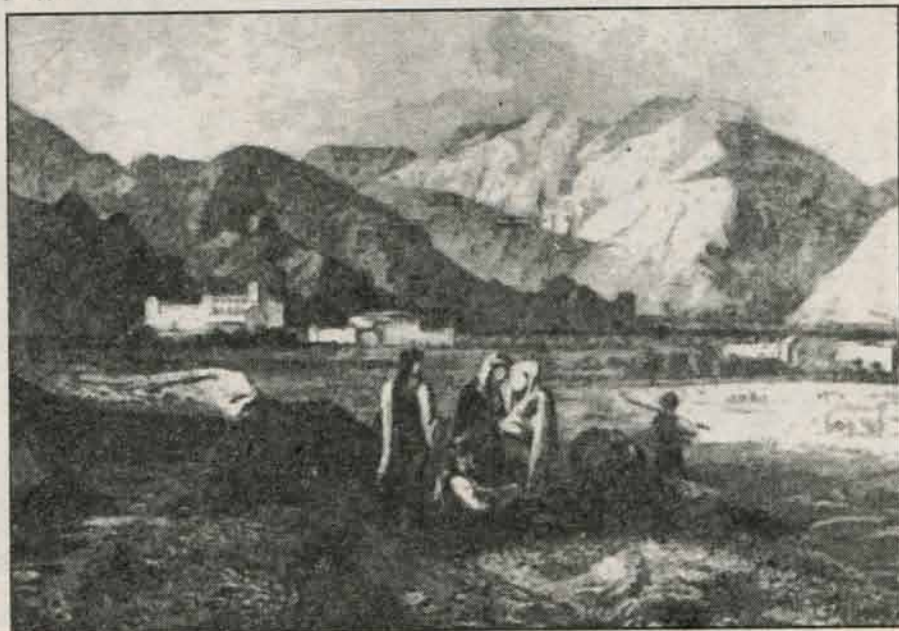
Сеобом патријарха Арсенија III Чарнојевића у јужну Унгију 1690. године, на патријаршки трон у Пећи сјео је Грк Калиник, који је за митрополита цетињског покушао да постави свог човјека, а то је жељно и которски бискуп Марин Драго, али је једнооскулним гласом општи збор на Цетињу изабрао за митрополита цетињског младог калуђера Данила Петровића, сина Шћепана Калуђеровића са Његуша, ког су звали Данило Шћепчев Петровић Његош,

а ком је било свега двадесет пет година кад је изабран за митрополита Цетињске митрополије и рукоположен у Сечују 1700. године, а хиротонисао га је српски патријарх у избјеглиштву Арсеније III Чарнојевић, родом из Бајица. За хиротонисања митрополита Данила Петровића у Сечују уз патријарха Арсенија III Чарнојевића сачињавали су: митрополити захумски Саватије, сремски Стефан, бачки Јефтимје, једнопољски Исаја, вршачки Спиридон и зворнички Герасим. Приликом увођења у митрополитски чин патријарх српски је даровао младом митрополиту Данилу синшелију, у којој је утврђена његова јурисдикција над мјестима: Црна Гора, Грбаљ, Кучи, Васојевићи, Братоножићи, Бјелопавлићи и Пипери. Тада је српски патријарх именовао за свог егзарха (замјеника) херцеговачког митрополита Саватија, који је био у Херцег Новом, а иза Саватија ће егзархом Пећког патријаршијског трона поставити митрополит Данило Шћепчев Петровић Његош, а то звање егзарха ће се потом с Данила Преносити на његове наследнике на трону Цетињске митрополије, а егзарство то ће важити све до обнове Српске патријаршије 1920. године.

Углед младог митрополита Данила Шћепчева Петровића је био велики у његовој епархији и шире, а нарочито након истраге потурица у Црној Гори 1703. године, опјеване у „Горском вијенцу“. У његово вријеме окончан је утицај Млетака на Црну Гору. Он успоставља везу са Русијом и започиње нову епоху дипломатских веза Црне Горе и свете Русије. Увидио је митрополит Данило Петровић да Црна Гора од Млетака и Аустрије има само празна обећања и у свему подлости, па се везао за словенски ослонац и за православну матушку Русију. Ово је записао за митрополита Петровића которски бискуп Марин Драго: „Он је агресиван, и ако му свјетске власти не стану на пут, католицизам у удаљене крајеве његове епархије доћи ће у веома велику опасност. Цетињски владика спушта се сваке године с Цетиња у которску дијецезу, те, поред православних, оперезује и католике“.

Митрополит Данило Шћепчев Петровић Његош је себе сматрао наследником не само цетињских митрополита из времена Зете, него и наследником (господарем) Ивана Црнојевића, а себе у једној хрисовуљи потписује са „Данил, војеводич српској земљи“. Уз то се потписује и са „егзарх Пећкога трона“. Папски нунције пише у Задар како је „Митрополит Данило Петровић тврди бедем православља испред вла Ватикана“. Митрополит Данило Петровић је изјавио да би у случају „да морам да бирам између султановог турбана и папине тијаре“ прије стао под султаном турбан него под папину тијару“. Тако је млади митрополит Данило Петровић почео да сузбија унијате и потурице у Црној Гори. Неки повезују удар Црногораца на потурице за Божић 1709. а неки за Божић 1803. године, што је код Бога неважно, јер „у Бога је трену што и вијек“, „друкчије се рачуна на небо“, иако је вјероватније да није много одуговлачио млади митрополит са тријебљењем губе из торине, нити је дуго слушао хоћу неклићкога како гугуће „са оне стругине, као јејина са труле буквине“, него је одмах ударио врага и оставио га без трага. Тако је турчење у Црној Гори пресјечено почетком осамнаестог вијека.

Родоначелник владарске лозе Петровића је почео славну владавину слободним људством побједом над Турцима на Царевом Лазу 1712. године, чиме је устављен напад Ахмет-паше на Црну Гору. Услиједио је напад страшни Нумен-паша Киприли (Ђуприлић), који је ушао са силном војском у Цетиње, спалио Цетињски манастир и раселио похватано становништво по Босни, тако да има на Мајевици и Романији, на Озрену још расељеника које је Ђуприлић населио када је расељавао Црну Гору и Брда. Тада је митрополит Данило пошао у Русију и од руског цара Петра Великог добио помоћ годишњу и двије грамаде: о узајамној помоћи у руско-турским ратовима и о помоћи Цетињском манастиру од по пет стотина рубаља годишње. Млечани су након доста мука признали духовну јурисдикцију митрополита Данила

Цетиње, слика из средине 19. вијека, из времена Кијаза Данила

над православним српским становништвом у Боки Которској, Митрополит Данило је умро 4. јануара 1735. године. Сахрањен је на Орловом Крсту у Цетињу.

Пећки патријарх Мојсије је 1719. године завладао на Цетињу архимандрита Саву, синовца митрополита Данила, који је био у свему супротност митрополиту Данилу, како по раду тако и по карактеру. Сава је задржао оданост Русији након Данилове смрти.

Владика Сава је досио у Русију 1743. године и био је лијепо примљен од царице Јелисавете Петровне. Замјењивао га је на Цетињу архимандрит Василије. Рукоположио га је у Београду за митрополита и егзарха Пећкога трона патријарх Атанасије II у августу 1850 године, на предлог владике Саве. Митрополит Василије био је способнији од владике Саве, успоставио је добре односе у Русији, добио значајну помоћ. Одлазио је неколико пута у Русију. Умро је у Петрограду 21. марта 1766. године, а сахрањен је у Благовјешченској цркви. Оставио је царици Катарини опоруку: „Ако ја умрем, не остави народ црногорски без пажње и милостиве одбране“. На надгробној плочи му стоји да ту почива, поред Суворова, „Митрополит црногорски, приморски, скендеријски и егзарх Трона пећког“. Тако је у Црној Гори настала ауторитетне власти. Митрополит Сава је избором свог сестрића Арсенија Пламенца за наследника и владика, ког је посветио у владически чин избјегли српски патријарх Василије Бркић, који је утекао у Црну Гору, када су и други пут Турци укинули Пећку патријаршију 1766. године, изазвао још више пометње у Црној Гори. Тада се појављује и лажицар Шшепан Мали, сувладар од невоље од 1766. до 1774 године. Владика Сава умире 7. марта 1781. године, а тада почиње плодотворно дјеловање архимандрита Петра I Петровића Његоша, који је рукоположен у Карловцима за владину 13. октобра 1784. године, а хиротонисао га је митрополит Мојсије путник са три архие-

реја. Са њим почиње у Црној Гори и Брди-ма успостављање стабилније власти мировне и у цркви православној доброга реда. Теократска владавина у Црној Гори ће трајати све до 1851. године, када последице смрти Владике Рада његов наследник књаз Данило преноси владичански чин да другог, а он постаје само књаз 185. године. Тако од 1697. до 1851 године Црном Гором владају владике, митрополити и господари свјетовни. Више од вијека и по у Црној Гори влада теократска владавина. Тако су Петровићи владали Црном Гором од 1697. до 1918 године са пет владика и господара и са два свјетовна владара: књаза Данила (1851-1860) и књаза-краља Николе I Петровића Његоша (1860-1918), дакле, више од два вијека.

Сви владари Петровићи су јачали углед Српске православне цркве у својој држави, чували паству и црквена имања, подизали цркве и манастире, што су наставили и Карађорђевићи да чине. Све докле су дошли на власт крстоломци и чељад са сатанским симболима, са петама напријед, а прстима озади, са крвавим петокракама, који су побједили српски народ у братоубилачком затиру, уз помоћ окупаторску, и увели болшевичко-јакобинску власт и страховлашће, Српска православна црква у Црној Гори је била заштићена и неприкосновени господар своје имовине, чак и у ранијим окупацијама, као што је била швапска окупација од 1915. до 1918 године.

Швапска окупација (1915-1918) није дирала у светиње, није у цркве и манастире спраћала стоку, што је чинила компартијска и партизанска безбожничка тевабија, почев од 1941. године, само је 1915. године, швапска артиљерија гранатирала Његошеву гробну цркву на Ловћену, подигнуту 1845. године, посвећену стрицу и духовном оцу Његошевом Светом Петру Цетињском, да се њему у њој поје летурђије сваке године на Петровдан (12. јула и на Лучиндан), а у којој ће вјековати прах Владика Рада и умивати се муњама.

Швапске власти су наредиле да црквене власти уклоне Његошеве кости из разрушене Цркве на Ловћену. Било је говоркања да швапска власт кани да однесе Његошеве кости у Беч. Окупациона власт је била расписала и конкурс за идејно рјешење Монумента на Ловћену, који би се звао Побједник, побједник швапског мача над српским мачем.

То је био први физички удар туђина у српске олтане. Кости Његошеве су покупљене из рушевине Цркве на Ловћену. Преузео их је поп Симо Мартиновић из Бајица и донио у Цетињски манастир. Сваку кост је поп Симо окадио и у сандук положио. И тек у септембру уз велике црквене и државне почести Његошев прах се опет 1925. године вратио у обновљену Његошеву цркву на Ловћену, коју је дао обновити краљ Александар I Карађорђевић, помогавши материјално да то учини Митрополија цетињска, на чијем је челу тада био митрополит др Гаврило Дожић. Његошев ковчег је изнио тада, пред свитом корачајући, лично краљ Александар I Карађорђевић, који је положио кости свог дједа у нови саркофаг од вјенчачког мермера, урешен од сликара Уроша Пређића. Тада је краљ скинуо с својих груди Албанску споменицу и њом одликовао Његошев ковчег, а владика Николај Велимировић му је заповиједио: „Клекните, Величанство, на тај свети кам!“, што је краљ и учинио, а владика је започео ону чувену бесједу: „Ево нас на крову српске државе!“

Компартијски крстоломци у Црној Гори су поубијали од почетка братоуклања 1941. године преко стотину свештеника, калуђера, богословаца и црквених људи, и самог митрополита Митрополије цетињске Јоаникија Липовца, мученика су убили 1946. године, и још му гроб нијесу показали и дозволили да буде опојан и погребен као хришћанин. У току рата и послје рата цркве и манастире су претварали у штале. Чим су утврдили власт над побјеђеним српским народом 1946. године,

Одбрана православља: црногорска артиљерија на ловћенским положајима у Првом свјетском рату

укинули су вјеронауку у школама, коју није имао ко да држи, пошто су побили свештенство у „револуцији“; забранили су све обичаје, укинули црквене обреде, крштења, вјенчавања, опијела, једном ријечју - увели су атеизам и утулили српске свијете у српским заплаканим кућама и рањеном српском народу. Завладало је скотетко безбожњаштво у српском народу. Цркве су затворене, комитети су отворени. Значајнији манастири су проглашени за „културно-историјске споменике“! Манастир Морача је у току рата, нарочито 1942. и 1943. године био претворен у клозет партизанског штаба, смјештен у манастирске конаке. Мала Никољска црква је била претворена у крамарник. Све је то било за партизанског команданта Пека Дапчевића. Ово је свједочио својом причом, објављеном у часопису „Стварање“, прије двадесет година, својеручно пјесник Радован Зоговић, челник комортијског агитпропа до 1848. године, када је пао из руског језика. Тада су зачуђени дивљаштвом у манастиру Морачи, Радован и Вера начинили метле од грања убраног око манастира Мораче и обрисали светињу од комунистичког измета. А већ 1951. године колашински борци противу религије, „опијума за народ“, су нагнали ђаке да износе из манастирске ризнице књиге и кандила, све што се могло подићи, и да све у огањ бацају, на ломачу начињену у порти лавре Немањића. Тада су изгорјеле ријетке Србуље и манастирске свете књиге. Конаци су били претворени у милиционерске станове, па су манастирске светиње и даље биле изложене уништавању, а књиге служиле за потширу милиционерских фуруна. Кад је чуо визентолог Владимир Мошин шта се десило са књигама у манастиру Морачи заплакао је и рекао: „Изгорјели су у Морачи примјерци књига у које сам се надао иза спелењавања Српске народне библиотеке на Косанчићевом венцу у Београду, које су спалиле бомбе Хитлерове“. Манастир Морача је био утек, збјег светих књига из оних српских манастира који су били близу царских цада, а Морача је била далека од царских цада. Све те књиге имале су реверсе и адресе одакле су добјеле од огња турскога и швапскога, огња бугарскога и свих паликњигаца који су пламу давали српско књижевство у свим злодобима. Али су их књигокољци и ту нашла.

Брозони и Кардељони, ђавољи шегрти, приредили су били да у Црној Гори почине од Српске православне Цркве исто што и у Македонији, гдје им је помагао Крсте Црвенковски, само што им се тада жестоко одупро митрополит Данило Дајковић, који је рекао: „Можете само преко мене мртвог!“ Па када су јуртисали на њега тада црногорски брозони, орни на крстоломство, онда их је упозорио лично Јосип Броз, рекавши им: „Њека тога митрополита Дајковића за сада! Љутиће се шира јавност. То није тренутајно профитабилно, другови, њим прије, другови, што оћекујемо неке кредите, па нам не ваља да љутимо наше кредиторе. Љутиће се, море, у Енглеској! Имаћемо када и то у Црној Гори да средимо. Уосталом, Бога му живого, неће тај љутити поп на Цетињу живјети

вјешно. Нека тамо код вас све то и прићека мало, а ово у Македонији, море, њим прије добро опослите“. Онда су црногорски компартијски крстоломци морали да послушају свога бријунскога Ирода и одустали су од проглашавања „Црногорске православне цркве“, али су зато наставили да што љуће атеизирају црногорску омладину. Тада је потопљена Пива, а Пивски манастир измјештен у брегове са свог освештаног темеља.

И пошто су морали по наређењу свог „маршала“ авнојевог, а фелдвелебела швапског, бријунског Ирода свог, да одустану од проглашења „Црногорске православне цркве“, „аутокефалне“, са томосом бријунским, да одложе стварање комитетске секте као цркве, јурнули су мрдочелници око мрдочеле и мргоње Вељка Милатовића, опет вршећи наређење Брозово, да сруше Његошев олтар с Ловћена и да посијеку Ловћену лијепу главу с митром Његошевом - званом Капела Његошева. Све су то почели с паролом да дижу Његошу

„достјјни споменик“, а потпомогнути су добро од папиних људи и папиних највјернијих војника Крвата. Језива је била тадашња хистерија јуриша на Ловћен и Његошев олтар! Није помогла сва културна јавност тадашња да се очува Ловћен. Сви тада славни ствараоци - научници и умјетници - нијесу били услшени, на њине молбе да сачува Ловћен није се ни осврнуо за зло створени бријунски диктатор Тито, а црногорски беглербегови и крстоломци су се ругали великанима: Андре Малроу, Сартру, Елзи Триоле, Лубарди, Андрићу, Лалићу, Пеђи Милосављевићу, Мешу Селимовићу, Лазару Трифуновићу, Мирославу Крлежи, Милошу Црњанском, Душану Радовићу, Васку Попи, Стевану Раичковићу, Матији Бећковићу и свим усталим пјесницима, прозним писцима, сликарима, архитектама, историчарима умјетности и академицима, који су од Јапана све до Атлантика апеловали на компартијске крстоломце да сачувају лик непоновљиви Ловћена, „на ком је одувјек била црква“, писао је чак и Мирослав Крлежа, против-

Аустроугарска војска на маршу ка Цетињу. Њихова окупациона власт прва је расписала конкурс за идејно рјешење монумента на Ловћену

ник Мештровићевих сепаратистичких и фараонских чудовишта. Ловћен је био осуђен на сјечу. Лијепу његову главу однели су на плаћни бријунском Ироду на дар црногорски мрдочели крстоломци и олтарорубице на челу с Вељком Милатовићем, у ког се и данас куну, чујем, компартијски творци комитетске секте - „Црногорске православне цркве“, којима је створити нову цркву исто што и начинити ловачко друштво или нови комитет. Бригеша је њих што треба да знају да се распопу не да ни у цркву да уђе, да се са побожним свијетом састаје, а камоли да раслоп буде проглашен још од уличара, удбашких реброломаца, хулитеља крста и тамјана, у свашточињства огрезлих свашточиња, за владику или митрополита, а све за инат здравог памети и уз ругање Васељенској патријаршији, Руској патријаршији и Српској патријаршији, из којих су стигле и дате на знање вјерницима анатеме на непокајаника, који је чинио у Риму богохулна починства. И данас безбожници и хуље дланове жуље том анатемнику и љубе му руку, вјерујући да је то неки компартијски комесар који ће их увести у Марксову религију, а и деца већ знају да је Карл Маркс био сатаниста и да је написао оду Сатани.

Највеће је чудо данас у Црној Гори чудо да предсједник у безбожничтво гурнуте Црне Горе друг Мило Ђукановић, најмлађи некад члан ЦК СКЈ, ког је митрополит Амфилохије доводио код српскога патријарха кир Павла, и ког је на четири стране свијета благосиљао уочи избора 1997. и 1998. године, још крај Кивота Светог Петра Цетињскога, јавно изјављује да ће слати равноправне честитке за државне и црквене празнике и „Црногорској православној секти“ - љутој компартијској секти, барабар и Митрополији црногорско-приморској, старој преко осам вјекова, пошто његов мозгић „демократски“ и „реформистички“ поступа и дозвољава „црквама да се такмиче“, те да „нема митрополит Амфилохије право на монопол на вјернике“?! Алал да му је вјера православна! Тако мисли и поступа благосиљник митрополита Амфилохија мистер Мило, по-

што не љуби ни патријарха у руку, него само Клинтгона и Шредера, Блера и Медлин Олбрајт, а црква је ту само за свраћање уочи избора. Нема сила изнад Мила!

Упозоравао сам митрополита Амфилохија да је Мило Ђукановић кумровачки кадет и атеиста, који се атеизмом хвали, и да је он ђак оних крстоломаца који су на Цетињу 1946. године извели ритуал сахране Бога, још уз присуство другова из врха државног тада, који су се жовијално смијуљили опијелу које је Богу држао један пијани и од страха слуђени свештеник, који се исте ноћи сломио, стремекнувши низ литице негђе изнад Добрског села. Па кад су га другог дана у трњаку наше жене и видјеле га како је попа луци окупио муве, рекле су старице: „Ош, ош, попе црњо, ето ти га сад па сахрању Бога, јој, Бог те убио!“

Питао сам га и да ли је мистер Мило Олбрајтовић пољубио у руку Његову светост српског патријарха кир Павла, када га је довео у Патријаршију српску да се слика с Његовом светошћу у кабинету српских патријарха, све уочи избора, онда ми је митрополит Амфилохије невољко казао: „А, да, пољуби сутра!“, на што сам му рекао: „Па зашто га бар то не научи и зашто га води у врх Српске православне цркве, мој митрополите“?! То је оћутао. А данас се пржи на свом жару Његово високо-преосвештенство митрополит Амфилохије, али још није ни опоруну рјечу казао за мистер Мила Клинтгоновића, него друге кори због безбожничког регистровања „племенско партијске секте“, како је сам именује, за „Црногорску православну цркву“, иако лијепо зна да је сва та ујдурма са Српском православном црквом и Митрополијом црногорско-приморском све дјело власти садашње у Црној Гори - коју чине челада која настављају компартијско дјело започето још онда када је ђаво крочио у Црну Гору и залелекао пред сваким вратима и раздвојио браћу крвавим јајима. Регистровани су у Црногорску православну цркву „ђаци твораца Пасејг гробља и Пакла и комунизма. И само они, кумровачки кадети.

Момир Војводић

НА ПЕПЕЛИШТУ КЊИГА МОНАСТИРА МОРАЧЕ

Седмог лета иза другог вељег рата
Власни говедари журнуце на Бога,
Па ломачу поред манастирских врата
Створише од светих књига рода мога.

Сукљао је пламен из димних куђеља
И гутао књиге исписане златом,
Лаћане кад куће покривасмо блатом.

Што седам вјекова од огњева чува
Манастир Морача - то су испод дуба
За трен спепелили, глава пуних мува
Наздобровићи с оружјем до зуба.

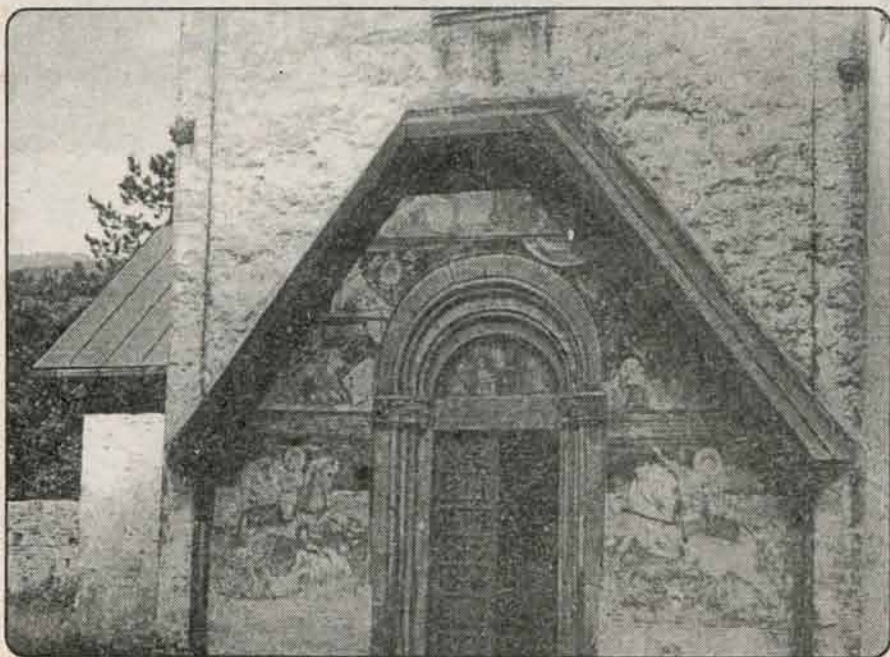
На светом пламену повјеснице наше
Пјани књигогољци кријали су нушке
И бацали у плам што не могаше паше,
Чекане од старих на сабље и пушке.

Сад из пепелишта књига староставних
Излистава бриштан и мислица трава,
А ноћима луче слова цароставних
Сијају над домом писменијех мрава.

На пепео књига неко камен руди
Окlesa и озло зубом сигнописца:
„Света слова наша, овдје - знано буди-
Даше отњу тмуша и на сјај кидиса!“

И док допепела светих књига стојим
И замишљам лица књига мученика,
Лед ме обавија и љуто се бојим
За књиге од огња вражјих ученика.

Морача, 1963.
Момир Војводић

ПРИКАЗ КЊИГЕ ДР АЛЕКСАНДРА СТАМАТОВИЋА

ГЛАС ИСТИНЕ

Књига др Стаматовића „Историјске основе националног идентитета Црногораца 1918–1953“, настала као докторска дисертација, расвјетљава како је изведена духовна и културна ликвидација српског националног осјећања у Црној Гори. Као таква, она је оштар, али праведан судија данашњим властодршцима

Процес денационализације Црногораца који се несметано одвија већ пуних 60 година, у посљедњој деценији XX вијека улази у своју завршну етапу. До сада није написана ниједна темељна и на конкретним научним фактима фундирана студија која би разјаснила основне етапе деструктивног историјског процеса који је довео до разградње српског националног осјећања у Црној Гори и својења српства у статус непожељног и неподесног националног идентитета. Од некада већинског националног осјећања, српство у Црној Гори своди се у статус националне мањине која се третира као етничка група нелојална званичној власти.

Већ годинама сепаратистички усмјерена историографија и антисрпски усмјерена политичка елита у Црној Гори тврди да великосрпска начела у историјској науци тобоже угрожавају национални идентитет Црногораца. Ради се, међутим, о неутемељеној и злонамјерној пропаганди. С правом можемо констатовати да у Црној Гори уопште не постоји нити је од 1945. године постојала историографска школа утемељена на српским националним начелима. До сада су публиковане само двије студије које темељно обрађују српски национални идентитет у старој Црној Гори и краљевској Југославији. Студију „Црногорци о себи (од владике Данила, до 1941.)“ објавио је публициста Батрић Јовановић 1986. и у њој сабрао на десетине историјских и литерарних извора који потврђују постојање српског националног осјећања у старој Црној Гори као доминантног националног осјећања до 1945.

Докторска дисертација младог и перспективног историчара Александра Стаматовића објављена у Београду почетком ове 2000. године расвјетљава како је изведена духовна и културна ликвидација српског националног осјећања у Црној Гори у раздобљу од 1918. до 1953. Без ове студије није могуће разумјети духовне и историјске коријене кризе идентитета у Црној Гори која озбиљно пријети њеном политичком и духовном опстанку.

Ова студија је подијељена у пет поглавља. У предговору Стаматовић се исцрпно осврнуо на стваралаштво историчара послеријатног раздобља у Црној Гори, ко-

ји су заступали доктрину о црногорској нацији. Један број њих (Димо Вујовић, Радоман Јовановић, Зоран Лакић, Новица Ракочевић, Новак Ражнатовић и др.) признавао је српско етничко поријекло Црногораца, док су припадници млађе генерације заговарали доктрину да су преци Црногораца још од раног средњег вијека посебан ентитет који није имао никада уже етничке везе са српском етничком заједницом.

По њима (Р. Пајовић, Ш. Растојер, Д. Живковић и др.), српски национални осјећај у старој Црној Гори одражава искључиво поистовјећивање са православљем као „српском вјером“, па је самим тим српство у Црној Гори фактички сурогат за религиозни али не и национални идентитет. Њихово становиште је да су Немањини нашим далеким прецима наметнули православну вјеру и српски идентитет и

Др Александар Стаматовић

ИСТОРИЈСКЕ ОСНОВЕ НАЦИОНАЛНОГ ИДЕНТИТЕТА ЦРНОГОРАЦА 1918-1953

Др Александар Стаматовић ИСТОРИЈСКЕ ОСНОВЕ НАЦИОНАЛНОГ ИДЕНТИТЕТА ЦРНОГОРАЦА 1918-1953

26

Београд 2000.

Настовна страна књиге др Александра Стаматовића

да су обије ове духовне компоненте наметнуте од стране српских „окупатора“ и „колонизатора“.

Данас је овакво ненаучно становиште промовисано у владајућу филозофско-политичку доктрину у Црној Гори, док се носиоци и заступници аутентичног српског националног и научног идентитета проглашавају персонa нон грата и непријатељима Црне Горе, њене државности, духовности, њеног просперитета и њеног идентитета. У почетном поглављу изнесено је обиље извора и факата који потврђују српски национални идентитет у старој Црној Гори од почетка XX вијека до 1918. године.

У то вријеме српство и црногорство нијесу два супротстављена национална и политичка начела као данас, већ два принципа која се међусобно прожимају. Док црногорство означава државотворну и историјско-географску припадност становништва слободне Црне Горе, српство означава националну припадност њеног становништва. Из бесједа краља Николе, краљеве кореспонденције и књижевних остварења, као и из осталих историјских извора онога времена, ово је сасвим јасно. Не постоји извор који би јасно и децидно констатовао црногорску националну посебност. У сљедећем поглављу обрађен је национални идентитет Црногораца у раздобљу између два свјетска рата.

У том раздобљу једино комунисти заговарају доктрину о црногорском националном индивидуалитету. Све остале политичке партије, укључујући и црногорске федералисте, признају српско национално осјећање као доминантни етнички идентитет у Црној Гори. Осим активиста КПЈ, једино Савић Марковић Штедимлија заступа становиште о посебној црногорској нацији, чији настанак изводи из хрватске националне групе.

Овакво становиште нико није усвајао у Црној Гори онога времена, чак ни комунисти. Наредно поглавље обрађује становиште супротстављених војнополитичких организација у Црној Гори према националном идентитету Црногораца. Док четници заступају начело српског националног идентитета Црногораца, став зеленаша по овом питању није јасно дефинисан. Они не инсистирају на доктрини о црногорској нацији као комунисти, али и не помињу српски етнички идентитет народа у Црној Гори. Ипак, један број њих (Новица Радовић, Иван Ловићевић, Саво Вулећић) у својим чланцима јасно дефинише српски национални идентитет народа коме су и сами припадали.

Насупрот њима, активисти НОП-а форсирају доктрину о црногорској нацији као једну од њихових суштинских политичких принципа. Мањи број њих (Иван Милутиновић) у својим јавним наступима признају српско етничко утемељење народа у Црној Гори, али на њима не инсистирају. Побједа комуниста, која је реализована уз потпору антихитлеровске коалиције, омогућила је почетак процеса денационализације народа Црне Горе и укидања српског националног осјећања као непожељног по интересе КП. У завршном поглављу доку-

ментовано се описује процес систематске разградње српског националног осјећања у НР Црној Гори 1945-1953. Интересантан је став Милована Ђиласа према доктрини о црногорској нацији. Ђилас је ову доктрину озваничио брошуром „О црногорском националном питању“, објавио је 1945. После насилне политичке смјене и разлаза са Брозом, 1953. године Ђилас је осудио ову доктрину у бројним интервјуима и својим књижевним радовима и себе дефинисао као Србина по националном осјећању.

У вези са резултатима пописа становништва у Црној Гори из 1945. и 1953. године, Стаматовић наводи конкретне чињенице на основу којих оспорава њихову реалну валидност, па констатује да је сасвим извјесно „да су сами резултати пописа лажирани од стране власти, да би се дала потврда правилности државно-партијске политике. У вези са резултатима ових пописа могло би се поставити основно питање - да ли је око могао контролисати њихове резултате и давати замјерке у вези њих. Свакако да није, јер би био изложен репресији власти“.

У закључку као финалној цјелини дјела, Стаматовић одлучно и смјело констатује оно што се деценијама није смјело јавно исказати: „Крајњи суд који се може дати о црногорској нацији је тај, да је ова нација установљена декретом и репресијом од стране комуниста, а у циљу разбијања етничког, територијалног, па може се чак рећи и вјерског (с обзиром да постоји црногорска аутокефална црква) јединства српског народа, те да ће живјети онолико колико они буду имали друштвеног утицаја и моћи“.

А ми бисмо додали да не треба заборавити да су западне силе (Британија и САД) значајно помогле успостављању комунистичког друштвеног система у Југославији, па тако и у Црној Гори и деценијама финансијским зајмовима одржавале брозовску гарнитуру на власти. Уз благослов Запада, комунисти су испарцелисали српски етнички простор и разградили државно и народно јединство српског ет-

носа на Балкану уз форсирање милитантне атеизације и културно-просвјетне денационализације.

Црногорска интелигенција утемељена на патријархалним начелима црногорског српства у највећој мјери је брутално ликвидирана у току грађанског рата 1941-45 или је мотивисана да се појединачно или масовно иселјава у Србију. Комунисти су формирали нови слој дворске интелигенције, која је усвојила цјелокупна начела КП (СК), па тако и доктрину о црногорској нацији. Данас у Црној Гори не постоји ни једна политичка, културно-просвјетна, научна или медијска институција (осим Радио Светигоре) која би заступала и бранила животне интересе српске националне заједнице у Црној Гори.

Постоји једино Српска православна црква али је и њен опстанак доведен у питање прозелитском политиком одробојне државне власти. Западне силе подржавају неокомунистичку власт у Црној Гори јер и њима одговара спровођење тоталне дезинтеграције некадашњих српских етничких земаља.

Уосталом, ове процесе Запад реално каналише, док сателитске владе на Балкану, укључујући и владу у Подгорици, само спроводе њихове инструкције. Будући да у Европи и свијету не постоји центар моћи који би се хипотетички могао успјешно супротставити бруталној хегемонији Запада, сасвим је реално очекивати да у Црној Гори временом заживи не само доктрина о црногорској нацији, већ и милитантна србобобија. Уосталом, у Цетињу, некадашњој српској Спарти, србобобија је већ постала доминантно осјећање огромне већина грађана.

У времену општег духовног расула и безакоња, ово дјело као израз личне одважности и дубоко утемељене научне етике г. Стаматовића треба да послужи као снажан подстрек научним ствараоцима да своје стваралаштво не подређује дневнополитичким интересима, већ једино интересима историјске науке.

Предраг Вукић

Др Стаматовић прима честитке од др Шешеља послје одбране доктората

10. ФЕБРУАР 2000. ГОДИНЕ: ОПРОШТАЈ МАТИЈЕ БЕЋКОВИЋА
ОД ПАВЛА БУЛАТОВИЋА НА ГРОБЉУ У ГОРЊИМ РОВЦИМА

УБИШЕ ВИТЕЗА

Часни оци, господо официри, браћо и сестре, тужни скупе,

Као најстаријем брату, браћа ми намењене ову небратску нашу и последњу реч на последњем испраћају брата нерођеног као и рођеног. Од њега да се опростим, вама да се захвалим. Једно не могу, друго не умем.

У време НАТО-шенлучења по Србији и српској земљи, на ово место ме је довео баш Павле, да се подичи каква му је и где му је вечна кућа, не слутећи да ћу други пут на ово место доћи с њим, а вратити се сам.

Ако је хтео да убије најневинијег и најнедужнијег, нишпандија је добро нанишанио. Ако је тражио најчистијег, није могао наћи другог. Погодио је у срце и слеђа, како и доликује невиној жртви, јагњету које у сутон воде на клање. Павле није имао кад ни да се зачуди, али се чудимо ми у земљи у којој је неприродна смрт постала најприроднија, у којој се све мање зна ко кога убија и зашто, а све чешће чује да се то неће никада сазнати. Али све док се не сазна, невина крв неће дати ни земљи да се смири.

Истина, за Павла Булатовића је лако знати зашто је убијен у земљи у којој ни мртва није згазио. Убијен је зато што је био јагње, јагње Божије, а свако јагње умире својом смрћу увек уместо другог и своју судбину не може да промени. И не може веровати да је заклано упркос томе што је заклано све што је његовог рода и кова. А да је Павле Булатовић јагње, то се види и у овом часу. То види сва земља кад је и најгубавијим душама и најбестиднијим хулитељима запушио уста својим поштењем.

Његови саборци и савезници додељивали су му ресоре које је обављао, тражећи некога ко им неће радити о глави, у ко-

га се могу поуздати, који неће издати, који вером проверити неће докле му се не утре кољено. Али нико од његових милих није се радовао тој каријери, знајући да ће га зло тако лакше уочити и уграбити. Ако неће издати он, издаће њега.

Од свих дужности Павла Булатовића највећи положај и задужење било је оно које је добио својим рођењем у кући Никише Нова Богданова, где стотинама година није изаткано ништа осим љуцковине, којом су и ова брда намирисана. И као што је апостол Павле имао само десет сребрњака и Павле Никише Нова за десет година свога министровања није стекао ништа. Али стекао је оно благо које смрт увећава. То видимо и у овом часу, на његовом испраћају, када га је испратило сто хиљада душа са својим сузама, на испраћају какав не памти Црна Гора. То није чудо никоме у Ровцима, где је настала и остала ријеч - Не би то вјеровао да је причао Никиша Нова!

Онај ко је пуцао у Павла Булатовића, побио је оне који су остали живи у његовој бројној породици. Београд је још једном обељен крвљу јагњетовом. Београд окигише са лијепом твојом главом, Павле Брате! На овом вису, где си чувао јагњад, као и јагње међу јагњадима, дошао си да заувек останеш и својим костима потрусиш ову коту са које нема узмицања. Као да си хтео да се својом смрћу из мртвих издвојиш, да се измакнеш, да свима буде јасније и видљивије - и ко је и чији је овај Булатовић по оцу, а Дожић по мајци, потомак војсковођа и патријарха, племић по оба кољена.

Спавај, мој Пајо.

Благо твојој мајци, благо твојој мајци. Благо теби. Хвала вама, а тешко нама, твојој браћи, твојој дјечи и твојим сестрама.

Зашто медији нијесу пренијели интегралан говор Матије Бећковића на гробу Павла Булатовића? Телевизија „ЕЛ-МАГ“ је пренијела добар дио говора, изоставивши врло битан дио говора, онај којим Матија истиче да за десет година министровања Павле Булатовић није добио ништа више од апостола Павла, који је имао само десет сребрњака. Зашто баш да то изоставе, кад је то битно за Павла Булатовића?

Сви су изоставили из Матијиног опроштајног говора од министра Војске Југославије само оно што им је сметало, а објавили само оно што им је одговарало. Такви су људи. Ништа ме не чуди од просјетљивих људи. Важно је да је мањина пјевала и пуцала на вијест да је убијен министар војни Павле Булатовић, а не пјева и не игра ко је човек ни кад погине најљући душманин. То чине само сатанини шегрти.

„Како да схватим Матијин говор у Ровцима на гробу Павла Булатовића?“ - пита ме простодушно један питац, Рекао сам му да тај говор схвати таман онако како га је Матија изговорио. „А како да схватим ово често спомињање јагњета?“, пита питац. Рекао сам му и то да схвати таман онако како Матија вели, а рекао је да је Павле недужно погинуо, заклан као јагње, жртвован, мало чуван и препуштен нишпандијама да бирају у коју ће га трепавицу гађати. Нема ту никакве тајне. Јагње је јагње, јагње је Христово.

Момир Војводић

СТРАНЕ ДЕЛЕГАЦИЈЕ НА ПЕТОМ ОТАЏБИНСКОМ КОНГРЕСУ

ФРОНТ ПРОТИВ АМЕРИЧКОГ ЗЛА

Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке био је и прилика да српски радикали са својим политичким партнерима из иностранства размене мишљења и усагласе ставове

Конгрес су пратиле бројне стране делегације на нивоу амбасада и политичких партија

Врхунска политика је пронаћи пут из беспућа. Пронаћи излаз из овог црнила, које су Американци наметнули свим земљама. Данас је неопходно пронаћи одговоре на многа питања, али права путања за изналажење одговора и излазак из ове ситуације зове се „глобална стратегија и политика“. За наметање својих циљева, Американци не бирају средства. У свом искључиво декларативном пропагирању демократије, они који су је живим насиљем поставили своју владарску државу на светски престо, крију стратешке интересе иза „хуманигарних“ ратова и слично.

У таквим светским неприликама избрати праве и искрене пријатеље јако је тешко. Један од постулата којим се руководе српски радикали у избору пријатеља свакако је патриотизам, јер патриотизам је једина истинска вредност и светиња, то је у основи окосница очувања државе и народа.

Српски радикали су међу многобројним политичким партијама, покретима и групацијама у свету изабрали за своје пријатеље управо оне који се боре за очување националног бића - патриоте; оне људе који вреднују ствари и дешавања на патриотски начин; оне који се боре против „убијања“ државе и њене самосталности. Патриотизам је у свести и емоцији народа, ади и политичара. Такви су пријатељи српских радикала.

У пријатељску посету, а поводом конгреса Српске радикалне странке, дошли су и осведочени пријатељи из иностранства. Из Русије су дошле две делегације - Либерално-демократска партија Русије, коју је предводио Алексеј Валентинович Митрофанов, депутат Државне Думе, а делегацију Руског општенародног савеза предводио је Сергеј Николајевич Бабурин. Национални фронт Француске предводио је Доминик Шабош. Јапанску па-

триотску организацију предводио је Мицухиро Камура.

Дан после одржавања конгреса, ове иностране, пријатељске делегације посетиле су седиште Српске радикалне странке.

Обе руске делегације примио је Томислав Николић, заменик председника странке у просторијама српских радикала. Прва је била делегација Либерално-демократске партије Русије.

Проблеми Савезне и Републичке владе

Као добар домаћин, Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, обавестио је представнике Либерално-демократске партије Русије о томе каква је улога и значај српских радикала у Савезној и Републичкој влади. Наиме, присећајући се периода избора 1997. године, народ Србије се одлучио да српски радикали у Народној скупштини Србије добију више од осамдесет два посланичка места, и тако јака. Српска радикална странка, после неуспелих преговора и договора између социјалиста и представника Српског покрета обнове, ушла је у Републичку владу. По речима Николића, српски радикали су били потпуно свесни тежине и одговорности коју је формирање Владе народног јединства донело.

Влада народног јединства формирана је у марту 1998. године, и одмах је кренула у решавање актуелних проблема на Косову и Метохији. У том периоду, албански, односно шиитарски терористи већ су имали своју крваву увертуру, која је водила путем пропасти. Дакле, Влада народног јединства формирана је између лево оријентисаних политичких партија и Српске радикалне странке искључиво ради заштите патриотских циљева. Читава земља била је у великој опасности.

О свему што је у току 1998. године Влада народног јединства чинила, Николић је информисао Алексеја Митрофанова

ва. Бестијално дивљање терористичких шиптарских банди, по формирању Владе народног јединства, брзо је било заустављено, а ситуација на Косову и Метохији се доводила у неко нормално мирнодопско стање.

Било је незаобилазно у овом разговору споменути и све напоре које су представници Владе улагали у изналажење решења, које су понудили Албанцима на Косову и Метохији, како би се ситуација и политички ставови српског народа и Албанаца на Косову и Метохији што пре усагласили. Међутим, Шиптари нису желели да разговарају. Изгледало је да искључиво теже ратној опшци, што је касније време и показало као истину. Наиме, Шиптари се у тим разговорима, које је углавном требало одржати на Косову и Метохији, нису ни појављивали.

Над Балканом се већ дуже време ширио мирис барута и наговештавао неке нове токове, који нису били добри ни за један народ Европе и света, а поготову не за становнике Балканског полуострва. Међутим, Шиптари су стално били подстрекивани на агресивност у остваривању сепаратистичких тежњи, и то од стране Американаца.

Незаобилазна тема у овом данашњем разговору био је и Рамбује, чији је главни циљ био окупација читаве Савезне Републике Југославије. Представници наше земље нису прихватили шиптарске, односно захтеве Американаца, и врло брзо је почела НАТО агресија на нашу земљу.

Говорећи о томе како једна мала земља, каква је Савезна Република Југославија, може да буде јединствена и одлучна у пружању отпора НАТО агресије, заменик Српске радикалне странке, Томислав Николић, нагласио је како су народ и руководство у периоду бестијалног бомбардовања Србије били јединствени.

Улога Черномирдина

Три месеца бомбардовања и три месеца надлетања авиона убица над небом Србије, односно Савезне Републике Југославије, зближила су руководство Србије и српски народ. Онда је дошао на ред и чувени мирнодопски план Черномирдин - Ахтисари. Говорећи о том периоду, Николић није могао а да се не запита у чије име је говорио тадашњи представник Русије Виктор Черномирдин када је упозоравао Милошевића и читаву Србију да ће се Русија повући из мировних преговора уколико план који је донео Марти Ахтисари не буде прихваћен.

Што се тиче прихватања плана Ахтисари - Черномирдин, Николић је саопштио Митрофанову да су посланици Српске радикалне странке у Народној скупштини Србије гласали против усвајања тог плана, јер је он значајно нове проблеме, окупацију Косова и Метохије, али посланици осталих политичких странака нису тако мислили.

Затим, гости су сазнали и каква је политичка ситуација данас на Косову и Метохији, да Срба на Косову готово више и нема,

да Шиптари пале српске куће, и да су све време потпомогнути снагама КФОР-а.

Лик америчких окупатора на делу је кобан: они заустављају српски живаљ, претресају, упадају у оно мало српских кућа што је преостало на Косову и Метохији, и једноставно иживљавају се. У таквим условима српско становништво готово да не може да преживи. Кушнер није у улози заштитника, судије и једног и другог народа, већ једноставно и отворено показује симпатије према Албанцима на Косову и Метохији. Говорећи о томе шта, у ствари, значи прихватање плана Ахтисари - Черномирдин, Николић је нагласио да је наша земља захваљујући том плану изгубила суверенитет и интегритет на Косову и Метохији, и да ће српска земља на Косову и Метохији морати да се поврати.

Гости из Русије били су збуњени овако исцрпним и отвореним упознавањем с комплетном ситуацијом у Србији, и рекли како окупација коју спроводи КФОР на Косову и Метохији не доноси мир, а прогон српског живља демократију. Русија и сама има годинама проблема, нагласио је Митрофанов, са непријатељским тежњама Запада, али очекују се нове и позитивне промене, а борба за самосталност државе, по речима Митрофанова, у сваком случају је праведна и без обзира на жртве и одрицања она ће бити остварена.

Долазе бољи дани

Истог дана у просторијама Српске радикалне странке Томислав Николић примио је још једну делегацију из Русије. Била је то делегација Руског општеномског савеза, коју је предводио Сергеј Николајевич Бабурин. Прича о Косову и Метохији, о проблемима Срба, била је донекле позната Бабурину, али постојала су питања која Бабурин није у потпуности разумео. Овом приликом је наглашено како је непријатељ српског и руског народа оличен

у истом окупаторском лику Американаца и како они, не бирајући средства и цену, желе да поробе читав свет. Овом приликом Бабурин је нагласио како за српски и руски народ, након одласка Бориса Јељцина са председничке функције, сигурно долазе бољи дани.

Такође, Бабурин сматра како је неопходно да се што пре у стварном животу оствари и профункционише Савез Русије, Белорусије и Савезне Републике Југославије, јер ће онда и Американима бити јасно да своју политику убијања недужног народа неће моћи лако да спроводе. Наиме, постаће им јасно да се снаге у свету мењају, а њихова окупаторска политика ће у релативно кратком року бити заустављена.

Овом приликом Бабурин је приметио како је обнова оног што су крвници НАТО бомбардера током агресије срушили, готово завршена. Мостови и путеви раде у целој Србији, а српски народ још увек није изгубио снагу којом је зрачио и у најтежим данима НАТО агресије.

Природне привилегије Србије

Истог дана, Српску радикалну странку посетила је и делегација из Јапана, Јапанска патриотска организација, коју је предводио Миохиро Камура. Њихов домаћин био је председник Извршног одбора Српске радикалне странке, Драган Тодоровић.

Тодоровић је као добар домаћин госте упознао са снагом српских радикала, историјатом странке, а онда је говорио и о проблемима које је наша земља имала током НАТО агресије, али и данашњим, свакодневним притисцима које трпи српски народ због супротстављања Западу.

Говорећи о окупаторској политици Американаца и њиховој безочности, гости из Јапана, као и домаћин Тодоровић, сложили су се да је једини начин одушења америчкој самовољи, промена политичких снага у свету, али и економски

Пријатељи из иностранства поздрављени су овајцима

просперитет земље. У том смислу, гости из Јапана имали су и неке конкретније предлоге, везане за економску комуникацију са Савезном Републиком Југославијом. Наиме, Камура је нагласио како је географски положај наше земље изванредан и да је то још један од мотива што Запад не одуштаје од поробљавања Савезне Републике Југославије.

Овом приликом договорено је да неколико експертских тимова из Јапана дођу у нашу земљу и да конкретизују, наравно, с одговарајућим домаћим експертима из Републичке и Савезне владе, којим токовима је могућа трговинска комуникација између наше две земље. Планава је било много, али најизвесније је о томе говорити када се састану експертски тимови и размотре комплетну ситуацију, сматра Тодоровић.

Говорећи о српској историји која је, по речим Камуре, богата и обилата, да се човек уплаши, наглашено је и то да су Срби током последње НАТО агресије, читавом свету, а нарочито Европи и Јапану, одржали лекцију како се брани земља. Србија је постала симбол читавог света у одбрани патриотских интереса, истакао је Мишухиро Камура, пред којим се свакако могу постићи многе веће земље. Говорећи о мондијалистичким тежњама Запада које, пре свега, инспирира Америка, Камура је нагласио како и Ирак, као и Србија, пролази кроз неправедне санкције и уопште агресију од стране Американаца. По његовим речима, промене у светској политичкој сцени су питање тренутка, јер је, у ствари, читав свет киван на америчке хегемонистичке тежње, само неке земље, нарочито из Европе, још увек ћуте.

Извесно је, будућност читаве Европе, па донекле и света, зависи од дешавања на Балкану, пре свега у Србији, али српски народ ће се и даље борити да одбрани своју државност, јер окупација коју спроводе Американци нема везе са демократијом иза које се само крију, док свуда по свету се ју гробља недужних цивила.

Српски радикали пример патриотизма

Два дана после конгреса Српске радикалне странке, делегација Демократске партије Срба у Македонији посетила је Земун, односно седиште Српске радикалне странке. Њихов домаћин била је Маја Гојковић, а са њом су били још и Момир Војводић и Небојша Величковић, чланови Централне отаџбинске управе.

Говорећи о читавој политичкој ситуацији која влада у свету, Маја Гојковић је истакла као неопходност да се што пре промене политичке снаге на политичкој сцени. Било је речи и о историјату српских радикала, о Конгресу и проблемима кроз које пролази српско национално биће.

Драгиша Милетић, председник Демократске партије Срба у Македонији, истакао је како је тек на Конгресу схватио сву снагу којом располажу српски радикали. Оно што га је посебно импресионало је-

Земалском куглом шири се фронт отпора Американцима, фронт у којем Срби имају значајну улогу

сте патриотизам који зрачи необичном снагом из свих српских радикала.

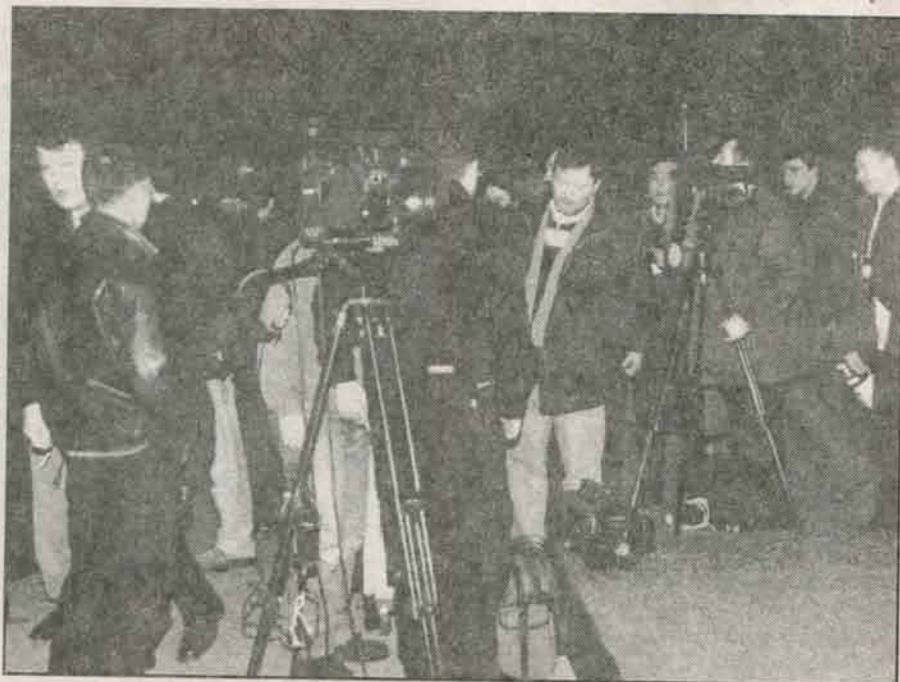
Говорећи о Македонији и њеном послушничком односу према српском окупатору, Милетић је истакао како народ Македоније не мисли што и званичници који га представљају, али да, једноставно, уз помоћ Шиптара који живе у Македонији, званична Влада Македоније вазалски служи Американце. Народ Македоније, по Милетићевим речима, има више штете него користи, али још увек се ништа не мења.

Такође, Милетић је своје домаћине упознао са ситуацијом која влада у се-

розападном делу Македоније, где Шиптари припремају сличан сценарио који су применили на Косову и Метохији. Балкан ће, по његовим речима, због Шиптара морати да прође још многе кризе, јер Запад још увек помаже сепаратистичке тежње Албанаца не само у Србији већ и у Македонији.

Овом приликом било је речи о различитим видовима међупартијске сарадње, о томе како Срби из Македоније неће и не могу да забораве своје српске корене, а да им то право не могу одузети ни амерички окупатори.

Јасминка Олућ

Бројни страни и домаћи новинари преплављивали су Сава центар у којем је одржан Конгрес

27. ЈАНУАР 2000. ГОДИНЕ: ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ У СЕДИШТУ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ПРИМИО АМБАСАДОРА ЛИБИЈЕ
МУХАМЕДА САЛЕХА КВИЛИДА

ИСПРАВИТИ ЗАБЛУДЕ

Др Војислав Шешељ и Мохамед Салих Квилид су закључили да је у прошлости наших земаља са обе стране било доста заблуда и нераумевања, проузрокованих пре свега непријатељском америчком пропагандом. Лидер српских радикала је тим поводом нагласио да Српска радикална странка од средине 1991. године обавља политику искреног пријатељства према арапском народу, нарочито према оним његовим снагама које воде искрену патриотску политику

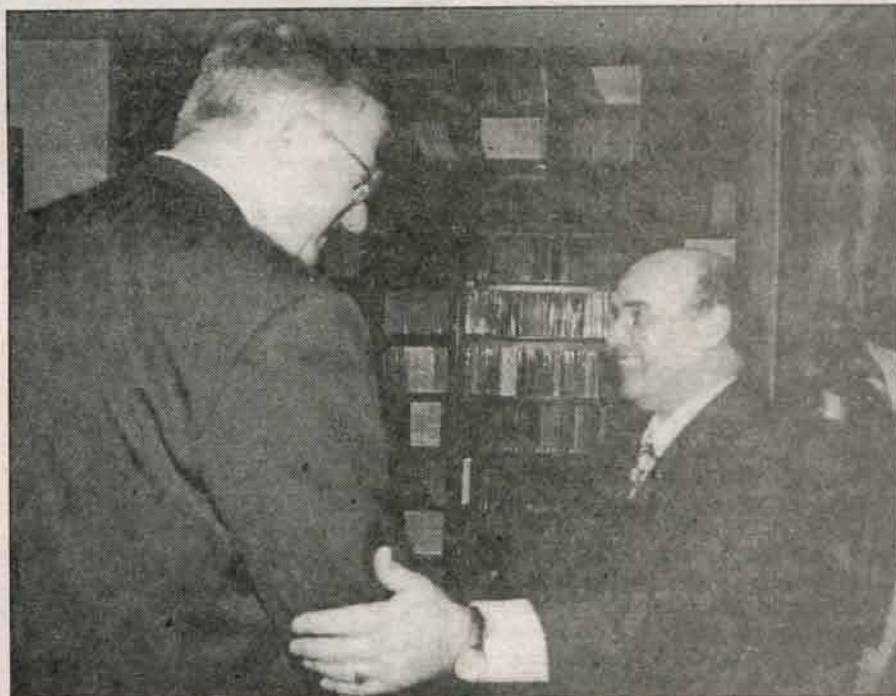
Др Војислав Шешељ: Веома ми је драго што сте данас гост Српске радикалне странке. Српска радикална странка гаји искрена пријатељска осећања према либијском народу, према вашој земљи и према вашем вођи, господину Гадафију.

Наше земље су и раније имале традиционално пријатељске односе. До малог застоја је дошло крајем осамдесетих и почетком деведесетих година, али протеклих година ти односи поново јачају. Ми веома ценимо став вашег лидера Моамера Гадафија поводом балканске кризе, његов принципијелни однос према српском народу и Савезној Републици Југославији. А пре свега ценимо његову улогу у раскривавању америчке завере против нашег народа. Господин Гадафи је један од првих светских лидера који је схватио подле америчке намере, пре свега америчке намере да на Балкану заведе православне Србе и муслимане, и да ми у међусобном грађанском рату што више искрваримо, ослабимо, како би Американци све могли да нас окупирају.

Ми ценимо независну позицију које се принципијелно држи Либија у међународним односима. Супротстављамо се свим западним покушајима да слома вољу нашег народа, да угрозе вашу независност. Ми се трудимо да имамо што боље односе и са другим арапским државама, пре свега са Ираком, Сиријом, Алжиром, Тунисом, Египтом, и што је нека арапска земља имала независнију позицију, то је нама она дража, симпатичнија.

Поред свих традиција у нашим односима постоји нешто што нам је данас заједничко, што мора чврсто да нас повеже. То је чињеница да имамо заједничке непријатеље. Заједнички непријатељи нас напросто терају да се ујединимо, удружимо, да се заједничким снагама одупремо. Наша земља је одувек имала добре економске односе са Либијом и ми искрено желимо да се ти односи даље продубљују.

Многе наше фирме су радиле у Либији, много наших интелектуалаца, пре све-

Председник Српске радикалне странке је пожелео пријатан боравак у нашој земљи новоименованом амбасадору Либије

га лекара, било је на раду у Либији, многи либијски студенти су студирали у Београду, на Београдском универзитету, на другим универзитетима, многи либијски официри су учили на нашим војним академијама, много је Српкиња удато за либијске грађане и мислимо да то све говори да наши добри односи имају солидну подлогу.

Желим да се у нашој земљи што лепше осећате, а уверавам вас да у Српској радикалној странци имате искрене пријатеље. Ми смо једна од владајућих партија и у Србији и у Савезној Републици Југославији и све што буде у нашој моћи ми ћемо сигурно учинити и допринети да односи између наших земаља буду што бољи.

Мухамед Салех Квилид: Много вам хвала. Заиста ми је драго што сам данас са вама. Али, прво желим да изразим своје ве-

лико извињење што нисам могао да учествујем у раду Конгреса због временских услова и снега. Ја сам одлучио да ваша партија буде прва партија у мојим разговорима са партијама у Србији и Савезној Републици Југославији, јер ваша партија представља једну принципијелну партију, партију која следи своје принципе, а има и јасан став према међународној ситуацији, а поготово према арапским догађајима.

Ми желимо што бољу сарадњу и што више сусрета међу нашим партијама и сличним партијама из арапских земаља. Ми, Либијци, имамо јасан став, што се тиче Савезне Републике Југославије, стално разговарамо са људима из Савезне Републике Југославије, са једне стране, и са међународном заједницом, са друге стране, по питању Савезне Републике Југосла-

вије. Наша браћа, пријатељи и сарадници нису користили на најбољи могући начин наше напоре и наше предлоге.

Савезна Република Југославија је могла да избегне оно што се десило између ње и Америке и међународне заједнице да је имала више слуха за иницијативу коју је Либија дала за решавање проблема са албанским терористима на Косову и Метохији. Без обзира на тај неразуман став наших пријатеља из Савезне Републике Југославије, сматрамо да је Савезна Република Југославија већа од било које земље, и историјски дани за југословенски народ нису престали и неће престати.

Наше фирме раде са Либијом

Ми смо, након тога, решили и неке финансијске проблеме неким југословенским фирмама које су радиле у Либији. Покупавали смо да свим фирмама које су радиле у Либији, без обзира на наше велике тешкоће, јер ми још патимо од последица санкција, уплатимо све оно што су оне дуговале, како би могле да наставе даље, јер ми који мислимо на Савезну Републику Југославију, размишљамо о Савезној Републици Југославији уопште. Због тога што нам је Савезна Република Југославија веома важна, одлучио сам да дођем на разговоре са вашим партијама, како би разговарали о томе шта ми можемо да урадимо убудуће, и о томе шта је било у прошлости, без обзира што је ваша партија у почетку имала неке проблеме са Либијом и неким арапским земљама.

Међутим, због стратешких интереса Савезне Републике Југославије, Либије, арапске нације уопште, ми пружамо руку вашој партији и свим родољубивим и патриотским партијама у Савезној Републици Југославији за сарадњу, јер ми поздрављамо сваког југословенског грађанина који се избори и који издржи због Југославије, јер верујемо апсолутно да је супротстављање свим облицима зла једини начин да се настави живот. А за Савезну Републику Југославију најважнији су спољни пријатељи, јер без спољних пријатељстава, иако има унутрашње јединство, не може ништа.

Иза свих сукоба стоје Американци

Знамо да Америка не воли сарадњу и није спремна да је брани, чак не воли ни Европљане, ни Азијце и не воли ниједну другу нацију на земаљској кугли сем своје. И због својих интереса је спремна да се бори свуда у свету. По нашем мишљењу, иза свих сукоба који постоје у свету стоје Американци. Они причају о демократији, људским правима, а то су код њих празне приче које немају никаквог значаја. Зато ми кажемо нашим пријатељима у Савезној Републици Југославији: „Немајте користи од Америке и нећете имати користи ни од многих других земаља“. Оно што ће да спасе Југославију и вра-

ти јој народно јединство, то је основно споразумевање, знање и зрелост.

Ми смо уверени, и као Либијци и као Арапи, да интерес Савезне Републике Југославије није у Америци, чак није ни у неким европским земљама. Југославија ће свој интерес наћи код својих старих, традиционалних пријатеља као што су Арапи. И наш историјски односи и дуга традиција представљају веома добру подлогу како бисмо их опет наставили. Ми смо спремни да што више развијемо те односе и имамо могућности да помогнемо Југославији и Африци и неким другим подручјима, ако Југославија хоће да помогне сама себи.

Нећу дуго да вам причам, желим да икажем још једном захвалност господину председнику и изражавам своје велику радост и задовољство што се налазим код вас у вашој партији, којој желимо да постане тврђава у супротстављању и пркосу мондијализму, за правду и за Југославију. Ми, у либијској амбасадни, имамо паролу: „Ми нисмо гости у Југославији, Југославија је наша домовина.“

Ми у Југославији нисмо имали никаквих проблема и ми смо за даљу сарадњу на свим нивоима, чак за време рата нисмо напустили Југославију ни на један сат. Ми смо рекли да смо ми део Југославије, ако они хоће да руше целу Југославију, нека руше и нас. Лично сам пратио све догађаје из два разлога: по службеној дужности и због своје љубави према Југославији и због својих културних интересовања за ову земљу.

Ускоро ће доћи једна наша делегација, односно медицински комитет како би изабрао медицинске кадрове да иду да раде у Либију. Код нас има неких који су хтели да се бирају кадрови из Мађарске, али смо инсистирали да дођу кадрови из Југославије. Југославија има све квалификације које су потребне и ми желимо да наши пријатељи из Југославије користе тај

период да би ојачали наше односе са Либијом кроз такве заједничке комитете. И да појачамо односе са Народном скупштинам, односно Скупштинам Србије. Сматрамо да би међусобне посете и разговори дали могућности за бољу сарадњу и више разумевања. Хвала пуно.

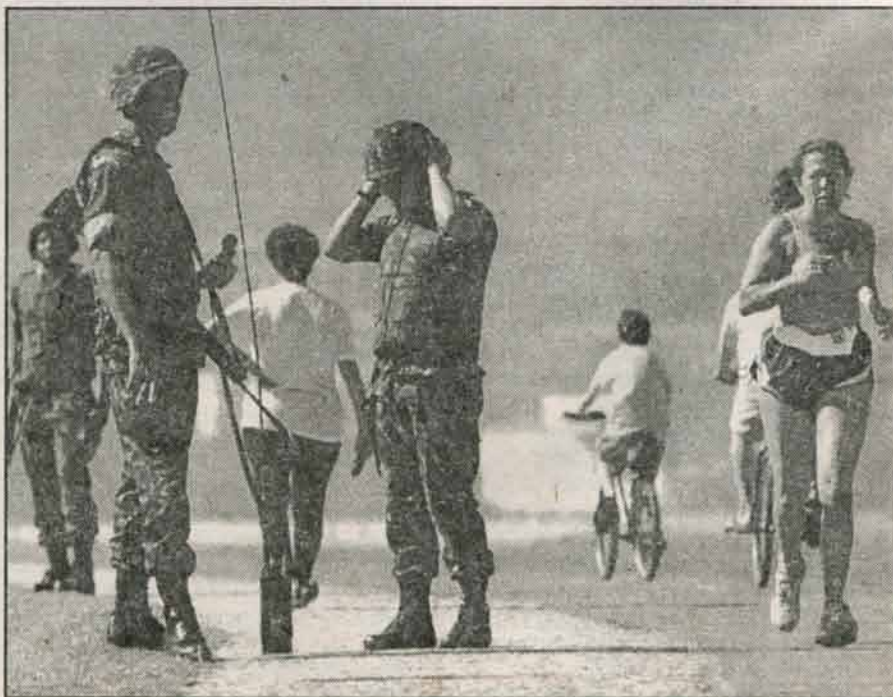
Др Војислав Шешељ: Ја сам, екселенцијо, свестан ранијих проблема и ми то, наравно, колико год желимо да превазиђемо, не смемо да заборавимо, јер морамо да користимо искуство које смо стекли. Наши непријатељи са Запада су успели да заваде православне Србе са муслиманима, али ми смо се трудили, до последњег момента, да избегнемо грађански рат.

Време да се исправе заблуде

Имали смо заиста једну адекватну понуду босанским муслиманима, Изетбеговићу, да Босна и Херцеговина остане у саставу скраћене Југославије као равноправна федерална јединица, а да Изетбеговић буде први председник те скраћене Југославије. Он је прво прихватио, а онда, по наговору Американаца, одбио.

Вама је познато, претпостављам, да су босански муслимани Срби пореклом, говоримо потпуно истим језиком, само нас вера разликује, ништа више. Ми смо свесни били да принцип - сви Срби у једној држави, кад смо се залагали за скраћену Југославију са Босном и Херцеговином и Македонијом, да тај принцип - сви Срби у једној држави, подразумева све муслимане у једној држави, све наше српске муслимане, јер Срби су по том питању били толерантни, а муслимана у Словенији и Хрватској готово да није било.

У време када је почео грађански рат, мислим да су наши традиционални пријатељи из арапског и исламског света били под утиском западне пропаганде и једно-

Америка је последња земља на свету која може да се похвали демократијом

У време највеће сатанизације прачког председника Садама Хусеина српски радикали су изразили своју подршку њему и народу који предводи

страно су се оријентисали на подршку Изетбеговићу против српског народа. Међутим, убрзо су државе исламског света схватиле суштину америчке завере по питању албанске сепаратистичке побуне на Косову и Метохији, па таквих проблема нисмо имали. Скрбо свима у арапском свету било је јасно да су албанске сепаратисте инструментализовали Американци и Немци.

И са наше стране је било крупних грешака. Ја ћу вам отворено признати. Деценијама смо били под комунистичким режимом, и Америка се и инфилтрирала у нашу дипломатију. И службеници, и многе дипломате, имали су прозападну позицију, и била је права јагма ко ће добити неко добро место у Западној Европи, Америци, Канади и тако даље. А било је и доста нишодаштавања арапског, азијског и јужноамеричког народа, трагова таквих ставова још увек има у нашој дипломатији, и ми ћемо се трудити да се то потпуно елиминише.

Оно што посебно желим да вам кажем, што је грешка била наше партије, нашу партију су формирали антикомунистички дисиденти. Ми смо имали разлога да се боримо против комунистичког режима, комунистички режим је био лош, изразито антисрпски оријентисан. Ми знамо да је била добра политика несврставања, да је она доста доприносила превазилажењу лоповске поделе света, али резултати комунистичког режима у унутрашњој политици били су катастрофални.

Титов комунистички режим је припремао основу за разбијање Југославије, институционално је подлога разбијања била завршена и Американци нису имали тежак посао, а ми који смо се борили против комунизма, који смо желели да комунизам што пре падне, сувише смо идеалистички гледали на западни концепт демократије. Били смо у заблуди да су Американци искрене демократе, да нам желе добро.

Мени комунистички режим годинама није давао пасош, био сам хапшен, осуђиван на дугу робију и тако даље, и почетком 1988. године, кад сам добио пасош, ја сам за 10 минута добио америчку визу, док су наши грађани чекали по 6 месеци, врло тешко су једобили. Мене су тамо примали са свим почастима.

Ми, антикомунистички дисиденти, били смо у великој заблуди и 1990. године, кад је Америка била против некога, ми смо сматрали да је то исправно и следили такав курс. Из чисте заблуде. Антикомунисти из наше странке никад нису добијали новац од Американца, ми се никада нисмо везивали са њиховим обавештајним службама, ми смо из чистог идеализма били антикомунистички борци и мени је лично веома драго што је комунизам пао у нашу земљу, али трагично примам чињеницу да се истовремено и наша земља распала, 1991. године.

Током лета те године ми смо схватили каква је америчка политика и ми смо тада заузели чврст антиамерички курс, најчврћији у српском народу. Ту код нас никада више није било колебања или узмицања, а онда смо другим очима гледали америчку политику у другим деловима света.

Морам признати да смо у време избијања рата у Заливу били убеђени да је Ирак агресор, да је Америка на исправним позицијама, да је Кувајт окупиран и, једноставно, нисмо имали појма да је перфидном енглеском политиком Кувајт, као саставни део Ирака, вештачки издвојен, да је тамо вештачки инсталисан један феудални режим, само зато да би западне компаније контролисале најбогатија налазишта нафте и да је то највеће богатство отето ирачком народу.

Ми смо имали заблуде и у односу на Либију, и ту смо били под утицајем западне пропаганде. Запад је оптуживао Либи-

ју за државни тероризам, за обарање цивилних авиона, а сад је јасно да Либија у то уопште није била умешана. Сад то истрага показује, како смо схватили ту америчку улогу у тим односима, тако се мењао наш став.

Од средине 1991. године ми обнављамо политику искреног пријатељства према свим арапима, а пре свега према онима који су доследни у патриотизму и доследности свом народу. Наравно, ми смо били свесни да треба да прође извесно време па да то буде право пријатељство. Нисмо били ни наметљиви, ми смо чекали да наша конкретна дела и наши ставови сведоче сами по себи. Постепено је долазило до контаката са арапским дипломатама, арапским новинарима, арапским интелектуалцима који су долазили у нашу земљу, пре свега онима који су студирали код нас, који су овде упознали душу српског народа, зато их никада није успела преварити западна пропаганда. Наравно, ми желимо да и даље ти односи буду искрени, пријатељски, и ми отворено иступамо, пркосно, и оне земље у арапском свету које Американци највише мрзе нама су најближе.

Садам Хусеин је наш пријатељ

Када су 1991. године избиле проамеричке демонстрације у Београду против режима, против Милошевића, проамеричке партије су мислиле да је за Милошевића највећа увреда уколико му се скаднира: "Слобо Садаме!", а ми смо, пре неколико година, пркосно рекли: „Садам нам је пријатељ, Садама волимо и поштујемо,“ и то смо јавно показивали. У тренуцима агресивних напада на Ирак солидарисали смо се одмах, први, успоставили пријатељске односе са Баас партијом, штампали специјално издање наших новина, и тако пркосно ставили до знања да таква, антиарапска политика код нас не може ни мало уплива имати.

Ми желимо ближе односе са Либијом, са вашом политичком организацијом. Наравно, ми желимо и јединство арапског народа, желимо да Арапи буду увек сложни. Знамо да и ту има понекад неких проблема, не желимо да се са своје стране мешамо у те проблеме. Пријатељство са једном арапском државом, једним арапским народом никада не треба да смета да будемо пријатељи са другим арапским народом, другом арапском државом.

Свесни смо специфичности појединих арапских земаља, поштујемо и те специфичности, али највише од свега желимо да Арапи буду увек јединствени у свом супротстављању америчком империјализму. Желимо да сви арапски народи буду искључиви господари своје судбине и да не дозволе да Запад пљачка њихово богатство, да изазива међусобне сукобе, поделе и тако даље.

Мухамед Салех Квирид: Прво, ја вам се заиста захваљујем на отворености која мени веома значи.

Др Шешељ је високом госту разјаснио ситуацију на Косову и Метохији

Др Војислав Шешељ: Ми желимо нешто слично да урадимо и са Либијом, желимо што чешће да се сусрећемо.

Ми желимо са вашом политичком организацијом да одржавамо међупартијске односе, да разменимо посете делегација, политичка искуства и, наравно, на државном нивоу учинићемо све да допринесемо што бољој сарадњи.

Мухамед Салех Квилид: Као што сам рекао мало пре, поздрављам ваш став, знам вашу партију од почетка веома добро, детаљно, јер сам специјализован историчар и знам шта значи историјски догађај. Зато желим да сваки минут који пролази не буде још једна грешка више у историји. Зато нећу да критикујем своје пријатеље што нису искористили чинијенци да Либија и Моамер Гадафи воле Југославију. Југославија због тога није имала јасан и оправдан став према Либији када је она имала својих проблема са Западом. Без обзира што је то веома осетљива тема за нас, многи Либијци неће о томе дискутовати.

Почетак сарадње

Желим да ова посета буде само почетак за већу сарадњу, за вишестране и дубље садржаје. Желео бих да ваша делегација посети Либију, да дођете да разговарате са либијским званичницима о томе како да се побољшају односи са Југославијом. Моје присуство у овом периоду у Југославији би могло да буде веома корисно за Југославију, ако проба да нађе начин да то искористи.

Разговарао сам са неким високим функционерима о Југославији. Рекао сам им да је Југославија веома блиска држава Арапима и муслиманима, да имају међусобна пријатељска осећања. Нико није покушао у арапском свету да покаже да Срби нису против муслимана, до мозга нај-

обичнијих грађана пре су стигли Американци него Срби, који су пријатељски народ. Залагао сам се да се сусретну арапска и српска делегација и да се објасни суштина ситуације и став Југославије према Арапима.

Либија је држава која сасвим слободно може да преуређује своје односе. Кажем вам као пријатељу, идите код пријатеља, а не код оних других. Рекао сам да и југословенски функционери треба да иду према заједницама где има муслимана, са њима да воде дијалог. Ја сам инсистирао да се одржи састанак са шефовима мисија из исламских земаља, да се њима објасни званични став Југославије о муслиманима. Ми, Либијци, веома добро разумемо суштину тог проблема, али други мисле да је стварно грешка у Београду. Ту треба брзо да се реагује.

Чешће идете у Израел него у Либију која је под санкцијама, која вас подржава, не идете у Ирак који је под санкцијама, који би вас подржао. Сад говорим као човек који је свестан и разуман, а и ја сам овако отворен, волим одговорност и јасноћу, јер сам веома свестан потеза који служе пријатељским односима између Југославије и арапских земаља. Она велика Југославија, она која је имала свој ауторитет, више не постоји, а ова треба да обнови пријатељске односе и оствари сарадњу са новим државама.

Ми знамо сад, на пример, да су Бугарску купили Израелци и Американци, чак су јој и аеродром откупили. Румунија, на пример сада нема ни владу, за Хрвате да не причам, ви знате боље од нас, а неопходно је за Југославију да сарађује и са њима. Говорим вам отворено, као пријатељима, јер не водите ви сами власт, али користите то за будућност, јер ту има много ствари које не иду заједно, а раде се сада.

Извините што сам говорио на тај начин, али то је због моје љубави према овој земљи и стварно хоћу да вам помогнем. Да кажем укратко, да смо спремни да унапре-

димо односе, првенствено са овом партијом, и са државом уопште, и било би нам веома драго и били бисмо почаствовани да нас господин председник посети у Либији. Надамо се да ће Југославија победити ове проблеме које има и понављам оно што сам рекао на почетку, једини сигуран начин да Југославија победи своје проблеме је национално јединство.

Слажем се са вама и поручујем свима који кажу да је Америка демократска држава, да она није демократска, она не зна шта је демократија и не воли демократију. Ми који се боримо за слободу, своју независност и своје постојање, ми смо демократе, ми знамо шта је демократија и желимо да спроведемо демократију. Ја сам писао два чланка за новине које су изашле у Лондону, да су Косово и Метохија део Југославије, неодојиви део, и нико нема право да говори о Косову и Метохији ван Југославије.

Сада знам детаљније шта се дешава на Косову и Метохији.

Они који сада делују на Косову и Метохији имају један циљ, да продубе разлике и сукобе муслимана, с једне стране, и Југославије, с друге стране. Треба политичку борбу пребацили унутар Албаније и унутар српске земље, јер су били сигурни да је Србија најближа по свом верском опредељењу муслиманима него било ко други. Међутим, ако се не обрати више пажње, они раде брже.

Добио сам једно писмо које је писао неко из ЦИА, где се каже: „Ти си Либијац и немаш права да говориш...“ То мене не занима, мене једино занима правда.

На крају, желим још једном да вам захвалим што сте ме данас примили и надам се да ћемо отворити нове стране које се много разликују од досадашњих. Још једном се извињавам што нисам могао да дођем на Конгрес, иако сам био спреман. Али, без обзира што нисмо дошли, желим да знате да вас подржавамо, ако наставите да следите свој курс који је праведан, а много ћете да постигнете ако схватите какви треба да вам буду нови пријатељи.

Др Војислав Шешељ: Ми смо веома задовољни, екселенцијо, нашим првим разговором. Надам се да ће наши сусрети бити чести. Ми са задовољством прихватимо позив да посетимо Либију. Желели бисмо да прво либијска политичка делегација дође у посету нашој партији. На крају вас молим да пренесете вашем лидеру, вођи либијске револуције, господину Моамеру Гадафију, наше срдачне поздраве и изразе дивљења за јуначку борбу коју води за очување независности и достојанства, за очување либијског и арапског народа. Желим вам потпун успех у тој борби.

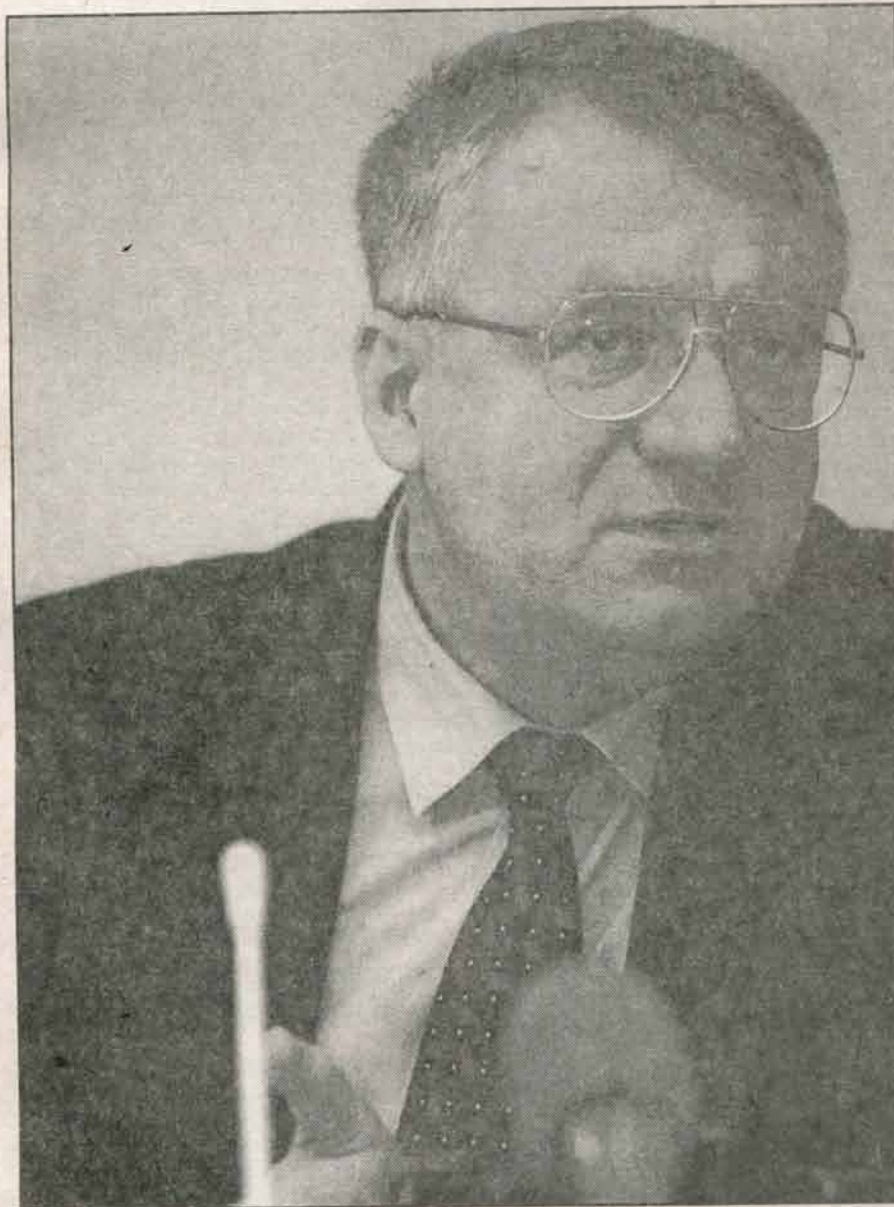
Мухамед Салех Квилид: Ваш захтев да прво дође либијска делегација ћу размотрити. Много вам хвала.

Јасминка Олуић

17. ОКТОБАР 1999. ГОДИНЕ: ИНТЕРВЈУ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
КРАГУЈЕВАЧКОЈ ТЕЛЕВИЗИЈИ „КАНАЛ 9”

РЕЗУЛТАТИ ВИЗА ЗА ИЗБОРЕ

Оптимално време за редовно политичко такмичење – на пролеће. Скупштине такозваних општина и градова, у којима је на власти опозиција, упорно злоупотребљавају своје надлежности. Ни Американци не воле потрошене „хероје улице” Републичка и Савезна влада наставиле су да решавају свакодневне проблеме и обавезе, ажурно као да рат траје. Конкуренција није и алтернатива

Од свог настанка српски радикали инсистирају искључиво на парламентарним средствима у борби за власт

● Добро вече поштовани гледаоци, емисија „Прес плус”, и ове недеље уживо из Студија телевизије „К-9”. Мој вечерашњи гост др Војислав Шешељ, потпредседник Републичке владе и председник Српске радикалне странке, добро вече и добро дошли.

Др Шешељ: Добро вече, боље вас нашао.

Спремни за дијалог о изборима

● Господине Шешељ, да ли бисмо на почетку емисије могли да прокоментаришемо предлог о минимуму изборних услова, које је прошле недеље усвојила српска опозиција.

Др Шешељ: Не бих ја коментарисао тај минимум који су они усвојили. То је њихова интерна ствар, али вам кажем да смо ми спремни на дијалог о изборним условима. Следећа година је нама ипак изборна, дакле идемо на редовне изборе. Нудили смо летос када су највише протестовали, највише демонстрирали да идемо на ванредне изборе, нису хтели. Хтели су власт без избора. Ми следеће године идемо на редовне изборе.

Што се тиче изборних услова, спремни смо да о њима разговарамо са свим парламентарним странкама, и на савезном и на републичком нивоу. Нудили смо у три наврата опозиционим странкама у Републичкој скупштини Србије, разговор о Закону о локалној самоуправи, који третира и питање изборног система са локалних избора. Они су одбили тај разговор. Три пута је то заказивано. Заказивали су министар за локалну самоуправу Гордана Поп-Лазич и надлежни потпредседник Владе, Ратко Марковић.

Пошто су то одбили, ми ћемо са Законом изаћи пред Народну скупштину, па ћемо тамо водити расправе пред телевизијским камерама. Ми следеће године морамо имати савезне, локалне и републичке изборе. Истиче четворогодишњи ман-

дат. Када год да се закажу ти избори, они ће бити редовни.

Ми, српски радикали, сматрамо да би добро било да одвојимо изборе, да посебно идемо на локалне, посебно на савезне, посебно на републичке, да треба једно бар шест месеци размака правити између тога, што је добро за све политичке партије. И за владајућу и за опозициону. Чак је много боље за опозициону, пошто онда имају времена да исправе неке грешке у кампањи, да исправе нешто у својој политичкој позицији, политичкој платформи и тд.

Ми смо за то да се прво иде на локалне изборе, на савезне изборе, па на републичке изборе. По редоследу њиховог одржавања и начина. Ја сам видео из новина то о чему су они расправљали, тако да се не бих много тиме бавио. Имате неких захтева који су већ у старту прихватљиви. Ми се слажемо да се среде бирачки спискови. Има још неких питања о којима би се могло разговарати, има питања која не бисмо прихватили.

Има захтева које не бисмо прихватили. Ми смо за то да на нашим изборима присуствују посматрачи из свих земаља света, уопште нећемо правити никакву дискриминацију, али не може неко други да нам спроводи изборе, на то никада нећемо пристати. Ако разговор треба отпочети, онда ћемо у току разговора видети ко је у праву, а ко није, ко има аргументе, ко нема аргументе. Што се тиче нас, српских радикала, мислим да су сагласни наши коалициони партнери са тим, ми бисмо ту такозвану „панел дискусију“ у Републичкој и Савезној скупштини директно преносили преко државне телевизије, а нека и народ буде у току, какви су чији ставови, какве су чије позиције.

● **Да ли ће то бити оствариво што се директног телевизијског преноса тиче. Штампана је забележила прошле недеље...**

Др Шешељ: Ја мислим да ту неће бити никаквих проблема. Имамо начелу сагласност и наших коалиционих партнера. А, ствар је сада опозиционих странака да ли хоће пристати или неће, а они очигледно беже од дијалога.

Редовни избори на пролеће

● **Најављено је од стране опозиције, да би у току следеће недеље предлог минимума изборних услова требало да буде достављен, поменуемо већ, председницима Републике Србије и Савезне Републике Југославије, затим премијерима Републичке и Савезне владе и председницима оба скупштинска већа у Савезној скупштини. Чује се да се одговор власти очекује до краја октобра, а да преговори, уколико до њих буде дошло, не могу трајати дужи од седам дана. Да ли је ово ултимативно...**

Др Шешељ: Не може нико нама да поставља никакве рокове и ултиматуме. Ми нећемо на тај начин да разговарамо. Шта то значи, до краја октобра, е баш нећемо до краја октобра, нећемо почети ни евентуалне разговоре пре почетка новембра. Ко су они да постављају услове, друго, шта то значи послали су председнику Савезне државе, председнику Републике Србије, председницима влада, шаљу ненадлежним органима.

Прво, они могу тражити међустранички дијалог. Још га нису затражили. И, то међустранички дијалог парламентарних политичких партија, јер ми са ванпарламентарним нећемо да разговарамо. И друго, ако иду пред Народну скупштину, онда морају и тај свој предлог концепирати као предлог измена и допуна Изборног закона и Закона о политичким партијама, Закона о бирачким списковима, Закона о финансирању политичких странака, Закона о изборним јединицама итд. Ми бисмо, поред тога, прихватили пререгистрацију политичких странака како би се заострили услови за регистравање. Сада је довољно сто потписа, па било ко може формирати политичку странку.

Ми сматрамо да треба много оштрије услове прописати, и 10 година се за то залажемо. Али, језиком уцене и ултиматума, онај ко нема власт, не може да се поставља према власти.

● **СПО говори о изборима већ неколико месеци. Сада се томе можда чак и неочекивано придружио и остатак опозиције, који је тај пут промена видео на један другачији начин, односно другачијим следом догађаја. Изјавили сте прошле недеље да опозиција није спремна да сада изађе на изборе и да покушава да заобилазним путем постигне, да јој се преда власт.**

Др Шешељ: Неколико месеци се неке опозиционе партије тако постављају. Није ни СПО одмах по окончању ратног стања тражио изборе, него је критиковао Бинђића, Демократску странку и СЗП што траже власт без избора. СПО и Драшковић су говорили, да власт треба освајати искључиво на изборима. А, ни Драшковић ни СПО нису били за превремене изборе. Ако се сећате, када смо имали консултативни састанак код председника Марјановића, код премијера Марјановића, ја сам директно понудио Миковићу, шефу Посланичке групе СПО-а и представнику те странке на овом састанку, да ево ми радикали и СПО изгласамо превремене изборе, или да изгласамо раступање Народне скупштине и да идемо на изборе.

Он није хтео да се изјасни, а онда је после говорио за новине, да није хтео да се изјасни, пошто је мислио да ја не наступам озбиљно, да то није мој озбиљан став, бесмислица. А, пре неколико дана су се појавили са захтевом, нека га упуте надлежним органима, па ћемо разматрати, али нас уцењивати неће.

Што се тиче Српске радикалне странке, ми бисмо негде у марту на изборе. То би нам највише одговарало. Ми смо сада ушли у фазу унутарстраначких избора. Ми се спремамо за Пети отаџбински конгрес, који је заказан за 23. јануар. И, сада се бирају сви наши страначки органи, председници општинских одбора, месних одбора, затим делегати за конгрес, кандидују се чланови централне управе, истичу се кандидати за председника и заменика председника странке.

Имамо веома много унутар странаčkih активности. Једноставно, сада нам не одговара, пре јануара месеца да идемо и на изборе. Ми бисмо онда морали да прекинемо то, тај посао у који смо већ ушли. Нама одговара највише у марту, и ми ћемо се залагати да бар локални избори буду у марту следеће године. Ако нешто не искрсне, што би нас мотивисало да идемо одмах на изборе. Што се избора тиче, ми радикали никада од тога нисмо бежали.

Принудна управа за Београд

● **Шта би то могло да се догоди, што би вас повукло да промените тај оптимални рок?**

Др Шешељ: Па ево, овакве ствари које се дешавају, на пример у Градској скупштини Београда. Иако смо ми радикали поднели захтев за принудну управу, јер постоје сви услови за увођење принудне управе, ми смо ипак радије за ову опцију расписивања ванредних избора. Ако не у целој Србији, онда бар у местима где су

На Петом отаџбинском конгресу делегати су гласали за све органе странке, од месних одбора до Централне отаџбинске управе

проблеми најочигледнији, где су највећи. Ако ћемо већ почетком следеће године имати локалне изборе, онда можемо имати стрпљена пар месеци, и одмах ићи на заказивање тих избора.

● **Опозиција говори да уколико власт не одреагује на захтеве опозиције, да ће прибегнути свим легитимним средствима притиска, да ли ће власт реаговати и одговорити на притиске у форми у којој се они могу испољавати, у форми демонстрација, најављују се блокаде путева, граница, мостова итд.**

Др Шешељ: Ми смо већ прибегли тим притисцима. Ми демонстрације никоме нећемо забрањивати, нити митинге, јавна окупљања. Ниједан легалан, легитимни вид политичке борбе нећемо спутавати, али блокирати неће моћи ништа. Где буду блокирати тамо ће добити батине, тамо ћемо их хапсити, приводити суду и закону.

Нема блокирања. Свако се са својом слободом може користити максимално, под условом да не угрожава слободу других. Тамо где се угрожава слобода других, мора да реагује полиција. Одмах. Немилосрдно, и нека се не играју са тим. Неће се поновити она ситуација, коју смо имали 1996. 1997. године, када је полиција милитаво реаговала, када режим није знао шта да ради. Овога пута нема милитавог реаговања полиције, и неће нас опет довести у ситуацију да не знамо шта да радимо. Иначе, у сваком тренутку знаемо шта да радимо и кажњаваћемо све оне који буду кршили закон.

Нема кршења закона. А, притисак могу да врше митинзима, то је сасвим регуларан вид политичке борбе и демонстрацијама, али морају да поштују закон и да на време пријаве те демонстрације, да организују службу обезбеђења, да не прелазе оквире предвиђене пријавом демонстрација, ако кажу идемо тим и тим улицама, може се демонстрирати у колони, може се и у покрету демонстрирати. Ако кажу, идемо том улицом, идемо том, идемо том, траје толико и толико. Ако мисле да могу да изненађују полицију и власт, онда се грдно варају.

Захтеви изнад надлежности

● **У контексту притиска, поменимо то да су најављени састанци са представницима локалних власти, ради договора о могућности заједничког притиска на владајућу коалицију. Ради се пре свега, о општинама и градовима у којима је на власти коалиција „Заједно“. Ако се не вaram, 22. је маркиран као датум када би требало да буду у свим општинама и градовима одржане седнице скупштине градова, односно скупштина општина на којима би то требало да буде усвојено.**

Др Шешељ: То је још једна од злоупотреба уставних и законских надлежности локалне самоуправе. Скупштине општина могу поставити захтев да се иде на превремене локалне изборе. Све остало није њихова надлежност. Није то институција која треба да се бави републичким изборима или савезним изборима.

Те захтеве могу постављати политичке партије и могу грађани. То је онда легитимно постављање захтева и легално. А ако неки државни орган или орган локалне самоуправе себи прибавља овлашћења, која нема по Уставу и закону, онда он крши Устав и закон и долази под удар санкција. У принципу, све општинске скупштине које би прихватале такве захтеве, као што су прихватале неке раније, дошле би под удар санкција.

Што се тиче нас радикала, то би био разлог да идемо у раније заказивање локалних избора, распуштање свих тих општинских скупштина и тих и других наравно. Мало је времена остало до наредних локалних избора, а сваки дан у следећој години у коме би били заказани, не би био дан ванредних, него редовних избора, то би био можда најбољи начин да се разреше многе нагомилане противуречности.

Атентат за повратак у старо јато

● **Прошле недеље представници српске опозиције били су позвани на састанак ЕУ у Луксембургу. Неки су отишли, чини ми се да се чак и представници опозиције слажу око тога да нису тамо били присутни значајни представници, а ви сте изјавили да је ЕУ по налогу Америке претерала у понижавању српске опозиције.**

Др Шешељ: То је тачно. Американци су навикли да их тај део српске опозиције слепо следи. Поготово ове странке из Савеза за промене. Драшковић им се као мало отео био последњих месеци, последњих годину-две дана, и сада врше притисак да се врати старом јату. Чак, под претњом да ће иначе бити оптужен пред Хашким трибуналом, о томе отворено пише и америчка штампа.

О томе је писао Њујорк тајмс, а ми смо то чули и раније, пре неких шест месеци. И, та претња је врло озбиљно и ултиматив-

но саопштена Драшковићу. Он је сада у једној фази великог колебања, не зна куда ће, не зна шта ће. А, зна колико се губи у нашој јавности отвореним служењем Американцима, прошао је и кроз ту школу. Зна да је мало повратио своју странку, супротстављањима НАТО агресији, али сада је опет у дилеми шта и како даље.

Видећемо који ће бити његови потенци. Ја мислим да је Драшковић сада у прилично тешкој психичкој ситуацији, после ове саобраћајне несреће или покушаја атентата од пре неколико дана. Ми још не знамо шта је било, али вам морам рећи да је и мени сумњив тај догађај, има доста индиција да су сумњиве ствари у питању. Ми бисмо желели да се што пре оконча истрага, да се сазнају основне чињенице. Сам податак да истрага тешко иде, и да још није откривен возач, говори да су могуће неке мутне радње. Па, се онда поставља питање коме је то Драшковић највише сметао.

Највише је сметао Американцима. Ко је био у стању да до перфекције изведе један покушај атентата те врсте, америчка обеваштаја служба. И трећа ствар, Драшковић је ирационално реаговао, почео је да оптужује прво социјалисте, па онда мене лично, и радикале итд. Све су то глупости. Драшковић прво оптужи социјалисте, а у протекле две године само је са њима могао да сарађује. Је ли тако. Није могао са радикалима, није могао са демократама, није могао са Грађанским савезом, ни са ким није могао, осим са социјалистима. И, нама је Драшковић највише користан, данас владајућим странкама.

Не дај Боже да се појави неко озбиљнији од њега, неко паметнији, неко способнији. Онда бисмо ми имали великих проблема. Овако, док је Драшковић један од највећих лидера опозиционих партија, за нас нема проблема. Никада опозиција неће успети, ни да се уједини, нити да нас победи.

● **Ви не верујете у уједињење српске опозиције?**

Скупштина Београда: иако су радикали поднели захтев за принудну управу, боље решење су ванредни избори

**Ни налогодавци
не воле квислинге**

Др Шешељ: Па верујем. Само, то уједињење никада не траје дуго. Некада траје пет минута, некада два дана, у врх месеца дана.

● **Став Српске радикалне странке такође, од прошле недеље, да Сједињене Америчке Државе хушкају Савез за промене на грађански рат, како је у једном саопштењу писало за додатних 12 милиона долара.**

Др Шешељ: У питању је неких 100 милиона долара, колико је амерички Конгрес одобрио за финансирање субверзивних активности против Савезне Републике Југославије. И пре свега, против режима у Београду. О томе је Гелбард отворено говорио, у Херцег Новом, у Њивицама, на састанку са представницима опозиционих странака, а пре свега Савезном за промене. Први је информацију о томе провалио Небојша Човић, и он се уплашио, и то је био разлог што је напустио Савез за промене, иначе, је био и координатор једно време Савеза за промене.

Гелбард је рекао, што се ви плашите грађанског рата, идемо да изазовемо грађански рат, ви ћете нам у томе помоћи, грађански рат неће однети много жртава, пролиће се мало крви, неће дуго трајати, онда ћемо ми ући са војском и све ћемо завршити.

То је стратегија Американаца. Они користе ове опозиционе странке, као пету колону. А, из понашања према њима поводом заказивања конференције у Луксембургу видимо шта они о њима заправо мисле. Нико не воли издајника, ни онај ко има користи од његове издаје. Има ту једна веома поучна прича, која датира из средњег века, тиче се историје српске Босне. Када су Турци кренули у последњи поход да покоре српску Босну, босански српски владар Стефан Томашевић се, бежећи пред

Турцима, прво склонио у Јајце, па у Глоговац, па у Кључ.

Турци нису успели да освоје ни његов утврђени град Глоговац ни Кључ, који је бранио извесни великаш Радослав. Тамо углавном није било презимена, ако су их имали онда су била према месту порекла. Такав је случај са династијом Котроманића из Котромане, која је сада негде отприлике на граничном прелазу између Србије и Босне, наомак Вишеграда, одакле су били пореклом и краљ Твртко први и сви остали Котроманићи. Радослав је био заповедник града Глоговца, и Турци су му послали парламентарне и обећали му, ако преда град без борбе, да ће му поштедети живот, и њему и његовој посади и да ће њега лично богато наградити.

И Радослав се полакоми и преда град, и онда га изведу пред турског султана и султан му каже да тебе није било, ко зна да ли бих ја икада могао да заузмем Глоговац и Босну да покорим. Због тога сам ти веома захвалан и у знак захвалности богато ћу те наградити. Ево ти злата колико си тежак. И, само што су Радославу засијале очи од среће, султан каже - а зато што си издао свога краља, оде ти глава. И на лицу места га погуби. То је веома поучна прича из српске историје, и може се применити на данашње време.

На такав начин се опходе и Американци и Западна Европа према издајницима српског народа. Не цене их, не поштују, зову их само да их искористе као средство, као оруђе. Па, су им обећавали помоћ за ове градове где опозиција влада, коалиција „Заједно“, бивша коалиција „Заједно“, пошто се она распала пре две године. Па, ништа од тога није било, ништа не доноси. Вероватно, никада ништа неће ни доћи, само замајавање. Од ових 100 милиона долара, један део су већ дали, па није нимало случајно што Ђинђић има банду својих телохранитеља, иначе ангажованих криминалаца, плаћа их у доларима, и групу људи око себе. А то су ситне па-

ре. Јер, сто милиона долара Американци не мисле у целости да дају опозиционим странкама.

Ту, већ у старту, оде једна трећина за америчке посреднике, који пребацују новац. Уместо да се новац улијати преко банке, јер ми имамо банке које имају платни промет и то нико не би оспоравао, одмах све иде у готовини, и трећину одмах узму Гелбард и његови сарадници, а када овде стигне тај новац, не користи се за оно за шта је намењен, него га деле међусобно. Имамо ми искуства таквих и са ранијих избора.

Сећате ли се када су ови студентски лидери били поткупљивани и када им је даван новац, па су се тукли око тог новца, па је Чедомир Јовановић, који је сада у Ђинђићевој странци, добио и батине. Он није данима могао да излази из стана због модрица око очију. Други један млади идити, Миодраг Гавриловић, син потпредседника Демократске странке Слободана Гавриловића, дао је интервју Недељном телеграфу и хвали се како су добијали новац из иностранства, и како су највише новца добијали од извесног Данијела Бојера, а то је шеф америчке шпијунаже у Швајцарској. А тај Данијел Бојер је иначе Србин пореклом, Живановић се презива.

И у току Другог светског рата био је скојевац и Немци га ухапсе, и ухапсе целу његову скојевску ћелију и све побiju, само њега пошљају у Матхаузен. Тамо одглуме, као да је побегао из логора и прикључи се француском покрету отпора, по Гестаповском задатку. Био је убачен као немачки шпијун. У тој групи француског покрета отпора организује атентат на неког немачког официра који је изгледа сарађивао са неким другим групама француског покрета отпора, био је Гестапоу сумњив, па га је требало ликвидирати. А он, да би се новостеченим наводним француским пријатељима представио колико је одважан, организује атентат на њега и убију тог официра.

После Другог светског рата, Американци су све те способне немачке агенте преузели и ставили на свој платни списак. Међу њима и Живановића, али сада Данијела Бојера. Данијел Бојер је био један од главних посредника за пребацавање новца у Србију и за финансирање субверзивних активности. Код њега су ишли делегати тог студентског покрета, наводног студентског покрета и он им је давао новац. И, о томе је за новине причао Миодраг Гавриловић.

Народ види и цени наш труд

● **Постоји ли реална опасност од грађанског рата?**

Др Шешељ: Ја мислим да не постоји. Наш народ је љут на власт и са правом је љут. Иако ја мислим да ми радимо максимум, и заиста постижемо поприлично добре резултате у овим околностима у којима делујемо. То погледајте на примеру Крагујевца, успели смо у свој овој муци и овим невољама да обезбедимо нешто новца за „Заставу“ која ће добити 800 ми-

Букановић и Ван Ден Брук: стратегија Запада удружили су издајнике из Црне Горе и Србије у рушењу заједничке државе

лиона динара, али не може тај сав новац одједном да пристигне.

Али, „Застава“, захваљујући тој ванредној помоћи и подршци, ипак функционише како тако. Па смо још неколико фирми помогли у Крагујевцу, ми смо ставили на ноге „22 децембар“, па онда Фабрику „Филип Кљајић“ која производи окове, па смо помогли мислим и овој трговини.

Не може наша помоћ да буде онолика колико би то запослени желели, али она је била значајна да се неке ствари покрену, да се нешто постигне. Видите, на све стране инвестирамо у поправке путева, мостова, електроенергетских потенцијала. Ја се надам да ћемо ми имати савим довољно струје ове зиме. Неће бити можда за грејање, али ће бити струје за све остале потребе.

И ако дође до извесног искакања, доћи ће тамо где се претера у коришћењу струје за ТА пећи. Па, смо решили проблем три заостале пензије, па се спремамо да на сличан начин урадимо и са децијим додацима, али не смемо одмах. Морамо један временски период, да пустимо да прође, да бисмо надокнадили то што држава дугује. Па, поправљамо капацитете нафтне индустрије. Значи, имамо скоро довољно домаће нафте за јесењу и жетву и сетву. Када завршимо са пољопривредним радовима, онда ћемо се пребацивати на производњу бензина.

Мислим да ћемо до краја године имати потпуно нормално снабдевање, и то је неки рок који смо поставили до краја године, да укинемо бонове. Ми смо подстакли увознике, приватне увознике бензина, тако што смо им дали многе олакшице, смањивали акцизе и царине, и подигли нешто цену бензина на 10,50 динара и то је била солидна цена. Сваки увозник је могао да рачуна, отприлике на динар зараде по литру бензина. Они су навикли много више да зарађују, и не улазе у увоз великих количина, него иду на понеколико цистерни, и то дају на црно.

А, ми нисмо у стању, не могу наше рафинерије да прераде сада одједном толику количину, колико би нам требало, да бисмо заситили потребе тржишта. Надамо се, до Нове године, да ћемо то постићи. Код нас у приватном сектору има много људи који мисле, ако не могу одмах у једном послу да удвоструче почетни капитал, као да ништа нису ни радили. Да им се тај посао не исплати. У Америци ако постигнете на годину дана профит од 20% у односу на уложени капитал, сматра се да сте веома успешан бизнисмен.

Ми морамо мало и свест тих људи мењати, али било како било морамо се сналазити са тим горивом, држава нема девица да сада увози велике количине. Имамо солидну домаћу производњу, негде око 700, 800 хиљада тона и доста смо тог горива лагеровали, непрерађеног, чекајући да се оспособе наше рафинерије. Сада треба да иде у правцу пољопривреде, јер не смемо њиве оставити необрађене. Треба, на основу овог кредита, да добијемо извесну количину нафте и бензина из Русије.

Надамо се да ћемо крајем децембра потпуно стабилизovati наше тржиште и укинути бонове и да ће цена бити врло

приступачна. Нама не одговара цена изнад једне марке за литар горива, никако нам не одговара.

Конкуренција ни до чланка

● **Рекосте малочас, да су грађани љути, да тако кажем на власт, али исто тако прошле недеље рекосте да бољих од оних који су тренутно на власти нема.**

Др Шешел: А, која је алтернатива сада. Видите какви су ови који су нам сада конкуренција Савез за промене, СПО итд. Чегатод су се прихватили, у њиховој се руци све сасушило. Само скандали, само криминалне работе, само афере. А погледајте, на пример у Крагујевцу, Крагујевац није најпечатљивији пример у Србији. Две куће су приватне порушене у току бомбардовања, је ли тако. Ниједна још није поправљена, зашто.

Када су три милиона динара одобрена помоћи да се то изгради. А, шта је урађено са кућама које су оштећене у поглавама. Ја сам тада прошао кроз Крагујевац, када је била та велика поплава. Нисам могао да прођем преко Горњег Милановца, па сам ишао заобилазним путем и прошао кроз Крагујевац. Видео сам како то изгледа. Шта су урадили, ништа. А, колико су парадоборили за локалну телелвизију?

● **Питате мене да вам ја одговорим?**

Др Шешел: Па знате...

● **Миллион марака је било у јануару месецу.**

Др Шешел: А, колико ви добијате пара од државе? Ништа. Можете да послужете самостално, је ли тако. Што та локална телелвизија не послује самостално, зашто је она приоритет, а потпуно је инструментализована као страначко пропагандно средство. Уместо да се те паре сада уложе у оно што је најпречче, а милион марака, сада вам је то већ око 16 милиона динара, да се поправе куће све које су оштећене у поплавама, па нека власт би тако урадила.

Ево, у Земуну, дали смо у закуп земунско позориште на 30 година, сада је то једно од најбољих позоришта у Београду. Било је мишљења да треба да се иде на локалну телелвизију. Одустало се од тога. Зашто, зато што је ургентније радити водовод и канализацију и асфалтирати путеве. А, склопљен је споразум са Телевизијом „Палма“, она се преселила у једну општинску зграду, дат јој је на располагање простор који је реновиран и реконструисан, на располагање, и она се обавезала да једном недељно емитује сат времена Радикалске таласе.

Могло је то да се уради у свакој општини у Србији, зашто се није ишло на приватизацију телелвизија. Њима је најпречче да намештају послове за себе и оне блиске, где ће добити провизију и профит. Шта је урађено у Крагујевцу од када је та власт, ништа. Чуо сам да има међу њима један мало способнији активиста од оних који је негде за своје село и околна села успео неке путеве да асфалтира, је ли тако.

Да ли сте чули још нешто озбиљно да је урађено у Крагујевцу? А погледајте

шта је све урађеноу земунској општини. Општина Крагујевац има буџет око 200 милиона динара, а земунска општина 20 милиона динара, јер то је градска општина. Нема надлежности у ГСП-у нема и многих других надлежности. Па, погледајте шта је урађено у Земуну, а погледајте шта је урађено у Крагујевцу, где су те паре. Што се тиче Владе Србије, ја вам гарантујем, да у историји Србије није било дисциплинованије Владе.

Да ли је било иједне афере за ових годину и по дана, да ли је било иједне провере, да ли је један министар прозиван да је урадио то и то. А, успевамо да се носимо са свим овим проблемима. Има сада један проблем, око кога се такође народ љути, инфлација је опет узела маха, али убеђен сам да ћемо је задржати под контролом. Сада је већ немачка марка на црном тржишту у Београду 17,00, 18,00 динара отприлике, колико ја знам. Ја не продајем марке нити их купујем, али информисао сам се.

Видите, ми смо рат дочекали са укупном новчаном масом око 10 милијарди динара. Сада имамо 14 милијарди динара новчану масу. Морали смо нешто новца да доштапамо, коко би финансирали све ове радове. Инфлација вам ту дође као једна врста пореза. Имате 100,00 динара у депу, инфлација вам то обезвреди, па вреди као 90,00 или 80,00 динара итд. Та врста пореза највише погађа онога ко има много новца, много динара.

Мање погоди онога ко има мало. Не сме се дозволити да инфлација узме маха, да се претвори у хиперинфлацију. Сада смо је зауставили и неће више бити штапања. Али, ове смо основне радове морали нечим отплатити. И још једну ствар вам морам рећи, фирме које се ангажују у овим пословима, исплаћене су отприлике 30% за све. И, оне улажу огромне напоре, а наше је да сада обезбедимо да им радници добију плате, па да остало дамо у грађевинском материјалу, па да им дамо неке олакшице, па ћемо их за неки дужи временски период ослободити доприноса према држави. Дакле, и ми се сналазимо.

Има доста фирми из Крагујевца где смо смањили порез и допринос за 50%, је ли тако. Па смо неке увели у процесе програмирања, а сада спремамо још једну олакшицу. Свим дужницима према држави, отписаћемо 50% дуговања, ако до Нове године исплате остатак. Чак ћемо им и камату отписати. Спремамо закона за следећу седницу Народне скупштине, која само што није заказана. Мало превише говорим, па сам промукао. Почели смо од тога, да народ има разлога да се љути. Народ увек мора да се љути на власт, то је смисао демократије.

Шта год не ваља, народ треба да нас критикује и да нас напада, али какви смо да смо, од нас тренутно бољих нема. Мислите ли да би неко нормалан поверио власт Савезу за промене, СПО-у? После ових искустава са њима. А да вам не говорим шта се све по Београду дешава, какве су тамо криминалне афере у питању.

Доста смо ми тога објавили у специјалном издању „Велике Србије“, пре годину дана, све документовано.

лиона динара, али не може тај сав новац одједном да пристигне.

Али, „Застава“, захваљујући тој ванредној помоћи и подршци, ипак функционише како тако. Па смо још неколико фирми помогли у Крагујевцу, ми смо ставили на ноге „22. децембар“, па онда Фабрику „Филип Кљајић“ која производи окове, па смо помогли мислим и овој трговини.

Не може наша помоћ да буде онолика колико би то запослени желели, али она је била значајна да се неке ствари покрену, да се нешто постигне. Видите, на све стране инвестирамо у поправке путева, мостова, електроенергетских потенцијала. Ја се надам да ћемо ми имати савим довољно струје ове зиме. Неће бити можда за грејање, али ће бити струје за све остале потребе.

И ако дође до извесног исцакана, доћи ће тамо где се претера у коришћењу струје за ТА пећи. Па, смо решили проблем три заостале пензије, па се спремамо да на сличан начин урадимо и са дечијим додацима, али не смемо одмах. Морамо један временски период, да пустимо да прође, да бисмо надокнадили то што држава дугује. Па, поправљамо капацитете нафтне индустрије. Значи, имамо скоро довољно домаће нафте за јесењу и жетву и сетву. Када завршимо са пољопривредним радовима, онда ћемо се пребацивати на производњу бензина.

Мислим да ћемо до краја године имати потпуно нормално снабдевање, и то је неки рок који смо поставили до краја године, да укинемо бонове. Ми смо подстакли увознике, приватне увознике бензина, тако што смо им дали многе олакшице, смањивали акцизе и царине, и подigli нешто цену бензина на 10,50 динара и то је била солидна цена. Сваки увозник је могао да рачуна, отприлике на динар зараде по литру бензина. Они се навикли много више да зарађују, и не улазе у увоз великих количина, него иду на понеколико цистерни, и то дају на црно.

А, ми нисмо у стању, не могу наше рафинерије да прераде сада одједном толику количину, колико би нам требало, да бисмо заситили потребе тржишта. Надамо се, до Нове године, да ћемо то постићи. Код нас у приватном сектору има много људи који мисле, ако не могу одмах у једном послу да удвоструче почетни капитал, као да ништа нису ни радили. Да им се тај посао не исплати. У Америци ако постигнете на годину дана профит од 20% у односу на уложени капитал, сматра се да сте веома успешан бизнисмен.

Ми морамо мало и свест тих људи мењати, али било како било морамо се сналазити са тим горивом, држава нема девица да сада увози велике количине. Имамо солидну домању производњу, негде око 700, 800 хиљада тона и доста смо тог горива лагеровали, непрерађеног, чекајући да се оспособе наше рафинерије. Сада треба да иде у правцу пољопривреде, јер не смемо њиве оставити необрађене. Треба, на основу овог кредита, да добијемо извесну количину нафте и бензина из Русије.

Надамо се да ћемо крајем децембра потпуно стабилизирати наше тржиште и укинути бонове и да ће цена бити врло

приступачна. Нама не одговара цена изнад једне марке за литар горива, никако нам не одговара.

Конкуренција ни до чланка

● **Рекосте малочас, да су грађани љути, да тако кажемо на власт, али исто тако прошле недеље рекосте да бољих од оних који су тренутно на власти нема.**

Др Шешељ: А, која је алтернатива сада. Видите какви су ови који су нам сада конкуренција Савез за промене, СПО итд. Чегат год су се прихватили, у њиховој се руци све сасушило. Само скандали, само криминалне работе, само афере. А погледајте, на пример у Крагујевцу, Крагујевац није најупечатљивији пример у Србији. Две куће су приватне порушене у току бомбардовања, је ли тако. Ниједна још није поправљена, зашто.

Када су три милиона динара одобрена помоћи да се то изгради. А, шта је урађено са кућама које су оштећене у поплавама. Ја сам тада прошао кроз Крагујевац, када је била та велика поплава. Нисам могао да прођем преко Горњег Милановца, па сам ишао заобилазним путем и прошао кроз Крагујевац. Видео сам како то изгледа. Шта су урадили, ништа. А, колико су пара одобрили за локалну телелвизију?

● **Питате мене да вам ја одговорим?**
Др Шешељ: Па знате ...
● **Милион марака је било у јануару месецу.**

Др Шешељ: А, колико ви добијате пара од државе? Ништа. Можете да послујете самостално, је ли тако. Што та локална телелвизија не послује самостално, зашто је она приоритет, а потпуно је инструментализована као страначко пропагандно средство. Уместо да се те паре сада уложе у оно што је најпрече, а милион марака, сада вам је то већ око 16 милиона динара, да се поправе куће све које су оштећене у поплавама, па нека власт би тако урадила.

Ево, у Земуну, дали смо у закуп земунско позориште на 30 година, сада је то једно од најбољих позоришта у Београду. Било је мишљења да треба да се иде на локалну телелвизију. Одустало се од тога. Зашто, зато што је ургентније радити водовод и канализацију и асфалтирати путеве. А, склопљен је споразум са Телевизијом „Палма“, она се преселила у једну општинску зграду, дат јој је на располагање простор који је реновиран и реконструисан, на располагање, и она се обавезала да једном недељно емитује сат времена Радикалске таласе.

Могло је то да се уради у свакој општини у Србији, зашто се није ишло на приватизацију телелвизија. Њима је најпрече да намештају послове за себе и оне блиске, где ће добити провизију и профит. Шта је урађено у Крагујевцу од када је та власт, ништа. Чуо сам да има међу њима један мало способнији активиста од оних који је негде за своје село и околна села успео неке путеве да асфалтира, је ли тако.

Да ли сте чули још нешто озбиљно да је урађено у Крагујевцу? А погледајте

шта је све урађено у земунској општини. Општина Крагујевац има буџет око 200 милиона динара, а земунска општина 20 милиона динара, јер то је градска општина. Нема надлежности у ГСП-у нема и многих других надлежности. Па, погледајте шта је урађено у Земуну, а погледајте шта је урађено у Крагујевцу, где су те паре. Што се тиче Владе Србије, ја вам гарантујем, да у историји Србије није било дисциплинованије Владе.

Да ли је било иједне афере за ових годину и по дана, да ли је било иједне проневере, да ли је један министар прозван да је урадио то и то. А, успевамо да се носимо са свим овим проблемима. Има сада један проблем, око кога се такође народ љути, инфлација је опет узела маха, али убеђен само да ћемо је задржати под контролом. Сада је већ немачка марка на црном тржишту у Београду 17,00, 18,00 динара отприлике, колико ја знам. Ја не продајем марке нити их купујем, али информисан сам.

Видите, ми смо рат дочекали са укупном новчаном масом око 10 милијарди динара. Сада имамо 14 милијарди динара новчану масу. Морали смо нешто новца да доштампамо, коко би финансирали све ове радове. Инфлација вам ту дође као једна врста пореза. Имате 100,00 динара у делу, инфлација вам то обезвреди, па вреди као 90,00 или 80,00 динара итд. Та врста пореза највише погађа онога ко има много новца, много динара.

Мање погоди онога ко има мало. Не сме се дозволити да инфлација узме маха, да се претвори у хиперинфлацију. Сада смо је зауставили и неће више бити штампана. Али, ове смо основне радове морали нечим отплатити. И још једну ствар вам морам рећи, фирме које се ангажују у овим пословима, исплаћене су отприлике 30% за све. И, оне улажу огромне напоре, а наше је да сада обезбедимо да им радници добију плате, па да остало дамо у грађевинском материјалу, па да им дамо неке олакшице, па ћемо их за неки дужи временски период ослободити доприноса према држави. Дакле, и ми се сналазимо.

Има доста фирми из Крагујевца где смо смањили порез и допринос за 50%, је ли тако. Па смо неке увели у процес програмирања, а сада спремамо још једну олакшицу. Свим дужницима према држави, отписаћемо 50% дуговања, ако до Нове године исплате остатак. Чак ћемо им и камату отписати. Спремамо закона за следећу седницу Народне скупштине, која само што није заказана. Мало превише говорим, па сам промукао. Почели смо од тога, да народ има разлога да се љути. Народ увек мора да се љути на власт, то је смисао демократије.

Шта год не ваља, народ треба да нас критикује и да нас напада, али какви смо да смо, од нас тренутно бољих нема. Мислите ли да би неко нормалан поверио власт Савезу за промене, СПО-у? После ових искустава са њима. А да вам не говорим шта се све по Београду дешава, какве су тамо криминалне афере у питању.

Доста смо ми тога објавили у специјалном издању „Велике Србије“, пре годину дана, све документовано.

Реконструкција Владе

● Реконструкција Републичке владе је у више наврата најављивана, према неким прогнозама то је требало да буде завршено до 1. октобра, имате ли поузданију информацију када ће то бити?

Др Шешел: Само што није заказана седница Народне скупштине. Ми спремамо и пакет пореских закона, већ смо га поднели Народној скупштини. Хоћемо овога пута да све иде по редовном поступку, дакле, да не може опозиција да нас критикује да све иде по хитном поступку. Овог пута иде све по редовном, изјашњавају се скупштински одбори, воде се расправе, полемике, и то ће можда бити за неких десетак дана, можда првих дана новембра, не могу вам сада рећи датум, али договоримо се. Председник Скупштине на крају одређује који је то датум.

У сваком случају, ми смо опет ишли на либерализацију пореза и обавеза према држави уопште. Ми нове олакшице дајемо привременим субјектима.

Сачувати српске енклаве

● Застајемо на тренутак, ЕПП поштовани гледаоци.

Емисија „Прес плус“, поштовани гледаоци, мој вечерашњи гост, др Војислав Шешел, потпредседник Републичке владе и председник Српске радикалне странке.

Прошле недеље на Косову је боравио Кофи Анан. Још једном се чула официјелна изјава да је против независног Косова.

Др Шешел: Па то је све једна игра, вруће-хладно. Нема правног основа за независност Косова. Американци би то одавно урадили, али су они у великој дилеми, не знају како да то изведу. Друго, нову Резолуцију Савета безбедности, у којој би отпала гаранција територијалног интегритета СРЈ поводом Косова и Метохије, не би прихватила ни Кина, ни Русија. Американци баш нису спремни да тако отворено газе међународни правни поредак.

Много су га до сада већ газили, а боје се да не прекораче неку крајњу границу, која би им се могла гадно осветити.

Очигледно је да су Косово и Метохија под директном окупацијом НАТО-а и да је циљ западних сила да се сви Срби отерају са Косова и Метохије. Ми морамо сада учинити све што је у нашој моћи да помогнемо преосталим Србима да се одрже, и они који се враћају, да се населе у тим српским енклавама, у северном делу Косова и Метохије, пре свега око Косовске Митровице.

Затим, у Косову Пољу, Грачаници и околним приштинским селима, Ђиљану и околним општинама, Ораховцу и Великој Хочи, и у општини Штрпце. Има шансе да се Срби одрже и ми чинимо што је у нашој моћи да им у томе помогнемо.

Чекамо приступање у пуноправно чланство савеза са Русијом и Белорусијом, то је за нас главна шанса, и многе ствари ће вероватно донети предстојећи избори у Русији, парламентарни у децем-

бру месецу и председнички следеће године. Сада је Русија заокупљена својим унутрашњим политичким питањима и кампањом у Чеченији, на сламању панисламских терориста. Кад се тај посао заврши, Русија се мора вратити на Балкан, и ту ми очекујемо олакшање.

Ђукановић, тројански коњ Југославије

● Условно речено, прошле недеље створили су се услови по тумачењу војнотехничког споразума у делу који предвиђа повратак јединица Војске Југославије и полиције на Косово.

Др Шешел: Тај повратак се помиче и у плану Черномирдин-Ахтисари и у Резолуцији Савета безбедности, али како они кажу, реч је о стотинама војника и полицајаца, а не хиљадама, баш је таква формулација у документу уписана.

Нама би то било значајно, да се бар део наше војске и полиције појави на оним деловима Косова и Метохије где живе преостали Срби, јер би се и ти Срби много сигурније осећали. Американци не поштују ништа што потпишу, њих потписани Споразум интересује само ако су њима у прилог, то је противно њиховим интересима, као да нису ништа ни потписали.

● Карл Билт, специјални изасланик Уједињених нација за Косово, на састанку у Европском парламенту, прошле недеље је изјавио да би статус Косова требало решити преуређењем Савезне Републике Југославије. Да ли бисте коментарирали?

Др Шешел: Ми нећемо да прихватимо ове варијанте, не може нико споља да одлучује, нити да разговара о евентуалном преуређењу наше државе. Они би хтели да Косово и Метохија буде федерална јединица и да уз помоћ режима у Црној Гори, и евентуално косовско-метохијског режима управљају Србијом, као у Титово време. Ми смо свесни тога и нећемо пристати.

Странке о будућности отаџбине

● ДПС Црне Горе, поменули сте већ, формирала је делегације које ће разговарати са представницима СПС и Српске радикалне странке, 25. октобра, ако се не варама, то је датум који је означен за састанак ваше странке и делегације коју је формирала ДПС.

Др Шешел: Позвали су нас на разговоре, који ће бити на Светом Стефану, ја ћу предводити делегацију Српске радикалне странке. Поред мене, у делегацији ће бити Драган Тодоровић, председник, и Душко Секулић, потпредседник Извршног одбора странке. Разговори СПС и ДПС су 26. у Београду. Ми смо зато да се разговара, иако су у старту наши политички ставови непомирљиво супротни. Ми њихову платформу нећемо прихватити и нећемо прихватити ништа што значи сепаратизам и растурање савезне државе. Наша странка по свом програму је

странка другачијег карактера, ми се залажемо за јачање савезне државе и њених ингеренција.

● Светозар Маровић је најавио да разговори дефинитивно неће бити успешни, уколико представници српских власти не схвате озбиљно разговоре које је иницирала ДПС Црне Горе. Да ли схватате озбиљно?

Др Шешел: Ми смо веома озбиљно схватили те разговоре, иначе ја не бих путовао у Црну Гору. Далек је то пут и тежак пут. Веома смо, веома озбиљно схватили те разговоре. То не значи да ћемо ми априори прихватити њихове ставове. Можда ће они прихватити наше ставове, наши аргументи су јачи, можда ћемо успети да их...

● Верујете ли у то?

Др Шешел: Па, искрен да будем, не верујем, али разговарати увек треба, и разговараћемо.

Плате појела локална пропаганда

● Ви сами видите колико је питања пред нама, ако је могуће, само мало краће да одговарате, па да покушамо да испоштујемо највећи број наших гледалаца, који су вечерас успели да добију везу са нашом редакцијом.

Ненад Јанковић пита – зашто не примам десет месеци плату, када је Крагујевац као опозициони град највише помогнут од стране Владе? Радим у Предузећу за путеве (и пита да ли може да се греје ове зиме, чини ми се да сте на ово последње већ одговорили).

Др Шешел: Да ли је то градско предузеће за путеве? Па нека оде код овог Стевановића, председника општине, и нека га пита зашто не прима плату. Је ли то градско предузеће?

● Ја мислим да је реч о градском предузећу, о јавном градском предузећу.

Др Шешел: Јавно градско предузеће, како ће да прима плату кад милион марака оде за телевизију, а шта ради та телевизија – реемитује туђи програм, црногорски, Студио Б итд., и то питање не треба постављати Влади. Та фирма у којој ради господин није у нашој надлежности.

● Љиљана Ђурђевић – како радник који проведе 30 година у војној фабрици, а страначки неодређен, може да живи са платом од 15 марака? Пита, уколико желите да одговорите, колико је приближно ваш лични доходак?

Др Шешел: Реч је вероватно о фабрици „Наменска“, Застава - Наменска. Ми смо и ту фабрику помогли, ту се плате исплаћују, не баш редовно, али се исплаћују, и мислим да је просечна 1700 динара била, је ли тако? Министарска плата је 3500 динара.

Моја плата је око 5500 динара, и последњу плату сам примио за јуни, ту нема никаквих тајни. Ја примам плату као савезни посланик, и на савезном нивоу су те плате веће, а не примам ништа у Републичкој влади, никакав додатак. Имао бих право на функционерски додатак, одре-

као сам се тога. Дакле, примам само ту једну посланичку плату и она је 5500 динара. То су ми једина примања.

Нисам члан ниједног управног одбора где се прима нешто, где се прима новац, члан сам неколико управних одбора, али свуда волонтерски. То су управни одбори факултета, института, где иначе нема пара. То није никаква тајна.

Радикали не воле параде

● **Гледатељка Љупка пита** – да ли сте од својих коалиционих партнера модернији у још по нечем, изузев у визији како би требало да се медијски презентују радови на обнови, због чега вас нема на отварању обновљених мостова?

Др Шешељ: Па то је различити стил рада партије. Српска радикална странка сматра да такав стил нама не одговара и ми нисмо за то, ми својим непојављивањем стављамо до знања јавности да нисмо за ту варијанту. Наши коалициони партнери сматрају да треба такву варијанту примењивати. Што би се сада ми њима супротстављали у томе?

Сви резултати који се постигну, заједнички су резултати странака у Владиној коалицији, је ли тако, и то зна народ у Србији. Не може ништа Влада да уради, а да нисмо сви у томе учествовали. У самој Влади неко више предњачи, неко мање, неко има боље идеје, неко лошије итд., али укупан резултат рада Владе је оно што народ види и осећа.

Ми не избегавамо заказивање јавних скупова, ми не избегавамо појављивање у јавности, непрекидно гостујемо на локалним радио и ТВ станицама, одговарамо директно на питања гледалаца, слушаца, и износимо своје политичке ставове и за нас нема непријатних питања, нема цензуре питања.

Дакле, на располагању смо народу, да дамо одговоре за оно што радимо, да положимо рачуне за оно за шта одговарамо.

Злонамерно отерани „Заставини“ купци

● **Весна Петровић пита** – одакле паре Влади да помаже Заставу и остале фирме, да ли Влада на тај начин зарађује?

Др Шешељ: Па, не зарађујемо, како можемо да зарадимо? Ми на изврстан начин кредитирамо, онда дајемо олакшице, отписујемо потраживања државе, преузимамо обавезе на основу доприноса и пореза итд. Значи, није тих 800 милиона да ми одмах у готову дамо Застави, него у једном мало дужем временском периоду, дамо им нешто новца и помогнемо овако, помогнемо онако, помогнемо некада и наручујући послове.

Ви се сећате, пре овога рата, а само ћу рећи да је то била моја лична идеја, проведена је кроз Владу, ми смо обавезали сва јавна предузећа у земљи, све државне установе да, када набављају возила, да могу да набаве само из Заставиног програма. То је била добра мера. Сада не мо-

же Застава вероватно да задовољи све аспекте тражње, али бар онде где се даје државни новац, има да се купују Заставина возила. Док постоји ова Влада, више од годину и по дана, ми ниједан ауто стране производње нисмо купили. Ово у чему се још возе министри, то је затечено у возном парку, и понешто нам стигне са царине, кад царина заплени шверцерима дроге, или сличним криминалцима. Ти аутомобили се не уништавају, него се распоређују државним службама, или се продају на лиценцији итд.

Ниједно страном возило није купљено, а купована су Заставина возила за различите намене, и убудуће ћемо то чинити. Ја се лично љутим што неки разговори са страним партнерима нису успели и намеће ми се питање - ко је са наше стране кумовао неуспеху? Имали смо ми ту неке релативно коректне понуде и корејске фирме, требало је са Пежоом нешто да се постигне итд. Бојим се да људи који су у томе учествовали, нису баш показали неку велику заинтересованост, способност, или су постављали превише крупне услове, који су одбијали заинтересоване странце.

Застава дугорочну перспективу може имати само ако се приватизује кроз учешће страног капитала, увлачењем неке значајније и моћније стране фирме. Ако то не постигнемо увек ће Влада морати некако, као болесника, да дотира Заставу.

Ми имамо и те како шта да понудимо евентуалној страниој фирми. Прво, домаће тржиште на коме би она била монополска, и сада се појави неки нови тип аутомобила по пристojној цени, увек има велики број купаца. Друго, ако уђемо у Савез са Русијом и Белорусијом, ја сам уверен да ћемо ући, онда он подразумева и царинску унију, онда ће тржиште Русије и Белорусије бити широм отворено за нашу робу.

Све што се код нас произведе иде без икаквих царина и у Русију и у Белорусију. То је нама велика развојна шанса. Ми немамо шта да продамо Западној Европи. Шта можемо да продамо Западној Европи? Пужеве, жабље батаке, малине, купине, можете ли да се сетите још нечега што можемо да продамо Западној Европи, а да не будемо на губитку.

Раније, кад је продавана телетина, продаван тзв. бебибиф, што су најбољи делови телетине, врло младог телета, а што је код нас забрањено и да се коље индустријски, продавано је испод цене коштања.

Када је Застава извозила своје аутомобиле на америчко тржиште, продавала их је испод цене коштања да би неки политичари овде добијали поене и да би се ударило на сва звона - Застава се пробрла на америчко тржиште. На том послу се потпуно пропало.

Ми морамо бити реални и трезвени. Наша индустријска роба, наш текстил, кожна галантерија, пољопривредни производи, могу се, пре свега, продавати Русији, Белорусији и Украјини. То је за нас идеално тржиште. Ми се морамо тамо усмеравати. На страну то што су нам они зајиста искрени пријатељи и што се то показало.

Нису нам помогли онолико колико смо ми желели, али се нису на нас каменим бацили у време док су бомбе падале по Србији. Али, западне земље само би да нас преваре, да нам отму, да нас униште, да нас упропасте.

У служби америчког интереса

● **Иванка каже** – пошто сте изјавили да су Мило Ђукановић, Хашим Тачи и Зоран Ђинђић једно исто, решите нам који им је заједнички именицац, ако је то интерес може ли се онда по истом принципу рећи

Косовска Митровица: Србин помаже француском војнику којег су ранили Шиптари

да сте Ви, Слободан Милошевић и Мира Марковић такође идентични, с обзиром да вас је такође окупио исти интерес.

Др Шешел: Прво, никада нисам рекао да су Мило Ђукановић, Зоран Ђинђић и Хашим Тачи исти. Нигде то никада нисам рекао. Па је већ самим тим депласиран и овај други део питања. Наравно да нисмо исти. Јер да смо исти или слични били бисмо у једној партији.

Међу нама су огромне идеолошке разлике, али смо се нашли на неколико конкретних питања. На патриотском, на потреби одбране земље, супротстављања даљем цепању Србије и растурању Савезне Републике Југославије, и укључењу у Савез са Русијом и Белорусијом. То су наше додирне тачке. И на тих неколико циљева функционисае Влада народног јединства у којој је и Српска радикална странка.

Што се тиче Ђукановића, његова политика представља велику опасност за Савезну државу. Он води антисрпску политику у сарадњи са Американцима. Ђинђића никада не могу да упоредим са Ђукановићем, јер једноставно не могу замислити ситуацију у којој би Ђинђић дошао на власт у Србији. То је немогуће.

А, Хашим Тачи је албански сепаратиста и он се бори за независност Косова и Метохије. Наше је да га спречимо у томе. По неким последицама политике Ђукановића, Тачијева, и Ђинђићева могу бити блиске. Оне су блиске по питању односа према Американцима, извршавању америчких налога.

По свим другим питањима се разликују. А, ја никада нигде нисам изјавио да су они исти. Са Тачијем никада не бих пристао да разговарам, са Ђукановићем сам разговарао, и опет бих, али он сад неће предводити делегацију. Предводиће је његов председник Владе, Филип Вујановић, на разговорима са Српском радикалном странком.

Што се тиче Ђинђића, можемо да разговарамо на некој панел расправи у Савезној скупштини. Он није посланик. Направио је катастрофалну грешку што је бојкотовао републичке изборе 1997. године, али је његова странка парламентарна на савезном нивоу. Ту се може разговарати. Са његовом булументом коју вуче овако вештачки такође не бих разговарао, са Батићем, Вуком Обрадовићем, и још како се зову ти хоштаптери који никада ништа у политици нити су значили нити ће значити.

Али, не знам зашто их Ђинђић окупља. Овај Демократски центар је ипак парламентарна странка, има једног посланика на савезном нивоу. Нисам мислио на Мићуновића када сам све ове набрајао, тако да се у принципу може и са њим разговарати.

Али, зашто Ђинђић вуче сву ту булументу за собом? И ако освоји неколико посланичких мандата на следећим изборима мораће са њима да дели. То ми никако није јасно. Можда бисмо и ми радикали правили разно-разне коалиције пред изборе, али чим помислимо да треба делити мандате - што бисмо ми то радили. Што би поклањали некоме нешто што он не може никако сам да освоји.

И Драшковић се изгледа освестио. Ишао је 1992. на изборе кроз ДЕПОС, па делио другима своје мандате. Исто тако 1993. године, па делио Новој демократији и Грађанском савезу. Ваљда се сад опаметио и иде сам на изборе. Што другоме да даје оно што припада његовој странци.

● **Душан Петровић пита због чега сте на ТВ Палма плус милионе људи назвали фашистима, само зато што дижу три прста и пита зашто толико оптужујете Вука Драшковића. Да ли сте ово изјавили на Палми плус, да не буде као са претходним питањем.**

Др Шешел: Нисам изјавио. Прво, било је речи о фашизму, било је неко питање и пошто смо пошли од тога да су неки нас оптуживали да смо фашисти, Американци и неки политичари у земљи, у разним фазама, разни у земљи, што су бесмислене квалификације, и лично мислим да у нашој земљи нема ниједна странка која би се могла у правом смислу речи назвати фашистичком.

Јер, претходно би требало то доказати, да постоји фашистички покрет, фашистичка идеологија и фашистички метод деловања. Нема ниједне странке која представља фашистички покрет у правом смислу речи. То је Србима страна. Била је једна мала, маргинална групација у Другом светском рату, квислиншка, љотићевска, која је била отворено фашистичка.

Фашистичка идеологија не постоји. Неки фашистички методи деловања се с времена на време појаве, али они нису искључиво фашистички. На пример, изазивање немира, разбијање јавних објеката, туча са полицијом итд. А постоји нешто у начину понашања, функционисања унутар страначке структуре. На пример, у манифестационој сфери постоји нешто што подсећа на фашизам.

Зашто једна политичка партија мора да има свој страначки поздрав? У досадашњој историји то су имале само фашистичке и комунистичке. Фашисти су дизали испружен длан, а комуниста стиснуту песницу. Тај партијски поздрав са три прста на то асоцира и зато га наша странка избегава.

Негде 1990. године и код нас је тога било и онда смо схватили да је заправо то неко подвалио, поготово када смо видели фотографије Павелићевих Доглавника како полажу заклетву уз сва три подигнута прста. Католици када полажу заклетву, они је тако полажу. Та три прста ништа не значе, ни у православљу, ни у српској традицији, ни у српској историји.

То је нешто новокомпоновано и подметнуто. Ми као политичка партија немамо разлога да имамо икакав партијски поздрав.

Како Рада „брани“ Косово

● **Јокић, да ли је Рада Трајковић и даље ипак радикал, с обзиром да је једина из ваше странке која брани Косово и свакодневно се сукобљава са Шингарима.**

Др Шешел: Не знам где то Рада Трајковић брани Косово. Она није члан Срп-

ске радикалне странке. Ви добро знате због чега је искључена, због непоптивизма, тешко се огрешила о страначку дисциплину. Рада Трајковић је напустила Приштину, али је странцима изнајмила своју кућу, вилу коју је добила од државе.

Знате, Влада Србије је издвајала већу количину новца за изградњу станова на Косову. Један део новца је ишао и за изградњу Универзитетског насеља. Неки неозбиљни људи, који су располагали тим државним парама, уместо да изграде већи број мањих и скромнијих станова, изградиле су луксузне куће за универзитетске професоре.

У једну од таквих кућа уселила се и Рада Трајковић са својом породицом. Она и њен муж су професори универзитета. Муж јој је професор, а Рада Трајковић је асистент. Снашла се преко неке везе коју је постигла њена кћерка, која је била спикер на неком проамеричком радију у Приштини, нашли су неке странце којима су за девизе изнајмили ту кућу.

Тако им странци чувају кућу, да је могу у некој бољој ситуацији евентуално продати, а месечно добијају солидаран износ на име закупине. Рада Трајковић тако још понегде у Србији даје изјаве којима подржи Артемија, Мому Трајковића и тако.

● **Антонијевић из Станова каже да не припада ниједној партији, али да је наклоњен ставовима Српске радикалне странке. Пита, пошто имамо успешну политику, како то да до сада није разјашњено ко је покушао атентат на Вука Драшковића. Пита такође да ли скок немачке марке зависи и да ли је до тога дошло због новца који радници примају на име исплате 24 милиона дохотка.**

Др Шешел: Не због тога. Већ сам рекао нешто новца је морало да се штампа. Новчана маса је повећана са 10 на 14 милијарди. Ми смо имали црни курс негде око осам или девет динара за једну марку пред рат. Не баш десет. Ако је штампано четири милијарде, онда је то оправдање за 40%. Значи, да је сада курс 14 динара за марку могло би се схватити да је то због тога штампања.

Шта је са ових 30%? Због спекулација разних банака, које изађу са динарима на црно тржиште, покупују девизе, а онда их продају по тзв. штигунгу. Купе нпр. немачку марку за 18 динара, а по штигунгу - жигурално је продају за 22 или 23 динара. Тако у својим укупним приходима покрију све небулозе, а вишак новца оде у приватне џепове банкара и њихових помагача.

То је једна спекулативна радња којој још нисмо успели да станемо у крај, организовано криминалу, мафијашком деловању.

● **Гледалиц из Крагујевца вас пита који је први политичар из Србије отишао у Црну Гору да честита Ђукановићу на победи.**

Др Шешел: Нисам ја отишао да честитам Ђукановићу на победи, него сам добио позив, врло љубазан, званичан и свечан позив да дођем на свечану седницу Народне скупштине поводом његове инаугурације.

Отишао сам, као што сам отишао и када је Милошевић изабран у Београду, била је свечаност у Савезној скупштини и тамо сам отишао. Још док смо били опозициона политичка партија и док нам је Милошевићева странка била главни политички противник. Отишао сам на Цетиње и усред Цетиња, телевизија је то снимала, изјавио да сам дошао као политички противник.

Имали смо и летос разговоре у Савезној скупштини са делегацијом ДПС Црне Горе. Сајд идем у Црну Гору на разговоре. Увек хоћу да разговарам са релевантним, озбиљним политичарима у нашој земљи, увек и на сваком месту. Али се увек држим ставова своје партије, програма СРС и основних политичких принципа у које верујем и које следим.

● **Васљевић пита да ли је МУП спреман да ухапси лидере Савеза за промене и моли вас за коментар захтева коалиције Војводина да Војводина буде једна изборна јединица.**

Драшковић на тихој ватри

Др Шешел: МУП није спреман да хапси лидере Савеза за промене. МУП је спреман да хапси оне грађане који крше законе. Онај лидер Савеза за промене који не крши законе нема чега да се боји. Они који крше законе треба да стрепе и од хапшења.

Ми смо против тога да Војводина буде једна изборна јединица. Ми смо против издвајања Војводине у том смислу. Или ће остати садашњих 29 изборних јединица, или ће се ту нешто мењати, али смо против тога да се Војводина издваја као посебна изборна јединица.

● **Зашто министар информисања, који је члан наше странке, допушта медијима да дају простор изјавама београдског надбискупа Франце Перка по којима би Слободан Милошевић требало да оде са власти, пита Јовановић.**

Др Шешел: Зашто би ми забрањивали да он даје изјаве. Ту се може нека друга мера применити. Пошто је он странац, ако је странац, не могу се заклети да нема наше држављанство, могуће је да га има, а онда као сваки други грађанин може да даје политичке изјаве какве год жели. Он злоупотребљава своју функцију у политичке сврхе, али таквих злоупотреба имамо и у оквиру СПЦ.

Ми у принципу морамо имати једнак третман свих верских заједница. Ако православни свештеници могу давати политичке изјаве, а закон им то не забрањује, то им морал забрањује, црквени канони, и они се тога не држе, што бисмо забрањивали Перку да даје такве изјаве. Али, треба му ставити до знања да је то злоупотреба у политичке сврхе. У овом случају злоупотреба римокатоличке цркве.

● **Далић, да ли СПО бојкотом Савеза за промене помаже Милошевићу.**

Др Шешел: Не знам како би СПО бојкотованем Савеза за промене помагао Милошевићу или било коме другом. СПО

треба да води своју политику. Он је сада на тешким мукама. С једне стране притиснут Американцима, с друге стране се прибојава да бац уђе у директан сукоб са социјалистима јер зна да би тек тада искуљале све могуће афере на нивоу Београда, афере градске власти Београда а социјалисти су до сада имали доста благонаклон, толерантан однос према њима.

Како ће се Драшковић одредити, то је његова ствар. Друго, он има врло лоше искуство са Ђинђићем, а он опет има са Драшковићем. Видели сте колико дуго је трајала њихова коалиција. Ова нова, следећа, биће још краћа, ако је формирају.

Што се настиче могу се удружити, могу посебно изаћи на изборе, нама је свеједно. Мислим да ће Драшковић прећи тај изборни цензус од 5%. Мислим да и Ђинђић може да пређе тај цензус, лакше ће га прећи ако ову булументу не вуче са собом, али то је његова ствар. Шта ме брига, нећу ја да му дајем савете.

Није мени циљ да он успе. Мени је циљ да он пропадне. Да ли ће се удружити, или неће, то њима препуштам. То нас уопште не погађа.

Заостале пензије нису обезвредиле динар

● **Свиђелић – пензионерима су исплаћене три пензије у боновима. Да ли је штампањем новца то покривено или да то из реалних извора, па је то условило скок немачке марке са 10 на готово 20 динара.**

Др Шешел: Видите, то није директно учествовало, јер да смо ми дали новац пензионерима то би код нас био хелперинфлаторни штампео. Већ бисмо имали ситуацију сличну 1992. године. То нисмо смели да радимо. Ово је био најбољи, једини

начин да се обезбете пензионери. Ако буде среће ми ћемо гледати тако да исплатимо децје додатке и неке друге државне обавезе, трудничке, породилске, социјалну помоћ итд.

Гледаћемо у перспективи да то тако завршимо. Ми смо морали да улажемо новац у обнову електроенергетских потенцијала. Ми смо тај новац нашли на разне начине. Ми се припремамо за зиму веома успешно. Тај новац који је држава дала електропривреди, ми пребијемо делимично и са овим боновима за пензионере, али тај новац не делује у оној мери инфлаторно у којој би деловао да је подељен, јер је концентрисан у једну сферу. За једну врсту послова.

Друго, није све исплаћено у готовом новцу, него нешто и у материјалу, грађевинском материјалу, техничкој опреми, а нешто кроз разне олакшице, отпис дуговања према држави од стране електропривреде, отпис пореза у одређеном временском периоду итд.

Јер, ми смо пензионерима кроз ове бондове за струју исплатили нешто између пет и шест милијарди динара. Да је тај новац штампан и да смо им га овако дали не би било краја више том штампеду. Нико то више не би могао да контролише. Овако, пошто смо већ неке ствари постигли, кључне послове завршили, окончава се и грађевинска сезона с октобром, а нешто радова остаје за новембар, ми ћемо зауставити даљи пад курса динара, а мислим да ћемо га до краја године потпуно стабилизирати.

То нам је намера. То нам је основни план. Нисмо га могли држати чврстим, динар и даље неће бити беспрекорно чврст, немогуће је чврст динар, док смо у тешкој економској кризи. Али, наш је циљ да га учинимо што стабилнијим, да су што ређа та померања курса и да што ређе идемо на девалвацију.

Влада Србије је својим мерама омогућила опоравак домаће дуванске индустрије

Законе минирају
рђаве навике

● Милан Ђорђевић каже – с обзиром да сте обећали почетком прошлог месеца да ће бити појевњивења цигарета, бензина, алкохола, и боље стање у просвети, да ли је реално очекивати да вам се убудуће верује, пошто се ништа од тога није догодило.

Др Шешељ: Видите шта се десило, ми смо оборили акцизе и царине за увоз цигарета, са 150% на 30%, али увозници избегавају да увезу нове количине, по овим ценама, док не продају затечене залихе. Што се тиче наше Дуванске индустрије, Влада Србије је помогла да се она опорави и ми већ имамо скоро предатну производњу домаћих цигарета.

Друго, с обзиром да се променио курс динара на црном тржишту, немогуће је очекивати баш пад цена, али ће морати да дође до њихове стабилизације. Има основа за пад и има основа за наше очекивање да убудуће неће скакати цене цигарета, пошто су дажбине према држави веома мале и нико више нема потребе да ризикује, упуштајући се у шверцперске радње, али, не може држава директно да увози цигарете, не може Влада Србије да увози цигарете, то је ствар привредника, и приватних, и друштвених и државних фирми, хоће ли да увозе, или не.

Како да их ми сада натерамо да увезу, а они већ имају по неким старим ценама веће залихе? Ту је сада један тежак проблем.

● Јелена ваг пита да ли смете да оде те на српско Косово, и шта – ако смете, зашто нисте одлазили тамо, односно отишли тамо да браните српски народ?

Др Шешељ: На Косово и Метохију ћу отићи кад се тамо врате наша војска и полиција, ја многе ствари смем, и то сам доказивао. Ја се тих странаца не бојим, показивао сам то у Републици Српској, па су ме тамо протеривали, хеликоптерима спроводили до границе, са хиљаду војника протеривали из Бањалуке итд.

Али, овде је већ ствар једног принципа, могу ја отићи на Косово и Метохију, не прети мени тамо опасност толика од Шингара, имао бих ја обезбеђење и све, чак би можда и странци дали то обезбеђење, али ја то нећу, ја нећу на територији моје земље да ме штити страни војник. Ја хоћу да те стране војске што пре оду, а ви знате да је партија којој ја припадам једина гласала против прихватања плана Черномирдин-Ахтисари, у Народној скупштини.

● Светлана Илић каже – док нисте били члан Владе, имали сте интересантан предлог који се односио на цену струје, наиме, да се цена струје смањи, како би се дугови што више исплаћивали, да не расте, јер би то било добро и за Електропривреду и за народ. Зашто сада када сте у Влади не поставите поново то питање?

Др Шешељ: Мало другачије сам ја то формулисао – па куд ће јефтинија цена струје од ове данашње? Цена струје је заиста багателна. А видите да одлажемо примену зимске тарифе, и нећемо је применити док не реализујемо и гасни аранжман и док не обезбедимо грејање у свим градовима.

Свесни смо да сада људи морају станове да догревају на струју у већем делу Србије. Избегавамо да применимо зимску тарифу, већ је требало од 15. октобра да се примени, је ли тако? Није сигурно до 1. маја ни да је нећемо применити. Сада планирамо ту зимску тарифу да буде што нижа, у односу на летњу, па макар се онда после не враћали на летњу.

Прошле године 50% је била прописана зимска тарифа. Ми смо рекли – неће 50%, него 25%. Па онда после нисмо враћали по истеку те зимске тарифе и тако се то некако изнивелисало. Овог пута идемо са солацијом да зимска тарифа буде још нижа, поготову планирамо да заштитимо категорије потрошача до 600 киловата.

● Тома каже – већ три месеца не могу да искористим бонове за бензин, па ако издавање бонова није смишљена превара, зар се није могла смањити количина гори-

ва по возилу и обуставити издавање нових бонова до измирења обавеза по старим, и да ли су тачне гласине да се препродајом бензина по ценама које су за 50% веће од оних по којима би се продавало на пумпама, како би се на тај начин пунили предизборни партијски фондови?

Др Шешељ: Није реч о таквим радњама. Могуће је да негде има спекулација, то су криминалне радње и треба их пријавити одмах. Влада у томе сигурно не учествује. Ја сам вам рекао на почетку емисије да ми сву домаћу производњу нафте усмеравамо за лиферовање дизела пољопривреди пре свега. Бензин ћемо производити тек када завршимо са свим јесењим радовима у пољопривреди, а нисмо обновили ни капацитете у рафинерији, који производе бензин.

Тај део панчевачке рафинерије је тежељитије уништен, него овај део који нам омогућава релативно стабилну производњу дизела. Још нисмо постигли ону производњу коју смо имали пре овога рата. Још увек треба много улагати и у новосадску и у панчевачку рафинерију.

Пензионери фонд би се угасио
без Владе

● Верислава Поповић пита – зашто држава не прописује камате на своје заостале дугове према грађанима, док ми грађани имамо камате на све неплаћене дугове?

Др Шешељ: То је једно принципно питање и мислим доста оправдано постављено. Међутим, ту је сада нешто друго, то је обавеза државе која зависи од тога и да ли је држава у стању да неку обавезу измири и како је дошло до те обавезе. Ако је реч о склапању неког грађанско-правног уговора између државе и грађанина, онда државу обавезује иста камата, која би обавезивала и грађанина.

Држава склопи уговор са грађанином, да грађанин уради неке послове, да му држава плати, и држава касни, и мора да плати затезну камату. Али, мислим да ваш гледалац ово питање поставља поводом ситуације са пензијама. Држава је само гарант исплате из Фонда пензијског осигурања.

Фонд пензијског осигурања по Уставу је самосталан и пензионери сами управљају својим фондом. Држава не може да им наметне начин располагања средствима из фонда, а кад се они заплету као шиле у кучине, због недостатка новца, онда држава мора да прискочи и да нађе тај новац, и држава не може увек да прискочи, не може увек у оном тренутку, а чекове сам Фонд штампа и одређује износе на чековима. Не одређује Влада колико је то новца, у ком месецу, него Фонд на основу статистичких извештаја, који показују просечну плату за одређени месец у Србији, одређује колика је просечна пензија за тај месец и штампа одсечке који иду пензионерима.

Пошто Фонд нема пара, и због слабе наплате и због чињенице да имамо масу пензија која је за 15% већа од укупне масе плата, увек Влада мора да прискаче. Да смо у неким нормалнијим околностима,

Када је позван на Петњи, др Шешељ је истовремено смиривао ситуацију која је тих дана ескалирала у Подгорици

Влада не би смела тиме ни да се бави. Фонд исплаћује пензије, Влада се не меша. А сада без Владе Фонд не може ништа, немощан је. А у Фонду нема оних раније улаганих пара, то је потрошено ко зна када, и некада веома нерационално потрошено.

● **Зоран Јовановић** каже – данас претите полицијом, да ли сте претили и када сте били у опозицији и вадили пиштољ против протестаната?

Др Шешељ: Ко ме сам ја претио полицијом? Само криминалцима, само деликвентима, само онима који крше закон. Кад сам потезао пиштољ, претио сам онима који су кршили закон, кршили су закон тако што су ме физички нападали.

Ја могу сам да се одбраним кад ме нападне четворо-петоро људи, а кад ме нападне више од пет, ја не могу сам да се браним, ја морам да потезем пиштољ. Ти који су ме напали, дошли су и на моје радно место, пред Скупштину Србије, напали ме камењем, флашама, ко зна чиме још. Па не мислите ваљда да је требало да бежим? Ја никада не бежим. Они ме напали, ја се бранио. И било је довољно да само потегнем пиштољ и уперим га у ваздух, чак нисам имао ни прст на обарачу, да се они разбеже. Руљу обично чине кукавице, руља је пуна кукавица. Кад покажете слабост, руља онда насрће до краја и жели да вас растргне. Кад покажете одлучност, руља бежи. Тако вам је свуда у свету, па и код нас.

Држављанства за избеглице

● **Милан Петровић** пита – како гледате на то што вас комунистом називају они који су били највећи комунисти, док сте ви били у затвору?

Др Шешељ: Па, у садашњој ситуацији ништа није чудно. Тај Вук Обрадовић, који је као комуниста и капетан у војсци хапсио своје војнике, због набеђених измишљотина, набеђених оптужби, сада он глуми демократу и социјалдемократу, а до генералског чина дошао је као шеф Кабинета Велка Кадјевића.

Може ли бити гори човек у питању? Неко ко је био шеф Кабинета Велка Кадјевића, и сад је он демократа. А кад сам се ја борио за демократију, вишепартијски систем и за српске националне интересе, он је прогонио људе. Није само у питању Вук Обрадовић, питајте и све остале шта су радили, кад је грмело својевремено.

● **Драган Ранковић** каже – објасните како сте ви као националиста ушли у савез са странкама, за које је ЦИА 1994. године дала саопштење у коме тврди да су најбоље за америчке интересе на Балкану, што оне својим радом и потврђују?

Др Шешељ: Кад су Американци подржавали социјалистички режим, ја сам био његов жесток противник. Показало се да та америчка подршка није искрена, она је била везана само уз једну фазу њихових настојања, а ми смо и тада упозоравали да у следећој фази долази на ред и Косово, и Црна Гора, и Војводина, и Рашка област, Санџак итд. Нажалост, били смо у праву.

Онај кога Американци подржавају, сигурно у мени има најжешћег политичког противника. Свако кога Американци нападају, има шанси да буде мој политички савезник.

● **Петар Радмановић** каже – предао сам захтев за држављанство, за децу, у мају 1998. године, још увек немам никакав одговор. Супруга и ја имамо српско држављанство, 1991. године смо дошли из Хрватске, жена је рођена овде, а ја у Хрватској.

Др Шешељ: Приликом постизања споразума о реконструкцији Савезне владе и уласку Српске радикалне странке у Савезну владу, ми смо постигли начелни договор да се под хитно регулише питање стицања држављанства, да се то убрза и да се свим Србима, који су држављани претходне Југославије, омогући двојно држављанство, или улазак у српско, односно југословенско држављанство.

Мислим да ће то у најскорије време да се спроведе, можда за недељу дана, можда за 15 дана, можда за месец дана, али то је ту пред нама, тај наш договор мора да се спроведе.

● **Ево последњег питања за вечерас** – Светозар Зубвер пита: зашто члан 11. став 7. Закона о порезима Србије прави разлику између грађана који су вишиак стамбеног простора уступили без накнаде избеглим, односно прогнаним лицима из киниске крајине и осталих крајева? Наш гледалац каже да би логично било да сви буду ослобођени пореза.

Др Шешељ: Не могу сви бити ослобођени пореза, свако ко има некретнине, мора да плаћа порез. Закон је ослободио грађане плаћања пореза до одређене квадратуре по члану домаћинства. Ако неко у свом домаћинству има избеглице, онда је то шире ослобађање, за већи број квадрата. А да ослободимо све грађане, који имају станове и куће пореза, то не долази у обзир.

● **Ја рекох последње питање, но, добили смо одобрење да још мало продужимо емисију.**

Зоран Вас пита – да ли је демократија то што је ОЕБС урадио Републици Српској, са легитимно изабраним председником, Николом Попашеном, и пита вас такође шта мислите о странкама које се залажу да ОЕБС контролише изборе у Србији?

Др Шешељ: Па они би хтели да ОЕБС те исте ствари ради и овде, да смењује оне који нису по вољи Американцима, да нам отима посланичке мандате, да наштамава изборне резултате итд. Не може, то нећемо никада прихватити. Можда би неко и прихватио од ових владајућих партија у Србији, да немамо тако грозно искуство са Републиком Српском. После искуства у Републици Српској, то једноставно не долази у обзир.

Локална власт саботира договор

● **Вучковић** пита – да ли сте се сретали са Миланом Беком у последње време?

Др Шешељ: Па не могу се тачно сетити када смо се последњи пут срели, али по-

времено се срећемо. Некада се слажемо, некада се не слажемо. Кад се не слажемо, онда један другоме то у лице кажемо поводом чега се не слажемо, а по неким стварима се слажемо. Слагали смо се по неким питањима опоравка Заставе и мислим да смо ту успешно сарађивали. Ја сам у Влади Србије председник Одбора за привреду и финансије. Док је био министар, Беко је био члан тог Одбора.

● **Предраг Петровић** пита – да ли ћете, уколико дође до избора, ићи на промоцију у Приштини, Пећ или Баковицу?

Др Шешељ: То је врло тешко питање. Мало пре сам већ рекао да ћу у Пећ, Призрен и Баковицу, односно на Косово и Метохију, ићи кад се тамо врате наша војска и полиција. Ја не верујем да су могући регуларни избори на Косову и Метохији, док су тамо стране трупе. Ту ће бити још много компликација, много проблема. Ми смо тога свесни.

● **Љиљана Пантић** пита због чега се српски радикали залажу да пензионери не могу да плате грејање потврдом коју су примили за три неисплаћене пензије. По мишљењу радикала треба скинути радијаторе, купити или украсти шпoret, јер су потврде намењене за куповину дрва, угља и струје – каже наша гледаатељка.

Др Шешељ: А где смо се ми залагали за то? Нигде се нисмо залагали. Било је немогуће да уредбом Владе и рачуне за грејање узмемо у обзир када је реч о коришћењу бонова на име три закаснеле пензије. Јер, грејање је у надлежности локалне самоуправе а не у надлежности Владе Србије.

Нажалост, у многим великим градовима у Србији на власти су странке из бивше коалиције „Заједно“, и по том питању никакав договор са њима није било могуће постићи. Оне се чак међусобно надмећу ко ће више покушања провести. И, ко ће више такси увести.

Највећа покушања која су до сада присутна у Србији, су покушања која је иницирала Скупштина града Београда, где СПО врши власт. Чак су уведли таксе на држање паса. Да ли се сећате те таксе која је уведена у Скупштини града Београда. С њима није био могућ договор о укључивању рачуна за грејање у ове оквире којима смо задовољавали потребе пензионера на име коришћења новчаног износа три заостале пензије.

Раздужење – корак по корак

● **Драгић Петровић** пита шта је са пољопривредним пензионерима.

Др Шешељ: И за њих ћемо слично решење да нађемо. Не можемо сада све одмах. Сматрали смо да је ово најургентније. Реч је о старијим људима, неким људима при крају свог животног века и тд. Имамо сада и пољопривредне пензионере, имамо дечије додатке, читав низ обавеза, али то ћемо у некој другој фази док ово мало сваримо, савладамо.

● **Ковачевић** из Аранђеловца каже – сетва је почела а нема ни нафте ни вештачког ђубрива. Да ли знате колко треба нов-

ца да се посеје хектар пшенице и колики род очекује држава у наредној години.

Др Шешел: Ми нафте за јесење радове имамо довољно. Где се појављују проблеми? У дистрибуцији. Код овлашћених дистрибутера, општина, начелника округа, свих оних који се баве дистрибуцијом горива. Ту су разне фирме у Србији и ту треба много већу дисциплину завести, јер садашње искуство говори да у пракси долази до злоупотреба и до одливања дела тог горива намењеног пољопривреди, под бенифицираним ценама на црно тржиште, како би они који учествују у тим криминалним радњама остварили екстра профит.

Ствар је искључиво у контроли. Тамо где није добра контрола тамо сељаци не добију колико им је горива прописано, јер то гориво одлази за кулисним каналима на црно тржиште.

● **Надежда Контић пита да ли је могуће да се ограничи потрошња струје ове зиме?**

Др Шешел: Нећемо је ограничавати, али сада разговарамо. Још нисмо ни једну верзију у потпуности усвојили. Разговарамо да имамо различите цене до 600 киловата, до 900 киловата, од 1200 до 1800. Да најнижа цена буде за оне који најмање троше а за оне који највише троше да буде највећа цена.

Атлетика преживљавања

● **Петровић, радник „Заставе”, пита како јом атлетском дисциплином да се бави да би преживео са 200–300 динара месечно?**

Др Шешел: Са 200–300 динара не може нико да преживи. Ту атлетика не помаже. Ми помажемо „Заставу” онолико колико можемо. Заиста чинимо максимално са своје стране.

Нема тога ко би више помогао „Застави” од садашње Владе Србије. А, какви ће бити ефекти већ видимо, већ се ситуација донекле нормализовала. Биће још нормалнија. Тај радник који има 200–300 динара је вероватно на принудном одмору. Иначе, плате нису толике у „Застави” оне су знатно веће. Нису велике. Нису довољне али су знатно веће.

Проблем радника на принудним одморима је проблем своје врсте и са тим се суочавамо у целој Србији. Тај проблем је ова Влада наследила. Ми смо као директну последицу овог рата добили нових 200 хиљада радника без посла и зато смо имали тзв. дневнице солидарности. Те дневнице највише погађају оне са највећим платама.

Ми се довијамо како знамо и умемо да им нађемо неко друго запослење, да их преквалификујемо, да их оспособимо да се нечим другим баве и тд.

● **Вера вас пита зашто се дозвољава шверц основних животних намирница и ко стоји иза тога.**

Др Шешел: Мафија. Мафијашки кланови. И с тим се носимо како знамо и умемо. Некад много успешно, некад слабије, али мафији морамо стати у крај. Морамо је уништити.

● **Лазар Петровић из Ердоглије каже – најавили сте измену Закона о приватизацији, када ће бити и у ком правцу тј. шта ће се променити.**

Др Шешел: Још се на томе ради, али желимо да приватизација буде обавезна и орочена. Да пре свега убрзамо преузимање тих бесплатних акција од стране грађана који имају право, а то су сви грађани који имају радни стаж, на сваку годину радног стажа у вредности од 400 ДМ, како би смо преостале деонице могли после ефикасније и брже да продајемо заинтересованим страним и домаћим купцима.

Војска и полиција на маргини

● **Мајка једног војника пита да ли постоји могућност да се скрати одслужење војног рока.**

Др Шешел: Не. Не верујем да ће у догледно време доћи до скраћења војног рока. Мислим да ми немамо претерано дугачак војни рок. Немамо сад довољно пара да идемо на већу професионализацију војске. Када изађемо из ове кризе, кад савладамо ове садашње економске проблеме и кад будемо живели у бољој међународној констелацији снага онда можемо ићи у неко озбиљније смањење војног рока.

● **Татјана Јовановић – како је могуће да студенти са нижим просеком оцена остају на факултетима као асистенти, а они са одличним оценама не могу?**

Др Шешел: Има велики број професора на универзитетима у Србији који се боје здраве конкуренције и намерно доводе за асистенте неспособне како им ти

никада не би представљали неки проблем. А, има доста професора који избегавају да имају икаквог асистента, рачунају и кад сазру за пензију, кад наврше 65 година да онда користе ту могућност да још две године остану на факултету, јер се без њих не може.

Таквих професора имана свим факултетима.

● **Јовановић – зашто је војска финансијски и материјално деградирана у односу на полицију у Србији?**

Др Шешел: Ми чинимо напоре да се материјални положај војске поправи. То сада ради Савезна влада народног јединства. Полиција је у надлежности републичке владе а војска у надлежности савезне. Ми ћемо сада учинити озбиљне напоре да се поправи положај професионалних војника, официра, подофицира и да тај ниво буде, тј. њихова материјална обезбеђеност, сразмеран материјалној обезбеђености полицајаца. Јер, и без једног и без другог сегмента држава не може да опстане, не може да функционише.

Када бисте ме питали шта је важније не бих знао да вам одговорим. Важна нам је и војска и полиција.

● **Ево, ми смо наше време потрошили још пре 15 минута, одговорили смо тек на половину пристиглих питања па ћемо морати да се видимо поново.**

Др Шешел: Када ме позовете.

● **Хвала.**

Др Шешел: Хвала и вама.

Уласком у Савезну Владу, српски радикали настоје да поправе материјални положај бранилаца отаџбине

18. ОКТОБАР 1999. ГОДИНЕ: ПОТПРЕДСЕДНИК ВЛАДЕ СРБИЈЕ И ПРЕДСЕДНИК СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ГОСТ У СТУДИЈУ РАДИО ИНДЕКСА

ИЗБОРИ У 21. ВЕКУ

Коалициони партнери из Владе народног јединства, понудили су летос изборе опозицији. Опозиционе странке, групе и генерали без „војске“, окупљени око Савеза за промене, мислили су да се без њих могу дочепати власти и одбиле су предлог!

Сада, после неколико месеци, променљив су мишљење.

Српска радикална странка хоће изборе, али више нема разлога за заказивање ванредних, превремених. Уосталом, зашто их на врат на нос заказивати. Пред нама је изборна година за савезни, покрајински и локални ниво, и кад год се у 2000-тој години закажу избори, они су редовни

• Данас је у студију Радио Индекса потпредседник Владе Србије и председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Дobar дан господине Шешељ и добро дошли.

Др Шешељ: Дobar дан и боље вас нашао.

• Данас ме је у редакцији дочекала информација и вести заправо са вашег синоћњег интервјуа крагујевачком Каналу 9, где сте ви поменули да би евентуално избори могли да се десе у марту месецу тек следеће године. Да је то отприлике жеља Српске радикалне странке. У последње време се пуно прича о неким изборима, опозиција у Србији прави округле столове, договара се око минималних услова. Зашто баш у марту месецу?

Др Шешељ: Ја сам изразио став Српске радикалне странке нама би највише одговарало у марту месецу. Ми смо, и не то само ми радикали него влада у целини, сва три коалициона партнера, нудили опозицији летос изборе. Онда када су неке опозиционе странке мислиле да без избора могу да се дочепу власти и оне су због тога то одбиле. Сада после неколико месеци они траже изборе, наводно. Да ли баш искрено траже видећемо за који дан. Ми хоћемо изборе, али нема више разлога да заказујемо ванредне, превремене. Пред нама је изборна година, 2000 је и тако изборна година за савезни, покрајински, локални ниво и ког год дана се у 2000. години закажу ти избори они су редовни.

А што се тиче Српске радикалне странке, ми смо заказали Пети отаџбински конгрес са 23. јануар 2000. године. У склопу предконгресних припрема ми обављамо читав низ унутар страначких активности, дакле, имамо изборе на свим нивоима, расправу и о програму и о статуту, кандидовање челних функционера странке и тај посао захтева много времена, много напора и нама не би одговарало да у исто време имамо и предконгресне припреме и предизборну кампању.

Друго, зашто сада наврат нанос заказивати изборе. Ми сматрамо да треба разговарати са опозицијом и нудимо те разговоре, непрекидно. Могли бисмо одмах

да почнемо са панел расправама и у Републичкој и у Савезној скупштини. Пре свега у Савезној скупштини, можда, али и у Републичкој, нигде не избегавамо.

Да видимо шта је то проблематично, има ли проблема у изборном законом, закону о политичким партијама, о изборним јединицама, о финансирању политичких странака. Да видимо око чега се можемо усугласити, шта треба мењати, шта не треба. И ту треба оставити неколико месеци, мислим да би предизборна кампања требала овог пута да буде и три месеца, зашто да не. Да имају странке довољно времена и да се припреме и да изађу и да обаве све те формалности.

Када бисмо сада заказали изборе и поставили рок од три месеца, то опет не може бити пре јануара. Наравно, ја не верујем да ћемо ми заказати те изборе пре новембра, децембра, можда и ако их заказујемо у децембру ту је већ март пред нама. А треба неких 15-20 дана да се озбиљни разговори обаве, сигурно.

Раздвојити изборе

• Рашије су се избори на свим нивоима, добро не баш на свим, али на неколико нивоа догађали истог дана. Рецимо, 1996. године били су савезни и локални избори, у том синоћњем интервјуу поменули сте да би могли да се догађају ти избори у размаку од шест месеци. Дакле, савезни, републички, локални.

Др Шешељ: Ја синоћ нисам рекао ништа ново, ми то већ месецима говоримо, да бисмо желели као странка да се раздвоје локални, савезни и републички избори и да идемо постепено, то свим партијама одговара. Чак опозиционим одговара више него владајућим. Да има неколико кампања, дакле, да се евентуално и неке грешке које странке уоче у својој структури, у својим активностима за једне изборе поправе, за друге изборе итд.

И друго, имамо интензивни политички живот, ако тако урадимо. Ми смо највише заинтересовани, за то смо заинтересовани

Др Шешељ у студију ТВ Никшић за време избора у Црној Гори

још од 1996. године да се иде на превремене локалне изборе. Нисмо успели да убедимо ни своје коалиционе партнере у Влади Србије нити смо имали подршку од других странака на српској политичкој сцени за превремене локалне изборе, пошто су ти редовни локални избори већ следеће године предвиђени.

Ми сматрамо да би требало прво те изборе обавити. Не бих претеривао са заказивањем савезних док се евентуално још не покуша нешто на дијалогу између политичких странака из Србије и Црне Горе по питању функционисања институција савезне државе. Али би онда ти савезни избори могли да буду заказани негде за септембар, октобар 2000. године.

Далеко им лепа кућа

● **Опозиција је имала округли сто и договорила се о изборним условима под којима опозиција хоће на изборе. Како ви гледате на те услове које су они успели да саставе. Пре свега мислим на, не више од осам изборних јединица у Србији, пропорционални систем и остало?**

Др Шешељ: У старту могу да кажем шта ме брига шта опозиција хоће. Шта се то мене тиче. Ми хоћемо да разговарамо, као друго и треће не прихватамо никакве ултиматуме.

● **Добро, али ово је њихово полазиште шта они...**

Др Шешељ: Е, то је њихово полазиште од тих осам тачака, неке су већ у старту прихватљиве. Мислим да је сасвим прихватљиво да идемо на сређивање свих бирачких спискова. Да се то једном дефинитивно среди, чак и да објавимо бирачке спискове да буду свима доступни. Да свако може да провери да ли се иста имена понављају у више изборних јединица, у више места, на више бирачких места и слично. Било је таквих проблема у прошлости. Прихватљив је и став о поновној регистрацији политичких странака. Да се заостре услови регистравања. Заиста је ово нонсенс бесмислица да имамо као услов за формирање политичких странака само 100 потписа, и свако буквално може да формира политичку странку.

● **Да скупи 100 потписа**

Др Шешељ: Да скупи 100 потписа, неки су годинама скупљали на крају скупштини и регистровани се. Мислим да ту критеријуме треба заштитити и да по том питању идемо на постизање договора. Ево у старту сам вам испред Српске радикалне странке и своје лично име већ прихватио два та услова.

Постоје неки услови које не можемо прихватити. Можемо прихватити стране посматраче у неограниченом броју. Али само у функцији посматрача који ће обавештавати јавност ако приметне нешто што сматрају нелегалним итд. Али не можемо дозволити да неко споља проводи изборе у нашој земљи. Поготово не ОЕБС који се тешко компромитовао у Републици Српској и у целој Босни и Херцеговини. Тамо су избацивали са листе посланике, смењивали председника Републике,

претили странкама да ће их забранити, покушавају да забране Српску радикалну странку и сличне ствари. Њих никако не прихватамо.

● **Вас протеривали из Босне и Херцеговине**

Др Шешељ: Поготово то, значи не долази у обзир. Могу те опозиционе странке на глави да дубе, али ми не прихватамо да нам ОЕБС спроводе изборе.

За вишестраначке изборне комисије

● **Контрола избора мора да се спроведе. Уосталом, због тога што се са изборима мешетарило, може се рећи. И ви сте једном приликом били оштећени у оном делу за председничко место са господином Лиљичем.**

Др Шешељ: Да. Ако погледате где су концентрисане наше примедбе 1997. године, углавном на Косово и Метохију, неких озбиљнијих примедби у другим деловима Србије готово да није било. Сада на Косову и Метохији нико од нас не може да контролише изборе, питање је да ли ће бити одржани. А што се тиче других делова Србије опозиција је увек имала добру контролу.

И ми када смо били опозициона странка имали смо контролу негде до 99% бирачких места. И ту заправо неких озбиљнијих проблема и нема. Ми ћемо и даље инсистирати на вишестраначким изборним комисијама, изборним комисијама у којима ће учествовати, под одређеним условима, све странке које се пријаве на изборе, када испуне те услове, када задовоље одређене критеријуме, наравно. Не буквално све него оне које могу да истакну листе у више изборних јединица.

Ту је и захтев да се иде на само осам изборних јединица. У принципу се може разговарати али зашто баш осам. Можда је претерано 29, о томе се може разговарати, али нећемо унапред бројку.

● **Формулација је не више од осам.**

Др Шешељ: Нећемо унапред ту бројку прихватити или не прихватити, може се о томе разговарати.

Заоштрити контролу медија у предизборној кампањи

● **Ако се не вaram, формулација у тим условима у том договору опозиционог блока, је не више од осам изборних јединица. Опозициони блок се позива на модел закона о избору посланика и одборника који је сачинио центар за слободне изборе и демократију, ЦСИД. Не знам да ли сте погледали.**

Др Шешељ: Да, гледао сам, наше Министарство за локалну самоуправу је набавило два примерка, и један сам ја добио а један користи министар. То смо проучавали, има ту доста добрих ствари, има и нечега што није обрађено у том њиховом предлогу закона, али нећемо ми сада ићи на усвајање ЦСИД-овог закона. Јер ако упоредите ЦСИД-ов пројекат са већ важе-

ћим законом онда има и доста подударности. Ми немамо данас лош изборни закон, он је прилично добар.

Ово о чему се води расправа није изборни закон него закон о изборним јединицама. Ми имамо и те инструменте контроле, треба заоштрити контролу медија у предизборној кампањи. Имали смо раније једну комисију која није деловала како треба. Сада би требало да омогућимо и изрицање конкретних мера одмах од стране те контролне комисије ако неки медиј прекрши основна правила предизборне кампање. Да изриче казну медијима.

Дуг век Закона о информисању

● **Постоји захтев да се закон о информисању стави ван снаге у предизборној кампањи. Тај закон о информисању, па то је један од одних радикалских закона које сте ви предлагали...**

Др Шешељ: Нису то радикалски закони, то су скупштински закони радикали су поносни што су учествовали у њиховом предлагању.

Закон о информисању нећемо укидати. У принципу сваки закон може да буде променен, али по оној процедури која је прописана Уставом, ако неко мисли да треба мењати неки закон нека покрене иницијативу у Републичкој скупштини. Знамо само да никада нећемо одустати од два члана тог закона, ни један закон није савршен и ни један закон не може бити пасолутно непроменљив.

Али никада више нећемо дозволити да се преко наших медија реемитије шпијунски радио и телевизијски програм, чланица НАТО-а, дакле, Дојче веле, Слободна Европа, Глас Америке, Би-Би-Си, Франц интернационал итд. О томе више нема говора. Ви добро знате да су то шпијунски програми, да то западне владе финансирају због пропагандне делатности у нашој земљи. Дакле, имају субверзивну функцију и не могу се реемитовати код нас.

● **Они се не реемитију код нас, али се изузетно слушају код нас.**

Др Шешељ: Да ли се слушају или не слушају то је друго питање. Али су се масовно реемитовали и ми смо то спречили.

И друго, не може клевета бити дозвољена. Видите преко ваше радио станице, иако још нисте ни регулисали свој статус, критикујете власт, је ли тако? Конкретних проблема нисте имали. Проблема има онај ко почне да износи клевете и ми смо неколико пута и прибегавали законској заштити када је реч било о неким баш грозним клеветама.

Не може више нико у новинама да објави да сам ја заклао жену Слободана Јовића, ако нема доказе да сам заиста заклао. То је раније објављивао и „Недељни телеграф“, и „Дневни телеграф“, и ко зна који још листови.

Не може неко да објави на насловној страни својих новина као што је урадио „Глас јавности“, да је Маја Гојковић у љубавној вези са Жељком Симићем. Или као што је радио „Глас јавности“ да је Ма-

ја Гојковић у љубавној вези са целим врхом албанске сепаратистичке мафије. Те су ствари апсолутно недозвољиве свуда у свету, па морају и код нас бити забрањене под претњом жестоких новчаних казни. Ми нећемо да стрељамо људе који тако нешто објаве, нећемо ни у затвор да их отерамо, али морају да плате такву казну да им више никада на памет не падне да тако нешто објаве. То је основна функција овога закона.

Иначе, ми и даље имамо слободну штампу, много је више опозиционе него режимске штампе. И та штампа која се сматра режимском није под утицајем Српске радикалне странке него, есенцијално, на извештан начин наших коалиционих партнера. Дакле, ми праве режимске штампе, у правом смислу речи режимске штампе немамо у Србији. Али имамо разгранату опозициону штампу, буквално свако објављује све што жели. Критикује кога жели.

● **Мислите да Борба није режимско гласило.**

Др Шешел: Она је делимично режимско гласило тако што је под утицајем једне од владајућих странака.

● **И гласило је Савезне владе.**

Др Шешел: Она је формално гласило Савезне владе тако што се финансира из савезног буџета, али на Борбу Српска радикална странка апсолутно никакав утицај нема.

● **И ако је у Савезној влади.**

Др Шешел: Ми сматрамо да је то погрешно, иако је у Савезној влади имамо иницијативу да се те ствари мењају, када ће и како бити промене то је већ друго питање. Нису нама медији у центру пажње, знате нису нама медији примарни у односима са нашим коалиционим партнерима. И ако неке друге много важније животне ствари функционишу добро, ми нисмо спремни због стања у медијима да развргнемо коалицију. Али смо незадовољни стањем у државним медијима, дубоко незадовољни. И то смо...

● **У Радио-телевизији Србије.**

Др Шешел: То смо већ више пута истицали, јавно о томе говорили. Ту нема никаквих тајни. Али, то наше незадовољство није толико да запрети опстанком владе, јер ствари ипак солидно функционишу тамо где је реч о озбиљним животним питањима. Најозбиљнијим. Тако да можемо за извесно време да се стрпимо и сачекамо да се и у медијској сфери ствари среде онако како би требало.

Већа овлашћења комисији за медије

● **Поменули сте малопре да би стварно требало провести ту контролу медија у тој некој предстојећој есенцијалној пре-**

дизборној кампањи. Како мислите да дисциплнујете некако Радио-телевизију Србије када и сами кажете да Српска радикална странка није задовољна извештавањем Радио-телевизије Србије, вероватно у изборној кампањи ће то бити још драстичније.

Др Шешел: Мора се на бољи начин дефинисати та комисија за медије која је постојала и прошли пут. Мислим да је Иван Радосављевић био председник. Ми смо били незадовољни и пред крај предизборне кампање смо повукли своје представнике из те комисије. Та комисија се задржавала само на констатовану чињеницу које никога нису тангирале. Сада би јој се морала дати овлашћења да изриче одмах казне. Наравно, новчане казне никакве друге не би могло. Али да се то усугласи са свим странкама и да се проише законом, и да та комисија, поред правила која су опште усвојена, када констатује да је неко правило прекршено одмах изриче казну. Да се та казна одмах наплаћује. Ако се у тим правилима усвоји да ваља радио станица може да емитује тако, тако, тако и толико, толико, толико ви прекршите одмах казну. Када су неспорни случајеви кршења изборних правила. На други начин та комисија не може постојати а да не изгуби смисао. Ако нема могућности да изриче санкције за кршење правила медијског представљања политичких партија у предизборној кампањи, њено постојање нема никакве сврхе.

Реemitовања шпијунских РТВ неће бити

● **Да се вратимо још једном на закон о информисању. Рекосте и сами да је он био предвиђен да би се забранило масовно реemitовање страних сервиса, био је усмерен и против албанских медија и у то време имао и утицаја на њих, међутим, данас албански медији раде на Косову...**

Др Шешел: Није тај закон био усмерен против албанских медија или медија на албанском језику. Тај закон је био усмерен против оних који крше његове норме.

● **Добро, али је било предвиђено...**

Др Шешел: Било је прво критике можда и на вашој радио-станици и многим другим опозиционим медијима зашто се тај закон не примењује према гласилима на албанском језику. А када смо га применили онда сте нападали што се примењује.

● **Нисмо нападали...**

Др Шешел: Ви нисте неки јесу. Добро, није то битно.

● **Извештавали јесмо.**

Др Шешел: Косово и Метохија су територија Србије под страном окупацијом. Под НАТО окупацијом под окриљем Уједињених нација и док траје та окупација ми немамо могућности да тамо уређујемо живот, да тамо уређујемо институцијску систему, да контролишемо спровођење закона. И то је свима ваљда јасно. Док су окупатори на Косову и Метохији ми не можемо проводити законе Србије ни у другим неким областима, па ни у медијској сфери.

Закон о информисању прекинуо је реemitовање шпијунског „Гласа Америке” са таласа „Студија Б”

Демонстрације
у складу са законом

● Чуо сам и другачија мишљења, да је то велика победа била и слично.

Др Шешел: Па где сте ви то слушали, што се тиче нас српских радикала ми смо ту били до краја јасни.

● На Радио-телевизији Србије.

Др Шешел: Добро. Ми смо гласали против одлуке о прихватању плана Черномидин-Ахтисари ако вас сећање служи.

● Наравно.

Др Шешел: Друго, ми смо пре доношења овог закона о информисању упутили једно циркуларно писмо, радило га је министарство за информисање, мислим скоро свим медијима у Србији, где смо тражили да се не реемитују шпијунске радио-телевизијске станице, њихови програмски садржаји, је ли тако. И одмах након што је то писмо упућено гостовао сам на радију Б-92 код Бојане Лекић, и она је рекла где је правни основ. Одговорио сам ово је бољи савет, ово је била сутестија.

● Доћи ће правни основ...

Др Шешел: Ако вам треба правни основ имаћете правни основ и одмах су га добили, је ли тако, прво уредбу па закон. Са државом се није играти, поготово када је реч о оваквим питањима. Када се тиче опстанка државе и субверзивног деловања западних сила.

● Ја то принципијелно питам, Радио Индекс никада није реемитовао, наравно никакав сервис...

Др Шешел: И добили сте правни основ, сада има правни основ. Ми смо хтели лешим речима, ми смо хтели у договору, ми смо хтели кроз упозорење, ми смо хтели кроз сутестију, ако не желите на тај начин онда имате правни основ па да видимо ко ће да покуша.

Прстен око Србије

● Е, али сада има и други један основ који се зове прстен око Србије и рецимо тренутно су у Београду четири фреквенције на којима се чују ти сервис 4ФМ фреквенције, дакле ултракратки таласи на којима се чују ти сервис и то онако смиксовани, један за другим.

Др Шешел: Да, то је тачно. На нама је сада да изнађемо техничке могућности да то ометамо. Они већ угрожавају неке домаће радио и телевизијске станице. Директно угрожавају њихово емитовање чак и Студија Б, колико ја знам, јер су негде неке фреквенције веома блиске и чим се мало интензитет сигнала појача долази до ометања. Ми морамо сада, то је врло скупа опрема нисмо у ситуацији да је одмах купујемо, да је одмах набављамо, али у перспективи морамо и то да радимо. На сву срећу наш народ се много не обазире на деловање тих субверзивних и шпијунских радио и телевизијских станица.

С друге стране, пратећи ефекат примене овог Закона о информисању био је и тај да народ схвати шта је то заправо. Много се говорило о тим страним радио и телевизијским програмима и народ је до краја схватио каква је суштина тог програма. Тако да смо и тај ефекат постигли.

● Предлажем да на овом месту застанемо, чућемо крате вести радио Индекса, па ћемо онда наставити овај разговор.

Причали смо о изборима, углавном до сада о разним законима који треба да прате те изборе. Последњих 27-28 дана у Београду и другим градовима Србије представници опозиције демонстрирају. То би требало да буде притисак на власт. Осећа те ли се ви као представник власти...

Др Шешел: Притиснутим? Ја не осећам никакав притисак. Понекад је то овако поприлично смешно, па народ у свој овој економској кризи и социјалној беди, у свим овим невољама приушти мало задовољства, по неки догађај који се деси на београдским улицама и неких других градова. На пример када Ђинђића и компанију гађају пивским флашама, као незване госте на прослави успеха наше фудбалске репрезентације и нешто слично.

Опозиција има право да демонстрира, све опозиционе странке. Међутим, право на демонстрације мора да се користи у складу са законом. Тако је у свим цивилизованим земљама на свету, па и код нас. Шта то значи? Када сазивате демонстрације морате да прецизно одредите место, време, услове, рок трајања итд. Ако кршите закон онда долазите под удар органа реда. Ја мислим да је ту већ било кршења закона, мада је полиција прилично благо реаговала.

● Бога ми на Бранковом мосту и у Немањиној...

Др Шешел: Да сам могао да одлучујем полиција би много жешће реаговала. Он-ог тренутка када се прекрши закон, ако су пријављене демонстрације на Тргу Републике онда има да буду на Тргу Републике. Ако је пријављена шетња мора тачно да се прецизира којим улицама иде та шетња, јер могу се демонстрације и у покрету држати. То је цивилизацијска тековина. Али, мора тачно да се зна кроз које улице, и ако се скрене у неку улицу која није предвиђена пријављеним програмом демонстрација полиција треба да реагује. Не може свако себи да дозволи да демонстрира где му падне на памет и како му падне на памет да угрожава животе и безбедност других људи.

● Добро, демонстрације се и даље одвијају, ако сам вас добро разумео, као некакав притисак за изборне услове које опозиција захтева...

Др Шешел: Ма какав притисак, ви сте озбиљан човек, какав притисак то може да представља. На кога? Шта то значи?

● Па на власт да понудите те неке изборне услове...

Др Шешел: Ми желимо да изборни услови за све буду максимално прихватљиви, али то демонстрирање нас уопште не тангира, нити може допринети било каквом побољшању изборних услова.

● Прелазимо на следећу тему, ових дана требало би да се састану делегације власти у Србији и Црној Гори, да би се размотрио онај предлог Владе Црне Горе о редефинисању односа између Црне Горе и Србије.

Др Шешел: Нису то делегације власти. То су делегације политичких партија.

● Које су на власти.

Др Шешел: Овог пута владајућих политичких партија. Прошли пут, у току лета, било је и владајућих и опозиционих. Овог пута само владајућих и делегација Демократске партије социјалиста 26. октобра долази на разговор са Социјалистичком партијом Србије у Београд, а 25. октобра делегација Српске радикалне странке одлази у Црну Гору на разговор са делегацијом ДПС.

● Како гледате на тај предлог о редефинисању односа у овом тренутку и шта је могуће договорити се са представницима ДПС-а?

Др Шешел: Српска радикална странка према том документу који је понуђен и објављен има негативан став, крајње негативан. Ми сматрамо да треба разговарати са свим релевантним политичким чиниоцима, никада те разговоре нисмо изабегавали и прихватили смо иницијативу летос да се разговара.

Негде почетком септембра Влада Црне Горе упутила је Влади Републике Србије тај документ са предлогом да се воде међувладини разговори. Влада Србије је проценила да нема уставних надлежности за разговор те врсте као што и нема и тај документ је проследила Савезној скупштини. Савезна скупштина је упознала све посланичке групе и ми смо одмах упутили писмо ДПС-у и рекли да смо спремни за наставак међупартијских разговора.

ДПС, Демократска партија социјалиста Црне Горе је понудила Српској радикалној странци да ти разговори наших делегација буду у Црној Гори и ти ће разговори бити на највишем ниову. Делегацију демократске партије социјалиста Црне Горе предводиће председник Владе Филип Вујановић, а делегацију Српске радикалне странке ћу ја предводити и у њој ће бити председник и потпредседник Извршног одбора наше странке, Драган Тодоровић и Душко Секулић.

● То ће бити, дакле, еквивалент која ће представљати Српску радикалну странку на тим разговорима са представницима Демократске партије социјалиста. Да ли у оквиру тог документа, рекли сте да Српска радикална странка има негативан генералан став, али ће разговарати, да ли постоји нешто...

Др Шешел: Ми ћемо о свему разговарати, о свему и сматрамо да треба разговарати. Да сви озбиљни политички чиниоци непрекидно треба да воде дијалог. Дијалог увек нечим резултира. Чиме - видећемо.

Коме је место
у Већу република

● Ипак сте ушли у Савезну владу на-ко у Савезној скупштини су практично заузета места онима који су победили на изборима у Црној Гори.

Др Шешел: Ко им је заузео места?

● Заузели су им представници оних

који нису победили у Црној Гори.

Др Шешељ: То није тачно.

● **У Већу република.**

Др Шешељ: То није тачно. Прво, у Већу република се не представља власт Србије и Црне Горе, него Србија и Црна Гора као федералне јединице. И треба кроз то веће да се изрази воља народа. Из тога произлази да ниједна владајућа партија не може претендовати да узурпира сва места. Знам и раније је било лоше праксе и у Србији. Али то што је раније била лоша пракса у Србији на штету Српске радикалне странке, не значи да се та пракса треба непрекидно понављати. То што се десило у прошлом мандату лоше треба да буде поука да се више лоше ствари не понављају. У Већу република нико није узурпирао места Демократске партије социјалиста.

Апетити коалиције „Да живимо боље“

● **Коалиција Да живимо боље.**

Др Шешељ: Нико није узурпирао места коалицији Да живимо боље, негде неких 13 или 14 места и даље је упражњено у Већу република. Али не може коалиција Да живимо боље да узурпира места која по природи ствари припадају Социјалистичкој народној партији Црне Горе. Структура Већа република треба да буде пропорционална структури републичких скупштина и Србије и Црне Горе.

У Србији смо то постигли, чак смо направили и једну корекцију у корист Савеза војвођанских Мађара а на штету Српске радикалне странке да би једна странка националних мањина била заступљена у Већу република, а из Црне Горе коалиција Да живимо боље хтела је да узурпира сва места. Ми се са тиме не слажемо. Уставни суд је проценио да није у сагласности са Уставом такав поступак и наложио је да се мења црногорски закон, оспорава се сада и србијански закон, мислим да ће и он бити оспорен, иако смо ми избор принципијелно добро провели и наш закон има фелеричности са тог аспекта.

А што се тиче Српске радикалне странке, ми се залажемо да се промени у потпуности и савезни изборни закон и савезни Устав и да се иде на директне изборе и за Веће република. Ако се каже у Већу република је 20 посланика из Црне Горе, 20 из Србије али се они бирају непосредно гласовима грађана, а не да их бира већ изабрана Републичка скупштина. И то би било најбоље решење. Имали бисмо чисту ситуацију.

● **Чему се надате на тим разговорима са представницима ДПС-а?**

Др Шешељ: Да разменимо мишљење о свим питањима. Да поведемо исцрпну расправу. Да сучелимо аргументе.

● **Да се договорите, можда, око нечега?**

Др Шешељ: Не знам шта би се ми ту у принципу могли договарати.

● **О редифинисању односа.**

Др Шешељ: Ми разговарамо као политички противници, већ у старту као по-

литички противници. А да ли ће услови сазрети у тој мери да доведу до извесног договора то ћемо видети.

Против јавних светковина

● **Добро, прелазимо на следећу тему. Ових дана се наша земља обнавља, изграђује, радикала нема, бар не на екранима Радио-телевизије Србије тим поводима.**

Др Шешељ: Свуда где се обнавља земља, где се гради, присутни су и радикали. И све што се ради данас у Србији ради Влада Србије јединствено. Преко своје дирекције за обнову Србије у чијој управи учествују и радикали. И у Управном одбору су Томислав Николић и Драган Тодоровић, два истакнута српска радикала, најистакнутији. Што се тиче манифестација које се одржавају поводом постизања извесних радних резултата и обнове појединих саобраћајница и других објеката, став наше Странке је био да такве манифестације не треба држати и ми на њима не учествујемо. Зато што то није у нашој природи, ми не волимо те свечарске атмосфере, не волимо велике јавне светковине.

● **Слетове.**

Др Шешељ: Слетове и слично, наши коалициони партнери то воле зашто би се ми њима супротстављали. Свако у Србији зна да то није резултат ни једне странке појединачно него владе у целини, је ли тако? А ваљда ти наши коалициони партнери знају шта раде са аспекта интереса њихових странака. Мислим да би наше појављивање на таквим свечаностима било контрапродуктивно. Да не би код наших чланова и код наших бирача било добро примљено. И зато се не појављујемо.

Потемкинова села

● **Шта ви мислите, да ли су Лесковац и остало што се догађало по јужној прузи прошле недеље почетак предизборне кампање?**

Др Шешељ: Све што ради један политичар, било кад да ради, смишљено је за неку будућу предизборну кампању. Све. Чим се једни избори заврше политичари размисљају о следећим изборима и све што раде раде са аспекта своје жеље да на следећим изборима прођу још боље. И онда је бесмислено постављати такво питање. И оно што смо радили пре три месеца, и пре годину дана све је било део неке будуће предизборне кампање.

Странке које су сада владајуће боре се да задрже власт, а међу њима и Српска радикална странка, боре се и да поправе сопствене позиције унутар власти. Ми бисмо желели после следећих избора да Српска радикална странка има већу снагу, и да буде доминантнији фактор у влади. То је наша природна жеља. Све што раде опозиционе странке такође је срачунато да привуку гласове на следећим изборима.

● **Да ли мислите да је могуће обновити земљу порушену ратом и па бога ми тешком економском кризом без помоћи из иностранства?**

Др Шешељ: Видите да је могуће, са тешком муком али је могуће уз огромно напрезање.

● **Уз почетак хиперинфлације, уз...**

Др Шешељ: Па то је допринело повећаној инфлацији, не бих ја то назвао хиперинфлацијом. Ја мислим да ћемо ми ту ствар сачувати под контролом, али појачана инфлација се није могла избећи. Јер

У Већу република нико није узурпирао места Демократске партије социјалиста

видите колике напоре ulažemo и шта све постижемо, и то више није никаква глума што нас је опозиција оптуживала да дижемо Потемкинова села итд. То су конкретни резултати. Ево од Београда до Ниша директно путујете аутопутем, нема више нигде силаска са аутопута.

Видели сте мост код Бешке је поправљен. У Новом Саду је тај монтажно - демонтажни мост постављен, поправљају се многи други мостови широм Србије. Поправљају се фабрички капацитети. Ми већ прерађујемо домаћу нафту. Још ћемо имати извесно време несташницу горива, нафташка мафија још увек шпекулише на тржишту, ми смо дали врло солидне услове за увоз нафте. Уместо да нафта иде на нормалан начин у продају, увозници намерно увозе мало, а усмеравају само на црно тржиште. Јер да су по оној цени коју смо прописали...

Црно злато за црно тржиште

● Мислите на НИС?

Др Шешел: НИС најмање увози.

● Добро.

Др Шешел: Има других увозника. НИС сада све чини да домаћу нафту произведе у што већој мери и преради. Али НИС сада не производи бензин из два разлога. Прво што желимо сада, пре свега, дизел гориво да бисмо задовољили потребе јесење жетве и сетве. И из другог разлога што ти капацитети који прерађују бензин још нису обновљени. Ми се надамо до краја децембра да ћемо успети да завршимо све те послове и да ћемо имати толико горива да можемо комотно да укинемо бонове.

Биће вероватно потребна још једна корекција цена и нафте и бензина, али ту корекцију нећемо вршити док се не заврши јесења сетва, а и када је будемо вршили водићемо рачуна да опет остане цена што је могуће нижа. Јер нама није циљ да подстицамо приватне увознике који увезу по једну цистерну, па да на њој одмах остваре огроман профит. То су они навикли 1992, 1993. године па се на исти начин данас понашају. Нама је циљ да подстакнемо велике увознике који ће увозити баржама, па ће кроз велику количину а мали проценат...

● Пола пфенинга зараде.

Др Шешел: Па, чекајте и динар зараде по једном литру је велика зарада. У Америци када на уложени почетни капитал годишње остварите профит 20% сматра се да сте веома, веома успешан бизнисмен. А код нас у једном послу ако човек не удвостручи уложени почетни капитал сматра се да му посао није добар. Морамо мало продирати свест тих бизнисмена, мало их довести у неки природни склад.

Руси долазе

● Дакле, ви остајете при томе да за обнављање и наше економије и свега није неопходно да дође свеж капитал из иностранства?

Др Шешел: Било би добро да дође, ми би желели да дође, ми покушавамо да га привучемо пре свега из пријатељских земаља. Ево када је код мене био први заменик руског министра иностраних послова Александар Авдејев, он се сложио са нашом идејом и мислим да ћемо на томе доста успешно да радимо, да Руси купују акције неких наших јавних предузећа и да те акције плате и горивом и неким сировинама итд.

Онда смо склопили веома повољан гасни аранжман са Русијом и требало би већ од данас да почне доток гаса у нашу земљу, тако да ми практично решевамо проблем грејања. И проблем рада фабрика за које је гас основно погонско гориво. Мислим да ће и нафтни аранжман са Русијом успешно да се реализује, а Руси су заинтересовани да уђу у нека наша јавна предузећа, то им трема омогућити. За нека су заинтересовани Кинези видећемо како ће се те ствари развијати. Али не можемо ми да чекамо са обновом док не стигну неке паре из иностранства. Онда пропадосмо дефинитивно.

Обећања лудима радовање

● А Запад?

Др Шешел: А Запад не да паре. И не треба ништа очекивати од Запада. Ако ми привучемо неку фирму на чисто пословном интересу да улаже код нас то ће бити успех и за нас и за ту фирму. Али да организовано западне земље пруже неку помоћ од тога нема ништа. Што би Запад нама помагао када није помагао ни Румунији, ни Бугарској, ни Македонији. Може ли се слугеранска влада према Западу замислити од данашње македонске владе, не може. И шта су добили од Американаца - ништа. У Македонији се и даље живи горе него у Србији. У Бугарској и Румунији се живи горе него у Србији, још увек на печалбу долазе радници из Бугарске и Румуније у Србију, а не обратно. Чак високо образовани радници, лекари дођу да раде на нашим пољима, у берби кукуруза, и на другим неким радовима. Имате такве случајеве. Тамо је још гора ситуација. Шта су им Американци помогли - ништа.

Што би Американци слали милијарде долара Србији када могу за тих сто милиона долара, како они рачунају, да поткупе неколико политичара, да проведу своје интересе и да не морају да улажу велике паре. У Румунији су купили владајућу елиту, омогућили да освоје власт, потрошили десетак, двадесет, тридесет милиона долара и што би сада даље улагали.

У Бугарској су такође поткупили владајућу елиту и зашто онда да улажу милијарде када су са неколико десетина милиона сав посао завршили. У Македонији исто тако, имали су Тупурковског, имали су овога, имали су онога, поткупе их за ситне паре колико су поткупили то се видело по примеру успостављања дипломатских односа са Тајваном, што је невероватно глуп потез. Изазвали су непријатељство Кине. Тајван им обећао милијарду долара и шта су добили, ништа пре-

варио их Тајван. Преваре их, издајнике свако превари, слуге нико не трпи.

Биљана Плавшић историјска грешка

● Често се ово о чему сада причате чује на вашим конференцијама за новинаре. У том смислу морам да вам поставим једно хипотетичко питање. Запад је на име у Републици Српској као савезника, а после Дејтона и као некога ко је избио у први план, нашао Биљану Плавшић која је била можда и најрадикалнија од целог некадашњег паљанског руководства. Да ли бисте ви господине Шешел били спремни да сарађујете са...

Др Шешел: Мене мало погађа када ме поредите са Биљаном Плавшић и када је она вама изгледала најрадикалнија. Ја сам био против Биљане Плавшић, ја сам је сматрао лудом, неуравнотеженом. Да ли се сећате то је још из 1993. године када је била на врхунцу моћи, када је давала најзапаљивије изјаве, клонио сам се њеног друштва. Не може луд човек бити радикалан човек. Бити радикалан значи захватити ствари у корену, радикал на латинском значи корен.

● Само да пазимо због Закона о информисању око ових одредница.

Др Шешел: Што? Ви не одговарате за оно што ја уживо кажем у вашем програму, за то могу само ја да одговорам.

Значи бити радикалан значи захватити ствари у корену, у њиховој суштини. То је тај радикализам Српске радикалне странке. Никада лудост није био наш радикализам и никада издаја.

А што се тиче Биљане Плавшић, ја сам упозоравао на време Караџића да она није добро решење, још у јуну 1996. године. Прво сматрам и то сам отворено говорио, више пута истицао, да жена која нема своје деце или било ко ко нема своје деце не треба да се бави озбиљно политиком. Не треба да дође на кључне државне функције. Јер он не размишља о будућности. То је једна трагедија која се деси човеку, али знате трагедију можемо да схватимо у нормалном животу. И да жалимо и да помогнемо, и да будемо увиђавни итд. И када је нека друга болест у питању. Али болесног човека не смете довести на високу државну функцију.

Ако је човек у нечему прикраћен на један тако округан начин, морате о томе да водите рачуна. То у Америци не би могло да прође, је ли тако? Није смело ни у Републици Српској. Прошло је и изазвало трагичне последице. Сада не вреди кајање ни Караџићу ни руководству Српске демократске странке. Тако вам је то у политици, знате када видите да је неко болестан, може бити психички болестан све је више психички болесних људи у овој кризи. Жене поготово тешко пролазе кроз ратна искушења, је ли тако.

И треба помоћи, треба омогућити лечење, треба санирати последице итд. Када видите да је неко тешко болестан од рака, има још тежих болести од рака, прва помисао која вам се као човеку појави -

треба му помоћи, ако је помоћ могућа. Али не можете га гурнути на највишу функцију у држави. Ја сам за то да се иде на ригорозне лекарске прегледе приликом кандидовања. Можда неки политичари са наше опозиционе сцене никада не би задовољили на тим прегледима, никада не би прошли на тим прегледима, не би добили позитивно лекарско уверење.

Тешка времена за чврст курс динара

● Добро, да се вратимо за час на хипер или инфлацију не морамо да је одредимо као хипер, али инфлација је присутна и то значајна. У том снопњем интервјуу крагујевачком каналу 9, рекли сте да је од бомбардовања наопамо доштампано четири милијарде динара.

Др Шешељ: Садашња новчана маса је 14 милијарди динара, а почетком ове године, негде пред рат, имали смо око 10 милијарди.

● Јуче је Момир Булатовић, председник Савезне владе, изјавио за подгоричке медије да Савезна влада није издала налог за било какво штампање новца и да није штампан новац.

Др Шешељ: Влада не издаје те налоге.

● И да он не знао томе.

Др Шешељ: Е па ако не зна шта му ја могу, можда је сувише често у Подгорици, можда је ретко у Београду, шта ја знам. Питајте ви њега како он не зна. Ми имамо једног врло способног гувернера Народне банке који заиста чува курс динара колико је то могуће. Немогуће је у садашњим условима апсолутно курс динара одржати чврстим. То је апсолутно немогуће. Али ми имамо најмањи могући пад тог курса. С времена на време било је нужно доштампати одређене количине и инвестирати. Не можете ви оволике радове без икаквог новца да постигнете.

Друго, ми смо ишли на либерализацију свих привредних токова у земљи, смањивали царине и порезе и доприносе, и акцизе итд. Овде је та диригована инфлација била на изванредан начин нужна и она је била отприлике 40%. И има оправдање ако је једна марка вредела 9 или 10 динара пред рат, има оправдање да њена вредност на црном тржишту буде сада 14 динара.

● Била је пре неки дан 20 динара.

Др Шешељ: Била је мислим 18, мислим сада се креће 18...

● Сада је ту негде око 18, али у петак је, реците, била 20 динара.

Др Шешељ: Видите сада, то је један фактор. Други фактори који су довели до таквог пада динара за ова још 4 динара у односу на марку, су спекулације поједи-

них банака и ово што је говорио премијер Булатовић о понашању режима у Црној Гори, понашању режима у Републици Српској и он је заборавио да каже повлачење динара из општинаца на подручју Косова и Метохије.

То је додатно утицало. Наша полиција би морала да буде још ажурнија и да спречава одлив динара из банака, пре свега, према црном тржишту. Према улици. Јер то најефикасније доводи до поремећаја курса, када банке, када институције које морају да буду под коликом толиком контролом државе крену у спекулације.

Шта раде неке банке, имају динаре, упуте преко својих дилера те динаре на црно тржиште и купују девизе на пример за 18 динара. Марку за 18 динара. А онда по тзв. штицунгу, по жиралном курсу, продају некој фирми којој требају девизе за 22 или 23 динара. И за једну марку та банка оствари профит од 5 динара. Тај се профит нигде не књижи, а често иде у приватне џепове. То је мафијашки облик понашања и ту би полиција и судови морали да буду много ригорознији и да то у корену сасеку. Иначе, тешко да ћемо изаћи на крај у садашњим околностима са нашом монетарном јединицом, са нашом валутом.

Радикали нису поднели оставке на бављење политиком

● За сам крај овог разговора сачувао сам још једно можда мало и старије питање, једну мало старију тему. Српски радикали су се закључали да неће остати ни једног секунда у влади уколико дође до окупације Косова и Метохије. Поднели сте и оставке, онда су донети ванредни председнички укази и закони, и те оставке су морале да буду повучене.

Да ли сте имали проблема у странци због тога и како сте успели да их превазиђете?

Др Шешељ: Ми смо судбину ове владе у којој смо били везали за очување Косова и Метохије. И ми смо обећали да ћемо поднети оставке ако се прихвати план Черномирдин-Ахтисари и те смо оставке поднели. Косово и Метохија нису дефинитивно изгубљени, ми имамо шанси да их повратимо. И две основне шансе су садржане у резолуцији Савета безбедности која гарантује суверенитет Савезне Републике Југославије поводом Косова и Метохије. Друга шанса је у нашем ступању у пуноправно чланство у Савез Русије и Белорусије и верујемо да ће до тога доћи у најскорије време. Ми ћемо тако сачувати Косово и Метохију, иако ћемо имати још много проблема и много компликација.

Подносећи оставке на чланство у Влади Републике Србије ми нисмо поднели оставке на бављење политиком. Ми смо наставили да се бавимо политиком, мада су неки од нас, међу њима и ја, размишљали и о другим неким опцијама. Али то је већ наша приватна ствар и ствар наше странке. Ми смо, наравно, подносећи оставке били у дилеми шта даље. Из те дилеме развено се наш став да иницирамо ме-

Радикали су се залагали да у Владу Србије уђе и Српски покрет обнове и Савез војвођанских Мађара

ђустранички споразум на савезним и републичком нивоу о реконструкцији влада и о уласку у реконструисане владе свих политичких странака.

Србија и Југославија морају имати владу, владу морају формирати озбиљне странке. Ми смо желели да у тим владама буду све озбиљне странке. Хтели смо у Републичкој влади да осим нас и левичарских странака буду и Српски покрет обнове и Савез војвођанских Мађара. Отворено смо о томе говорили. Хтели смо, такође, на савезном нивоу да поред странака које су већ биле у влади, буду и радикали и Демократска партија социјалиста Црне Горе, Буковичева странка дакле, и Српски покрет обнове.

На савезном нивоу одазвао се на разговор Српски покрет обнове, Демократска партија социјалиста није хтела ни да учествује у тим разговорима. И на првом састанку Комненић испред Српског окрета обнове, Милан Комненић ваљда њихов председник Извршног одбора или потпредседник, шта ли је у странци, прихватио је ову солуцију. У јавном саопштењу је речено да је прихваћено. Онда је Српски покрет обнове променио став. Српски покрет обнове би радио у владу са социјалистима и ЈУЛ-ом, а не би са српским радикалима. Шта ми онда ту да радимо.

Ми смо ишли на редефинисање наших односа и на израду новог економског и социјалног програма. И на том новом програму се реконструиса Републичка и заједничка реконструисана Савезна влада. Неке мере из тог програма ми смо већ свим успешно применили, дакле, либерализација у економској сфери и решавање неких социјалних проблема. Решили смо проблем три заостале пензије и то на врло, врло ефикасан начин. На огромно задовољство пензионера јер је исплата пензија кроз бонове за струју као исплата за новац, а нисмо отргеретили штампарии новца и нисмо деловали инфлаторно.

Знаете, ако имате неког у породици ко је пензионер он је одједном добио износ да плати струју три месеца унапред или шест месеци, или годину дана, колика је то уштеда у свакодневном породичном буџету када не мора да размисли о том рачуну. А још морам да вам кажем пензионери су најуредније платише рачуна за струју. Значи, код огромне већине пензионера струја је плаћена унапред. Неће бити тај износ обезвређен јер су добили киловате 60% по зимској тарифи, 40% по летњој и њих се више не тичу будућа поскупљења струје док не испуцају тај број киловата, док га не утроше који су покрили.

● **Тај кредит који имају.**

Др Шешељ: Јесте. Зар то није био крајње рационалан приступ. Другачије се није могло, да смо штампали тај новац, поделили пензионерима, већ би штампе до настао. Поновила би се 1992. година. То нисмо смели да урадимо. И ми планирамо за извесно време, сада када се све ово стабилизује, на сличан начин поступимо са земљорадничким пензијама, децимим додацима, породичским, трудничким итд. Дакле, да сва дуговања државе у социјалној сфери на тај начин ликвидирамо. И ако то постигнемо до следећих

избора ова влада заиста има са чиме да изађе пред народ.

● **Значи, успели сте да превазиђете и евентуалне проблеме, ако их је и било у странци, везане за то што...**

Др Шешељ: Није било никаквих проблема у странци. Ми смо водили месец и по дана унутарстраначке расправе, разговарали, износили све могуће солуције, износили различита мишљења. Не знам ја колико сте ви упознати са начином функционисања наше странке изнутра, али ми заиста имамо једну изразито демократску структуру доношења странаčkih одлука.

Ми се некада и сукобимо на састанцима, некада то некоме са стране може изгледати као свађа, та наша ватрена размена мишљења, међутим, када се дефинише после свих тих расправа став странке, онда тај став сви поштују.

● **Помињали сте малопре Српски покрет обнове у тим преговорима, подсетило ме на још једну могућу тему, а то је најављивали сте пре једно две недеље привидну управу Градској скупштини.**

Др Шешељ: Нисмо је најављивали него смо...

● **Претили?**

Др Шешељ: Поднели захтев Влади Србије, а то смо поднели као одборници Српске радикалне странке у Градској скупштини преко нашег Градског одбора. Поднели смо Влади Србије, е сада ту...

Трвење коалиционих партнера

● **Има вас и у Влади Србије.**

Др Шешељ: Има нас и у Влади Србије, али однос према градској власти Београда за ових годину и по дана постојања Владе народног јединства био је увек неки предмет трвења међу коалиционим партнерима. Ми смо били за то да се одмах примене ригорозније мере према градској власти, поготово због тога што има много доказа о криминалним аферама, криминалним радњама итд.

Наши коалициони партнери, то ћу вам отворено рећи, имали су другачији став. Говорили су боље овако примирити Драшковића неке се бакће Београдом, свакако је ту крајње неспособна његова власт, никакве резултате не постижу, компромитују се у народу. Ако би се та власт елиминисала у Београду онда би Драшковић изашао на улице, правно проблеме, изазивао крвопролиће итд. Наше је мишљење било да Драшковић више такву снагу нема и да он више ништа не може изазвати попут онога што је изазивао 1991. или 1993. године на београдским улицама када су људи гинули. Чак је погибија била и 1996. године. Та времена су прошла. Компромитовали су се и Драшковић и Ђинђић и народ одавно већ гледа другим светлом на њих, они ће остати на политичкој сцени али са много мањом снагом него што су имали раније, то је сигурно.

Ја сам и отворено једном, то је и телевизија пренела, нека од телевизија, рекао да ће скупо социјалисте коштати у Градској скупштини овакав однос према градској власти. Нисам дуго чекао да се

то обистини. Две године Драшковић влада искључиво захваљујући подршци одборника Социјалистичке партије, а онда на крају он им враћа на један крајње отаџан начин. Међутим, и Драшковић је све-стан шта су радили његови кадрови у Скупштини града и поготово што има индиција о заиста крупном криминалу...

● **А има индиција и да ваши коалициони партнери неће више тако, у Републичкој скупштини, благонаклоно гледати на...**

Др Шешељ: А и што би?! А и што би? Ваљда су и они схватили да то не вреди више тако.

Локални избори у новом веку

● **Може ли то онда да се дефинише као некаква врста уцене за евентуални опозициони ангажман Српског покрета обнове?**

Др Шешељ: Ја мислим да ту никакве уцене нема, ми ћемо ићи на локалне изборе било принудне управе, не било. Ни нама радикалима није драга принудна управа нигде, па ни у Београду. Најбоље је да народ пресуди и да у што скорије време имамо те локалне изборе. Технички ми их не можемо извести пре марта, зна-те, и није то неки чврст фиксирани рок који смо ми поставили, може и у априлу, може и у фебруару, може и у мају на крају крајева. Али, нереално је очекивати да буду пре марта. Нећемо наврат нанос ваљда сазивати изборе. Прво ћемо се договарати, расчистити сва претходна питања ако опозиција жели дијалог, а онда идемо на изборе.

Што се тиче Београда, они који су до сада владали убеђен сам никада више неће владати толико су се компромитовали.

Погледајте мало специјално издање - 1000 дана радикалске власти, шта је све изграђено за тих 1000 дана у Земуну. Буџет Земунске општине је 20.000.000 динара, а буџет града Београда је више од три и по милијарде динара, шта је изграђено ништа. Где су отишле те паре Бог зна. Са знаће се све, није случајно што полиција хапси и градског секретара за финансије, приводи на информативне разговоре и овог Твртка Гаврановића, он је директор неког јавног предузећа...

● **Секретар за саобраћај.**

Др Шешељ: За саобраћај и још неке итд. Не могу се те ствари сакрити на дугу стају. На међу се одмах питања што се до сада ђутало. Па ево тако су наши коалициони партнери сматрали да ту не треба много сада чачкати, међутим, сада су се и они уверили да је Драшковић прекорачио сваку меру, да се ту више не сме оклевати. Јер то онда може да буде штетно и по изборне интересе наших коалиционих партнера ако се иоле на време не реагује, не изнесе у јавност оно што се дешава на нивоу града.

● **Господине Шешељ, хвала вам што сте били гост Радио Индекса.**

Др Шешељ: Хвала вама што сте ме позвали.

треба посматрати као трагедију. Било је у том покрајинском уткривању и врло много комичног.

Слободан Јовановић пишући да су Војвођани највише викали тада за рат, а после дали најмање добровољаца поставио је тезу која је више весела него тачна. Не само да је много реалних услова да добровољаца на Дрини буде мало него је ипак међу њима Војвођана било највише. Из породице сам која је дала Пају Путника, команданта добровољаца на Дрини, и ја имам о целој тој епохи не само своје мишљење него и интимне податке.

Оно што је факат, остаје, а то је по моме мишљењу, да је бедно читати Змаја како демагошки исмева оног кнеза Михаила и ону Србију којој, поред свих својих заслуга, није био достојан да даје лекције.

Исто тако, када се, без обзира на све друго, тражи истина, налази се да је у загребачком слављу тадашњег црногорства основа аустријанштина.

Онај ко сме да истини погледа јасно у очи, видеће да Црна Гора крајем XIX века може да изгледа театрална и декоративна, али да не може имати ону вредност за догађаје коју су јој придавале славопојке.

Занимљиво је да су о том црногорству крајем XIX века најбоље обавештени и најхладније судили они који су могли да га искусе, и који су му били најближи - Херцеговци и Приморци.

Наши писци и политичари из тих крајева, као и сви национални борци тог времена, јасно и неувидено говоре често о тој ствари. У сваком случају, на основу њих, и у тој епохи наше прошлости има много чега што би било боље да се не зна и што оставља на души дубоку горчину.

Пред рат, исто тако слављена и симболички уздизана, као што је била Црна Гора, прославила се Србија. Не само у Српству него свуд у нашим крајевима разлила се једна нова аутоустепија маса - шумадинство. Линија која иде из ратова 1876, са Шумаговца, до супериорности србијанских политичких партија, и најпосле до ослобођења (ма ко шта говорило, први услов уједињења) показала се као реална.

Нема ничег отужнијег него када се у политичким питањима место мозга пита завист и инат.

Неоспорно је, међутим, да се у последње време јавља једна непрекидна критика, и горе још, свега и свачега што долази из Београда. У једном делу „црногорске интелигенције“ која је очигледно неправедна, а на страну то што је неразумишљена.

Јер има ли чега луђег него да се консеквентно, док се егоизам све више шири у појединим нашим крајевима, све што је србијанско на један инфаман начин карикира, инсинуише и разара?

Има ли чега беднијег него теза да у Србији неко треба да се учи слободи и поносу политичком васпита?

Да кажем ја: ничем југословенском није потребно да се оно што је српско, и што је светло и честито било, и што ни сада није горе од другог, и што ће опет светло и честито бити - прља и уништава.

А што се тиче политичких слобода и политичког разбора ко ће да учи оне који су доказали да знају шта је држава, зар они који су били војвођански гласачи, или коалиције с баном и без бана, или они што истичу седам барјака када ветар дува?

Опкољен непријатељима, наш народ не може журити, и да хоће у социјалним реформама. Он мора и да неће, преживети прво епоху националног утврђења и смирења.

Постоји факт да, ма шта ко говорио, у већини критике данас, у већини незадовољства ван Србије, није основа слободумна него саботажа, завист, рат који се води после рата - против кога? Казању је: крај свих умилних фраза и обећања, против оних који су били за ову државу. А од кога? Од оних који нису никад били за њу.

Трагична је данас црногорска критика по томе, што у њој преотима маха, не народ у онај сој наше крви који је био сан нашег детињства, него један букет политичке интелигенције и јоргована.

Приредио: Огњен Војводић

ПРОНАШАО И ВРАТИО 50 ХИЉАДА МАРАКА

Мирко Рмандић, професор по образовању а кондуктер на железници по нужди, пронашао у возу торбу пуну новца и одмах вратио власници. Мирко је један од најактивнијих радикала у подгоричком округу.

„Српска радикална странка је најпоштенија и једина српска у Црној Гори то су главне одреднице које су ме определиле да будем члан странке“, каже Мирко Рмандић, кондуктер у ЈПЖ-у Црне Горе, који је ових дана својим гестом на најбољи начин потврдио ове своје ријечи. Наиме, обављајући свој посао на релацији од Подгорице до Бијелог Поља, Мирко је у једном од купеа примјетио заборављену торбу. Пошто се нико до краја путовања није појављивао да ту торбу узме, Мирко је отворио да утврди њен садржај. У њој је било преко 50 хиљада немачких марака. Одмах је алармирао станично особље и почела је потрага за власником новца. Нису је дуго тражили. Старија жена, која је продала своју кућу на Косову, кришила је руке убијеђена да никада неће видјети новац који би јој омогућио наставак избјегличког живота.

Радикал Мирко је пришао и утврдио да је стварно новац ове старије жене и онда торбу са новцем вратио у старачке руке. Потекле су јој сузе јер сада је могла да настави са каквим-таквим животом, животом избјеглице, али и због тога што је у овом времену непоштења, у вријеме ерозије морала и многих традиционалних вриједности упознала човјека коме је поштење нормална и природна ствар.

Покушала је да га части са 1000 марака али Мирко за то није хтио ни да чује. Био је задовољан јер је помогао, био је задовољан јер је још једном доказао да се ради о човјеку којим се подгорички радикали поносе.

Био је поносан као када је прије неки дан поклатио 350 литара млијека дечјој клиници у Тиршовој.

Такав је Мирко Рмандић, професор по образовању, кондуктер по нужди и радикал по срцу.

Душко Секулић

СРПСКОМ ЦРНОМ ГОРОМ

ЦЕТИЊЕ

ГУСИЊЕ

ТИВАТ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЈЕДИНА СРПСКА СТРАНКА
У СВИМ СРПСКИМ ЗЕМЉАМА